

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 42

Dijous, 7 d'abril de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 51 i 52

Í N D E X

Sessió núm. 51

Diputats

interventors per al període pressupostari actual (tram. 231-00002/07) (p. 3)

Sessió núm. 52

Proposició de llei

de modificació de la Llei 18/2003, del 4 de juliol, de suport a les famílies (presa en consideració) (tram. 202-00035/07) (p. 4)

Proposició de llei

per la qual es crea l'Institut Català d'Estudis d'Opinió Pública (ICEOP) (presa en consideració) (tram. 202-00042/07) (p. 10)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències executives en matèria de ferrocarrils de rodalia i regionals (presa en consideració) (tram. 270-00013/07) (p. 16)

Proposta de resolució

de transferència a la Generalitat de Catalunya dels mitjans personals, materials i funcionals en matèria de gestió dels aeroports catalans (presa en consideració) (tram. 270-00014/07) (p. 16)

Designació dels diputats

que han de defensar la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 (tram. 271-00012/07) (p. 21)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'estat de la tramitació de la gestió i el pagament dels ajuts per a les persones afectades per l'esvoranc de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona (tram. 300-00947/07) (p. 21)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'atenció a la gent gran (tram. 300-00949/07) (p. 27)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'equilibri territorial (tram. 300-00950/07) (p. 32)

→

Manifestació

de condol per la mort del papa Joan Pau II (p. 38)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00118/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre quina creu que és la solució de la manca d'acció del Govern
(tram. 317-00119/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00121/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre el V Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones
a Catalunya 2005-2007 (tram. 317-00120/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00122/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient i Habitatge pel que fa
al foment de l'ús del parc de pisos buits de Catalunya per a habitatges de lloguer
(tram. 310-00377/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre les dades disponibles i l'avaluació de la distribució de la píndola de l'endemà
(tram. 310-00378/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre quina valoració fa del tancament de l'oficina de la Generalitat a Roma (Itàlia)
(tram. 310-00380/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre quina valoració fa de les conclusions relatives a la crisi del motí a la presó
de Quatre Camins (tram. 310-00381/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre la previsió de creació de bases per al Cos d'Agents Rurals
(tram. 310-00379/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre les possibilitats de revisió dels criteris de desenvolupament de determinats plans
urbanístics a les comarques de l'Alt Pirineu i Aran (tram. 310-00375/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre el contingut del projecte de llei de l'Estat concernent a la reforma
del sistema educatiu (tram. 310-00376/07) (p. 49)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 16/2002, de protecció contra
la contaminació acústica, i de la Llei 6/2001, d'ordenació ambiental de l'enllumenament
per a la protecció del medi nocturn (tram. 302-00110/07) (p. 50)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya
(tram. 302-00111/07) (p. 55)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les informacions que facilita
(tram. 302-00112/07) (p. 60)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la transparència, la qualitat i l'eficiència del sistema
de salut català (tram. 302-00113/07) (p. 65)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 51

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oïdor de comptes.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Diputats interventors per al període pressupostari actual (tram. 231-00002/07). Comissió de Govern Interior. Designació.

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Diputats interventors per al període pressupostari actual

Tram. 231-00002/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 7 d'abril de 2005, a proposta de la Comissió de Govern Interior, d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, ha designat diputats interventors per al període pressupostari actual el Sr. Esteve Orriols i Sendra, del G. P. de Convergència i Unió; la Sra. Carme Figueras i Siñol, del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i el Sr. Miquel Àngel Estradé i Palau, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Palau del Parlament, 7 d'abril de 2005

Secretari tercer
Rafel Luna i Vivas

El president del Parlament
Ernest Benach i Pascual

La sessió s'aixeca a les deu del matí i vuit minuts.

SESSIÓ NÚM. 52

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei de modificació de la Llei 18/2003, del 4 de juliol, de suport a les famílies (tram. 202-00035/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

2. Proposició de llei per la qual es crea l'Institut Català d'Estudis d'Opinió Pública (ICEOP) (tram. 202-00042/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències executives en matèria de ferrocarrils de rodalia i regionals (tram. 270-00013/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de transferència a la Generalitat de Catalunya dels mitjans personals, materials i funcionals en matèria de gestió dels aeroports catalans (tram. 270-00014/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 (tram. 271-00012/07). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de la tramitació de la gestió i el pagament dels ajuts per a les persones afectades per l'esvoranc de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona (tram. 300-00947/07). Sr. Josep Llobet Navarro, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la gent gran (tram. 300-00949/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana en el món judicial i en l'àmbit penitenciari (tram. 300-00948/07). Sr. Miquel Àngel Estradé i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'equilibri territorial (tram. 300-00950/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 16/2002, de protecció contra la contaminació acústica, i de la Llei 6/2001, d'ordenació ambiental de l'enllumenament per a la protecció del medi nocturn (tram. 302-00110/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 302-00111/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les informacions que facilita (tram. 302-00112/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la transparència, la qualitat i l'eficiència del sistema de salut català (tram. 302-00113/07). Sr. Uriel Bertran Arrué, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa en el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Modificació de l'ordre del dia

A sol·licitud de l'honorable conseller de Justícia, de conformitat amb el diputat interpellant, es posposa per a una altra sessió plenària la interpellació que figura amb el punt número 8 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana en el món judicial i en l'àmbit penitenciari. Si no se suscita cap objecció, es considerarà acceptada aquesta proposta. *(Pausa.)*

Proposició de llei de modificació de la Llei 18/2003, del 4 de juliol, de suport a les famílies (presa en consideració) (tram. 202-00035/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 18/2003, del 4 de juliol, de suport a les famílies. Per presentar-la té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Senyor president, senyores i senyors diputats, són vostres coneixedors que el Grup Parlamentari Popular té les polítiques de recolzament a la família com un dels temes cabdals de la seva acció parlamentària, política i legislativa des d'un vessant força ample. En aquest sentit, hem demanat en infinitat d'ocasions en aquest Parlament modificacions amb relació a la Llei de successions, una reglamentació específica de caràcter fiscal sobre el que és l'empresa familiar; estem col·laborant activament en tot el que són temes de dependència, en especial en la futura llei de serveis socials, i, per tant, el que avui portem a debat en aquest Ple del Parlament és coherent amb la política que ha estat portant a terme el Partit Popular.

Creiem que aquest serà un tema que tindrà la unanimitat de tots els diputats presents en la votació, perquè hem estat repassant el que va ser el debat que es va fer

el juny de l'any 2003 –per tant, fa molt poc temps– sobre el que va ser l'aprovació, en el seu moment, de la Llei de suport a les famílies. En aquell moment, per citar-ne un exemple, ens deia la intervinent en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya, la il·lustre diputada senyora Comas, que «és positiu que s'entengui que aquests nous drets i aquestes prestacions econòmiques, el 575 euros anuals que en aquests moments reben les famílies amb nanos fins a tres o a sis anys, en funció de la seva situació familiar, són insuficients per part nostra» –deia la il·lustre diputada d'Iniciativa– «i amb molt poques garanties que es puguin avançar cap a la seva extensió». Ens deia també, en el moment de fer el debat, el juny de l'any 2003, l'actual honorable consellera i en aquells moments diputada del Grup Socialista, la senyora Geli, que feia dos anys que Pasqual Maragall va fer una moció de censura, i el seu primer compromís va ser donar suport a les famílies.

Per tant, avui el Grup Parlamentari Popular comença aquest Ple amb la joia de pensar que, en coherència amb el que han sigut els compromisos de molts ciutadans de Catalunya, presos en seu parlamentària i en sessió plenària en el seu moment, avui els grups del tripartit tindran ben entès recolzar aquesta Proposició de llei, perquè és absolutament coherent amb el que ells han estat defensant fins ara.

Els fets són clars: en el seu moment, la Llei aprovada el juliol del 2003 preveia en el seu article 10 uns ajuts a les famílies fins a tres o a sis anys, en funció de si eren famílies nombroses o no, amb unes prestacions econòmiques limitades a 575 euros, o 650 euros per a famílies nombroses, i ja la Llei preveia una disposició addicional per tal que en el futur es poguessin augmentar aquestes prestacions, tant pel que fa referència a la quantia econòmica com pel que fa referència a l'extensió de l'edat en què les famílies podien arribar a rebre això.

De fet, això era quelcom que en el seu moment va tenir el vistiplau de tots els grups parlamentaris. El mateix Grup Socialista va mantenir viva fins al moment de la votació una esmena que demanava que aquestes prestacions es fessin efectives a les famílies que tinguessin fills fins als divuit anys, qüestió que va donar peu a un cert debat perquè, com vostès saben, l'edat legal per començar a treballar són els setze anys i, per tant, podia haver-hi un problema entre rebre una prestació a partir de l'edat de treball i el fet que una persona jove estigués treballant.

El que nosaltres avui presentem, per tant, és senzillament una proposta de millora d'aquella Llei; demanar que la disposició addicional que obria la porta que les prestacions a famílies amb nens i amb adolescents superiors a sis anys pugui fer-se extensiva fins als setze anys; que aquesta disposició addicional passi directament a l'articulat de la Llei, i així l'Executiu tingui l'obligació de posar els diners *ad hoc* en el pressupost de la Generalitat per a l'any que ve, a fi i efecte que siguin més les famílies catalanes que puguin rebre prestacions com a contribució a l'educació, al desenvolupament i a la formació dels seus fills.

En el seu moment també, l'actual consellera ens deia: «Nosaltres» –no em refereixo al meu Grup, sinó al seu–

«som un partit amb vocació de govern» –a dia d'avui sembla un partit amb vocació de parc de bombers, apagant focs constantment, que no de govern, però això és el que es deia en el seu moment– «un partit de què jo» –em refereixo a ella– «he fet autocrítica històrica, perquè durant els anys de govern del PSOE a l'Estat no vàrem impulsar suficients polítiques familiars», ens deia l'actual consellera Marina Geli.

Doncs bé, el Grup Parlamentari Popular, conscients que vostès en aquests primers mesos de govern, ja més d'un any, han tingut coses molt importants a fer, essencialment resoldre els problemes entre vostès, avui els volem donar l'oportunitat històrica, no només a la consellera Geli, sinó a tots vostès, que d'aquí a deu anys no hagin de tornar a fer una lectura autocrítica de la seva gestió de govern; els donem també una oportunitat de coherència amb el que vostès van dir fa menys de dos anys, i sobretot els donem una oportunitat de poder fer veritables polítiques progressistes i avançades a favor de les famílies, que és incrementar les ajudes que va impulsar l'anterior Govern amb el recolzament i, sobretot, amb el protagonisme en aquella Llei del Partit Popular amb aquestes esmenes, i que vostès avui puguin agafar la torxa del que va ser en el seu moment i puguin fer una veritable política progressista, no només de *boquilla*, sinó realment incrementant les ajudes a totes les famílies amb fills fins a setze anys.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Esteve Vilanova.

El Sr. Vilanova i Vilà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per dir-los en nom del meu Grup que votarem a favor d'aquesta presa en consideració d'aquesta Proposició de llei de la modificació de la Llei 18/2003 que ens proposa el Partit Popular. I ho fem per dues raons.

La primera, perquè som conseqüents amb tot allò que hem estat fent tradicionalment, i especialment aquesta legislatura, amb interpellacions, mocions i, fins i tot, amb esmenes en els pressupostos de la Generalitat. Saben vostès que per nosaltres la família és el nucli bàsic i insubstituïble de la nostra societat. A més, fa temps és també un centre on convergeixen totes les multituds de pressions que la societat moderna genera. Per tant, la Llei de suport a les famílies aprovada per aquest Parlament el 25 de juny del 2003, a més de ser un reconeixement a la seva aportació a la societat, fou també un acte de justícia que vol evitar la penalització que podia suposar el nombre de fills i facilitar la igualtat d'oportunitats.

També hi votarem a favor perquè, fins avui, no hem vist la voluntat d'aquest Govern d'anar desplegant la Llei 18/2003. Més aviat hem vist tot el contrari: el poc que han fet ha estat una mena d'arrodoniment que resulta que ha empitjorat els beneficis que tenien fins ara les famílies que tenien fills de fins a tres anys. Si m'ho

permeten, han fet una mena d'arrodoniment, allò que les organitzacions de consumidors critiquen tant en el sector financer amb les hipoteques, amb aquell arrodoniment que sempre hi guanyen els mateixos i, per tant, sempre hi perden els mateixos. Creiem que, amb el que portem de temps, el Govern podria haver avançat molt més en el desplegament de la Llei 18/2003, de suport a les famílies.

Vull recordar que el mateix preàmbul de l'esmentada Llei ja diu: «Les polítiques familiars ajuden a evitar la penalització que pot patir la família per raó del nombre de fills, a facilitar la igualtat d'oportunitats de les famílies amb més càrregues respecte a la resta de ciutadans i a valorar l'aportació de les famílies al progrés, la cohesió i la solidaritat social.» Això, senyores i senyors, és un reconeixement prou important perquè un govern, qualsevol govern amb sensibilitat social s'ho agafi amb el màxim d'interès. I avui més que mai aquests principis són vigents en una societat desenvolupada com la nostra, que té l'obligació moral de facilitar-los tot l'ajut que sigui possible.

Aquesta modificació de llei que ens proposa el Partit Popular és oportuna perquè, a més a més, en la seva disposició addicional preveu ja que els pressupostos del 2006 tinguin en compte els efectes econòmics que tinguin aquesta ampliació de la Llei. De totes maneres, els informem que continuarem insistint per tal que facin el desplegament màxim d'aquesta Llei al més aviat possible i, si pot ser, en els pressupostos del 2006, s'hi vegi tot comprès.

També, aquesta modificació ve a resoldre un greuge que ja fa temps que tenen les famílies i que no contempla la Llei 18/2003, que són els que tenen fills de set a setze anys, època especialment delicada i en què, com és natural, les despeses s'incrementen considerablement, i que la Llei del 2003 no contemplava. Jo crec, senyores i senyors, que comptarem amb el vot de tots vostès també, perquè el programa electoral de PSC, això, ho preveia, no només fins a setze anys, sinó fins a divuit anys.

Fins avui no hem vist cap neguit del Govern, ni tampoc dels grups parlamentaris que li donen suport, pel que fa a l'atenció a les famílies; només avancen en allò que no té efectes pressupostaris. En necessitats previstes en programes com «Viure en família» o la dependència, encara estem a les beceroles. I, per a més oprobí, una iniciativa del nostre Parlament com són les pensions compensatòries en cas de separació, molt probablement la veurem primer aprovada en el Parlament espanyol que aquí mateix. Tot un símptoma.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president; bon dia, senyores i senyors diputats. Com ha dit el diputat, l'article 10 de la Llei 18/2003, de suport a les famílies, estableix les prestacions econòmiques adreçades a les famílies amb infants a

càrrec menors de tres anys, o amb infants menors de sis anys si són famílies nombroses. Però la Llei –també s'ha comentat– contempla una disposició addicional, que és la cinquena, la qual estableix que les prestacions establertes per l'article 10 es poden estendre a altres col·lectius familiars i a altres franges d'edat, d'acord amb les disposicions pressupostàries. Per tant, és una proposició de llei de modificació innecessària, perquè existeix base legal per ampliar les franges d'edat i els col·lectius destinataris de les prestacions; i ampliar les franges d'edat i els col·lectius familiars és precisament el que està fent el Govern, d'acord amb aquesta disposició.

Ens podem preguntar: el dret a les prestacions per part de les famílies amb infants fins a l'adolescència és més reconegut si està recollit de forma expressa en l'articulat? Potser sí, però la disposició addicional cinquena així ho permet, i es concreta en els decrets de les convocatòries de subvencions. Això, per una banda.

I, per l'altra, també segurament estarem d'acord, que és una llei multidisciplinària, que no és només sobre els ajuts econòmics, sinó que també les polítiques de suport a les famílies han d'avançar de forma paral·lela en molts altres àmbits. Les prestacions econòmiques són importants, són necessàries, i per això és voluntat d'aquest Govern l'increment dels ajuts de forma esglaonada al llarg d'aquesta legislatura. I el Govern ha començat per incorporar, per atendre, per protegir els col·lectius amb més vulnerabilitat, i aquesta és, senyor diputat, la nostra coherència: atendre, en aquest primer moment, aquests col·lectius amb més vulnerabilitat, per una banda les famílies monoparentals, equiparant l'ajut a les famílies nombroses, i per altra, les famílies amb situació d'especial risc, quan es produeix bessonada per part o adopció, amb una prestació universal, i especialment quan és un part, adopció o acolliment múltiple i en funció del nivell d'ingressos de la família.

Les famílies monoparentals han estat oblidades fins ara, quan és un col·lectiu prou nombrós i en augment, com tots sabem, i que ens alerten de dos fenòmens també en creixement en la nostra societat: la pobresa infantil i la feminització de la pobresa.

La majoria de les llars monoparentals estan formades per dones amb fills a càrrec. El Govern, per tant, avança en el suport a les famílies monoparentals, però, sobretot, protegeix els infants amb aquestes noves mesures. Que, per cert, un altre aspecte que caldrà aprofundir i treballar a fons sobre les polítiques d'infància, també abandonat, o no amb l'atenció prou dedicada, si realment volem ser un país avançat socialment que inverteix en el seu capital humà des de l'inici de la vida, que tots sabem que és fonamental.

Com he dit, les polítiques de suport a les famílies són transversals i multidisciplinàries. Necessaris i importants són els ajuts, sempre ho hem defensat, no ens n'aguem, hi estem d'acord, però més necessaris són els serveis i l'accés universal a aquests.

Els ajuts i els serveis són la nostra coherència. Els serveis creen xarxa, donen seguretat, és estat i societat del benestar, com ho és l'atenció a la primera infància des d'una xarxa pública d'escoles bressol, perquè és suport a la família i, especialment, és atenció i protecció de la infància.

Un altre aspecte: també ens podem preguntar, avui, quina és la demanda de les famílies, de les famílies joves, en aquests moments. La demanda és la conciliació de la vida laboral, familiar i ciutadana, per una banda, i, per l'altra, l'atenció a la dependència; dos aspectes que aquest Govern treballa a fons.

Introduir aquests elements en aquesta Proposta de modificació, que es concreta sobre uns ajuts determinats, no és fugir d'estudi, és abordar el tema des de tota la seva integralitat. No podem atendre un aspecte sense oblidar-ne d'altres.

És per això que el Govern treballa de forma integral i de forma transversal entre els diferents departaments per al desplegament de la Llei. Avança en la protecció de col·lectius i franges d'edat no contemplats fins ara, com he dit. I té la voluntat d'incrementar els ajuts al llarg dels propers anys. I avança, també, en el desplegament de les polítiques integrals de suport a les famílies. Una cosa ha d'anar paral·lela a l'altra perquè aquesta és la demanda, aquesta és la necessitat de les famílies diverses i plurals, i aquesta és també la nostra coherència.

Aquesta Llei que estem, avui, tractant és una llei que va arribar tard, tard i a remolc de l'anterior Govern, i que, si s'hagués produït abans, ara també estariem parlant, estariem en uns altres nivells més d'acord amb les necessitats de la nostra societat. I això també ho va manifestar, en el seu dia, l'actual consellera Marina Geli.

Siguem sincers, en el fons, del que estem parlant és de recursos. Siguem sincers, dels recursos que l'Administració ha de disposar per poder donar uns bons serveis i unes bones prestacions. I és per això objectiu d'aquest Govern un bon model de finançament, i és objectiu d'aquest Govern la bona gestió dels recursos públics i és, també, objectiu la recerca de les alternatives per fer viables les polítiques i per fer viables les lleis; d'una altra manera, seria un brindis al sol.

Permetin-me introduir una altra reflexió que crec que ja l'havia comentada en alguna altra intervenció des d'aquesta tribuna, una reflexió final, que és que hem de ser més responsables. No podem demanar, exigir, al mateix temps, una millora dels serveis, un augment dels serveis i de les prestacions i, al mateix temps, demanar també el fet d'abaixar els impostos. Són dues demandes alhora que són contradictòries. I hem d'actuar des de la responsabilitat vers els nostres ciutadans i ciutadanes.

Per tant, per tot el que he exposat, el nostre vot serà contrari.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Llei 18/2003, de suport a les famílies, és una llei que, tal com ha dit el senyor López, es va apro-

var en l'anterior legislatura per una àmplia majoria. Jo també he fet repàs del *Diari de Sessions* i he comprovat que en les diferents intervencions dels grups parlamentaris hi va haver un denominador comú en totes elles –excepte, això sí, en el Grup que la proposava, que en aquest cas va ser Convergència i Unió.

Aquest denominador comú respecte a la Llei era que no satisfia plenament ningú. El seu Grup, el Grup del Partit Popular de Catalunya, va cloure la seva intervenció, en aquell moment feta per la senyora Dolors Nadal, va cloure la seva intervenció dient que era un bon compendi, un bon catàleg, però que, en cap cas, era una llei de família. El Partit dels Socialistes de Catalunya va acabar la seva intervenció dient que era una llei que podia ser molt més ambiciosa i que era un text que calia millorar. El nostre Grup Parlamentari, al qual represento, va dir que calia millorar la Llei, també, però que on s'havia de posar l'accent era en el fet d'aconseguir més recursos, era en el fet d'aconseguir més competències.

Senyor López, ara tenim una oportunitat d'or: perquè la prestació econòmica de caràcter universal per a infants a càrrec o adolescents pugui ser viable, apostin vostès també per millorar el sistema de finançament a Catalunya. No crec que la proposta que vostès varen presentar ahir, públicament, de «café per a tothom» faciliti que puguem avançar en les polítiques de prestacions a Catalunya.

Ningú –ningú– pot pensar que ampliar la prestació fins als setze anys no sigui una bona mesura. El nostre Grup Parlamentari és el primer que ho creu i que ho pensa. Però estem parlant de recursos econòmics i recursos que s'han d'aconseguir. I quina millor oportunitat que la que tenim ara entre mans en el Parlament de Catalunya? Però penso que vostès no estan en aquesta mateixa línia que la resta dels grups d'aquest Parlament. Millorar el finançament, senyor López, vol dir més prestacions; vol dir més ajudes a la dependència; vol dir més recursos per a l'educació, per a la sanitat; vol dir una millor llei de suport a les famílies i, en aquest cas, li faig la matisació, a tots els models familiars, perquè tots, senyor Esteve, tots són nuclis bàsics; vol dir més recursos, i vol dir possibilitats que aquesta Llei es pugui desenvolupar plenament.

Però ara jo li exposaré els motius pels quals el nostre Grup hi votarà en contra. En primer lloc, la Llei ja permet adoptar les mesures que vostès proposen mitjançant aquesta Proposició de Llei. La Llei ja preveu una previsió d'extensió de les prestacions econòmiques establertes en l'article 10, tant a altres col·lectius familiars com a altres franges d'edat. La seva Proposició és innecessària, atès que ja existeix una base legal. Ara, també cal dir que l'extensió de les prestacions econòmiques està condicionada, això sí, a la disponibilitat pressupostària, per això li feia aquell comentari abans.

Però estiguin tranquils, que l'increment dels ajuts a les famílies s'aniran incrementant de forma progressiva al llarg d'aquesta legislatura. I aquesta és la voluntat del Govern.

En segon lloc, el Departament de Benestar i Família ja ha aprovat la creació d'un ajut a famílies en situació d'especial vulnerabilitat, com és el cas de part múltiple o en el cas de l'adopció múltiple de tres o més infants.

I l'ha feta, aquesta mesura, perquè enteníem que era prioritària. També s'han ampliat –i atès que tinc poc temps per acabar-li-ho de comentar– les ajudes a les famílies monoparentals fins als sis anys d'edat.

La Llei, a què estem fent referència avui, preveu el que vostès estan demanant i ho preveu en la seva disposició addicional tercera. Per tant, li reitero que el nostre posicionament serà el vot en contra.

Moltes gràcies.

Se m'ha acabat el temps? (*Veus de fons.*) Ah, perdoni...

El president

Li demano excuses perquè és culpa meva –és culpa meva.

La Sra. Capdevila i Palau

Perdoni, perquè he fet aquí un bon...

El president

No, no..., m'explico: quan ha intervingut la senyora Capdevila jo no he parat el temps, per tant, anava amb el temps acumulat anterior. Li queden cinc minuts, encara. Li demano excuses.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies, perquè això em permetrà reprendre el meu discurs que, veient el color taronja aquí, doncs, l'he intentat sintetitzar al màxim.

Jo li he donat un primer argument, i ara li donaré el segon motiu pel qual nosaltres hi votarem en contra. I li deia que el Departament de Benestar i Família ja ha creat aquest..., ja ha ampliat les mesures de suport a la família, creant un ajut a les famílies en situació d'especial vulnerabilitat: el cas de part o d'adopció múltiple.

I ho ha fet perquè aquesta era una mesura prioritària perquè cal evitar la precarietat econòmica o de pobresa i prevenir l'exclusió social. Tots podem ser conscients que en una situació de naixement o de part múltiple això provoca dificultats importants en l'estructura familiar. Per tant, aquesta mesura el que vol el Departament és compensar l'esforç de les famílies i reduir les despeses de naixement o d'adopció que poden provocar.

Estem parlant d'una prestació econòmica de 2.400 euros en el cas que els ingressos familiars siguin inferiors als 36.000 euros anuals, o d'una prestació de 3.200 euros per a rendes inferiors als 22.000 euros anuals. Aquesta és una prestació per a fill a càrrec, senyor López, fills menors de dotze anys.

En tercer lloc, recordar que el mandat de la Llei és atorgar una prestació econòmica universal a totes les famílies amb infants a càrrec menors de tres anys, i, únicament en el cas que les famílies siguin nombroses, aquesta prestació s'ha d'ampliar fins als sis anys.

Malgrat la literalitat d'aquest article, l'any 2004, l'any 2005, la prestació econòmica per infant a càrrec s'ha ampliat també fins als sis anys per a les famílies monoparentals. És a dir que s'ha ampliat el ventall de famílies que hi poden accedir. I és important assenyalar-ne el caràcter de prestació universal.

I aquesta ha estat una de les altres prioritats del Departament: les famílies monoparentals. Famílies que, com ha dit la diputada, la senyora Consol, són famílies que han estat massa temps oblidades de les polítiques públiques. Són famílies que tenen més dificultats per tenir cura dels seus fills o per compaginar les seves obligacions laborals amb les seves responsabilitats laborals. Aquest tipus de famílies poden ser molt vulnerables socialment.

La Llei a la qual avui fem referència, la seva disposició addicional tercera, preveu que el Govern ha de tenir en compte la problemàtica específica de famílies monoparentals i nombroses. I el suport a les famílies no es pot reduir exclusivament a les prestacions econòmiques. Estem davant d'un projecte d'una nova llei de serveis socials en la qual s'universalitzaran els serveis socials. Això també és suport a les famílies.

Respecte a la seva exposició de motius, a l'apartat 3, queda prou clar que el Govern ja està fent extensible als altres col·lectius familiars i també a les altres franges d'edat les prestacions per fill a càrrec. I ho fa de manera immediata, ho ha fet de manera immediata en aquells col·lectius que més ho necessitaven.

Crec que aquesta és una voluntat..., que aquesta voluntat del Govern és suficient perquè hi dipositem la nostra confiança, perquè la voluntat del Departament és que al llarg d'aquesta legislatura es puguin ampliar progressivament les prestacions per fill a càrrec.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I li reitero les excuses pel tema del temps. Té la paraula, per al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup votarà també en contra d'aquesta Proposició de Llei que presenta avui el Partit Popular. I, evidentment, no perquè estiguem en contra de donar el màxim suport a les famílies i a les polítiques familiars, sinó perquè amb la presentació d'aquesta Llei penso que s'han equivocat en el tret, apunten un aspecte molt concret, les polítiques familiars van més enllà, ja que vostès proposen una modificació de la Llei, apunten un aspecte molt concret, i, a més a més, també m'ha semblat que hi ha tota una sèrie d'errors en el seu propi plantejament.

Començo per aquí –començo per aquí. En primer lloc, vostès plantegen que han d'incrementar-se les prestacions familiars per a infants a càrrec a les famílies que tenen infants i adolescents dels set als setze anys; i es deixen, en tot cas, a partir del seu propi plantejament que volen universalitzar els ajuts fins als setze anys, es deixen aquelles famílies amb infants de tres a sis anys que no són famílies nombroses, eh? Per tant, ja es deixen un segment de població en el seu propi plantejament, hi insisteixo.

En segon lloc, hi ha un altre error, que és en la interpretació de l'article 10 de la Llei de suport a les famílies

que pretenen modificar. No hi ha dues prestacions: hi ha una única prestació que s'estableix..., que es fa, en tot cas, una diferència d'edat. I, per tant, hi ha una prestació per a les famílies que tenen infants de zero a tres anys i la mateixa prestació s'estén a aquelles famílies que tenen, que són nombroses, i, aleshores, la mateixa prestació arriba fins als sis anys. Per tant, no es tracta de dues prestacions diferents.

I, per altra banda, també cal entendre que, havent-hi la disposició addicional cinquena, on ja es preveia que es poden estendre els ajuts a les famílies amb infants a càrrec a altres franges d'edat i a altres col·lectius familiars, la mateixa Llei dona la possibilitat, precisament, per fer aquesta extensió.

Per tant, en aquest moments, cal modificar la Llei per a aquests supòsits que vostès plantegen? No. Evidentment, no cal; no cal si es vol fer.

I aquí ja entra la qüestió, també, de prioritats. L'actual Govern, està o no ampliant aquests ajuts a les famílies amb infants a càrrec a partir del que la mateixa disposició addicional cinquena fa possible? De moment ho ha fet, ja ha fet una ampliació dels ajuts a determinats col·lectius familiars: les famílies monoparentals; en el cas de les famílies monoparentals els ajuts s'estenen fins als sis anys. I ho ha fet també en un altre tipus de situacions: els parts múltiples; parts, adopcions o acolliments múltiples en què, aleshores, i en funció de la renda, s'atorguen 2.400 euros per família, que se sumen als ajuts que reben igualment per infant a càrrec, o 3.200 euros per família en el cas d'ingressos familiars que superin la xifra dels 22.000 euros anuals. Per tant, en funció de la renda.

Per tant, l'actual Govern ja està fent ús d'aquesta possibilitat d'estendre els ajuts a les famílies en base al que la mateixa Llei estableix. Per tant, el que vostès presenten no és estrictament necessari per fer el que vostès plantegen.

Altra qüestió és –i aquí els plantejo, doncs, la nostra opinió com a grup parlamentari– la qüestió de prioritats. És a dir, hem de fer primer aquesta extensió, dels ajuts a les famílies fins al setze anys, que nosaltres tenim en el programa, eh?, i que pensem que s'ha d'arribar a una universalització? Però s'ha de fer primer, això, o altres qüestions també amb relació a les polítiques familiars? Perquè per nosaltres les polítiques familiars no es limiten a les transferències familiars directes en aquestes prestacions econòmiques. Són polítiques més integrals.

A més a més d'aquesta qüestió..., torno a insistir que nosaltres ho tenim en el programa, però ja els avanço ara que, des del punt de vista de prioritats, entenem que la introducció ha de ser progressiva, que ja s'està fent de manera progressiva i que aquesta introducció progressiva ha de ser, també, s'ha de referir a la quantia, però també als criteris d'assignació. I que mentre tinguem col·lectius necessitats en la nostra societat, en funció a partir del que estableix la Llei, en aquests moments, a partir del que és l'extensió del que fins ara es preveu s'ha de fer en funció de la renda familiar fins a assolir la cobertura universal. Però, en tot cas, progressivament i atendre primer les situacions de necessitat. Ara ja te-

nim una prestació universal i volem que sigui també més extensiva, però ho hem de fer progressivament.

Per tant, però, aquest és un element, és una qüestió molt concreta. Hi ha també les polítiques de temps. Les famílies necessiten no només recursos, necessiten temps, necessiten temps per donar suport als més febles, temps per compartir, temps per educar, temps per gaudir de les relacions familiars, temps per a l'afectivitat. I en aquest sentit entenem que les polítiques de conciliació i tot el que sigui la facilitació d'aquestes polítiques, que aquest Govern està abordant, també són un element importantíssim en les polítiques familiars.

Es necessiten també –i tercer element– serveis educatius per a la petita infància i tot el que implica el desplegament de les escoles bressol, que aquest Govern també s'hi ha posat, doncs, amb decisió, que de cara a atendre aquesta dimensió és un element important.

I es necessiten també serveis per atendre les persones en situació de vulnerabilitat o en situació de dependència. Tots aquells serveis de cara als discapacitats, a la gent gran són també serveis de suport a les famílies. I per nosaltres és tant o més important desplegar aquests serveis que arribar a la transferència familiar directa de caràcter universal. Hi insisteixo, és una qüestió de prioritats. També la volem, però es necessiten primer i prioritàriament altres serveis. Perquè la política familiar és una política integral, i nosaltres el que volem és que a partir de les polítiques es faci possible el dret a la família, a unes relacions familiars de qualitat. I això, els recursos exclusivament, els recursos monetaris no són suficients, no és l'element bàsic. Es necessiten serveis, es necessita temps, es necessiten moltes altres dimensions.

També volem connectar les polítiques de família amb els objectius de feminització de la societat i la igualtat d'oportunitats entre homes i dones. Entenem també que cal generar les condicions, a partir de les polítiques de família, que permetin desenvolupar tota la diversitat de projectes i models familiars amb igualtat de condicions i sense discriminacions.

També volem, i és un element bàsic, lluitar contra les desigualtats socials en la família, i per això parlava abans de prioritats de a quins col·lectius ens hem d'adreçar primerament abans d'estendre aquests ajuts familiars de manera universal. A través dels serveis, a través d'altres tipus d'actuacions, podem arribar molt més fàcilment a les persones amb més necessitats. I per tant, també, lluitar contra les desigualtats socials de la família i, també, generar les condicions que facin possible la maternitat i la paternitat desitjada. Tots aquests objectius, en definitiva, impliquen quins són els èmfasis i les prioritats que es marquen en les polítiques familiars.

Nosaltres no podem estar d'acord en la modificació de la Llei que vostès plantegen, que, com els he dit abans, apunten a una dimensió molt concreta i limitada, no a la prioritària en aquests moments. Però sobretot hi ha la previsió establerta en l'actual Llei per aconseguir allò mateix que vostès plantegen. I, per tant, votarem en contra d'aquesta proposta.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació, doncs.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 18/2003, del 4 de juliol, de suport a les famílies, ha estat rebutjada per 54 vots a favor i 67 vots en contra.

Proposició de llei per la qual es crea l'Institut Català d'Estudis d'Opinió Pública (ICEOP) (presa en consideració) (tram. 202-00042/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei per la qual es crea l'Institut Català d'Estudis d'Opinió Pública. Per presentar-la té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Francesc Homs. (Pausa.) Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom de Convergència i Unió per demanar a aquesta cambra que s'elabori una llei que creï un organisme encarregat d'elaborar i difondre enquestes i estudis d'opinió. Ho fem aportant una proposició de llei, no podria ser d'una altra manera, però també ho fem conscients que en aquesta matèria és convenient, necessari, seria oportú que hi hagués un ampli consens, el màxim consens possible. És a dir, els vull fer notar que el text que presentem pretén ser més una aportació que no pas una proposta tancada.

Aquesta, la idea de regular per llei tota la qüestió de les enquestes i estudis d'opinió, és una idea que des de l'anterior legislatura Convergència i Unió ha defensat. De fet aquesta és una proposta que consta en els compromisos que Convergència i Unió va prendre davant del poble de Catalunya en el darrer procés electoral. No crec que els descobreixi res de nou si els dic que Convergència i Unió va concórrer en les últimes eleccions per escollir els membres d'aquesta cambra amb un programa electoral sòlid i ple d'idees noves, i tampoc crec que els descobreixi res de nou si els dic que en aquell moment, en el moment del procés electoral, a ningú –a ningú– no li va passar pel cap dir-nos que com era possible que encara tinguéssim idees noves després de vint-i-tres anys. És evident que no faig aquest comentari per fer cap mena de falca publicitària per Convergència i Unió, no?, no tinc cap intenció de convèncer-los de res en aquest sentit, no?, sinó que ho faig simplement per apellar al sentit comú de tots vostès, evidentment d'alguns més que d'altres, no?

De totes maneres, i en honor a la veritat, cal subratllar que aquesta no és una idea exclusiva de Convergència i Unió. Si la memòria no em falla, diria que el Grup d'Esquerra Republicana ha estat de les forces polítiques que de manera insistent ha reclamat que disposem d'una institució parlamentària dedicada a fer enquestes i estudis d'opinió. De fet, és conegut per tothom que ha

seguit de prop aquestes qüestions que el Grup d'Esquerra Republicana va convèncer els socis del tripartit perquè en l'infal·lible Acord del Tinell hi constés el següent: «Cal reformar la Llei sobre enquestes i estudis d'opinió per tal de garantir la seva qualitat tècnica, l'accés i la publicitat dels seus resultats i el control parlamentari de la seva execució.» Això consta en l'Acord del Tinell, l'acord del tripartit.

Per tant, un compromís electoral de Convergència i Unió, un compromís i una demanda d'Esquerra Republicana, un Acord del Tinell, és a dir, del tripartit, i també, hi insisteixo, si la memòria no em falla, un compromís del Partit Popular. Tot això és el que teníem en el punt de partida d'aquesta legislatura, tot això és el que teníem en el moment de començar a caminar en la present legislatura.

Des d'aleshores a ara, què ha passat mentrestant? Què ha passat, durant tota aquesta pila de mesos, que fa que avui Convergència i Unió prengui la iniciativa de posar en la seva consideració la necessitat d'ara, i no més endavant, sinó ara, regular per llei la qüestió dels estudis i enquestes d'opinió?

En primer lloc, va passar, durant tot aquest període, que es va modificar la Llei acordada per aquest Ple el juliol de 2003, a través d'aquell mecanisme, tan injuriat en una altra època, que és la Llei d'acompanyament, a base d'alterar el què cal entendre per estudis i enquestes d'opinió, evidentment, restringint-ho.

L'actual Govern de la Generalitat, a través de la Llei d'acompanyament, va limitar el contingut del que s'ha d'entendre «Estudis i enquestes d'opinió» a través de la Llei d'acompanyament del 2004. Per què aquesta presa en això i en canvi el compromís, el seu compromís, el compromís del tripartit encara no s'ha pogut visualitzar?

Una segona cosa que va passar en aquest entretemps, des de l'inici d'aquesta legislatura fins ara, és que s'ha creat un centre d'estudis *ex novo* –s'ha creat un centre d'estudis *ex novo*– per administrar les enquestes i els estudis d'opinió, però s'ha creat per decret –s'ha creat per decret. I jo em pregunto, nosaltres ens preguntem, per què eviten venir aquí al Parlament a discutir sobre aquest organisme?

I, finalment, ha passat una altra cosa. Des del nostre punt de vista, tremendament molt més preocupant que el que acabo d'assenyalar, que, finalment, tothom té el seu gust a l'hora de fer les coses, no? Han fet enquestes i estudis d'opinió que han ocultat informació en aquesta cambra, que han ocultat i manipulat informació davant d'aquesta cambra i, per tant, davant del conjunt de la ciutadania del nostre país. Això és, des del nostre punt de vista, el que ha estat més greu des que va començar la legislatura fins ara.

Sincerament els dic que no és el nostre interès, no és el meu interès reproduir el debat que fa un temps es va produir en aquesta mateixa cambra, en comissió, amb motiu de la compareixença del conseller Castells, no? Aquell dia, ja els vàrem demostrar que el Govern havia manipulat i havia ocultat informació en matèria d'estudis i enquestes d'opinió i que, en negar-ho, havia mentit.

Els recordo, només, tres exemples. Varen alterar la mostra del baròmetre d'opinió del Govern, que és una bona manera d'assegurar-se un resultat determinat al final, no?, igual que en aquell conte del rei despullat, que només preguntava opinió sobre els seus fidels seguidors. Varen ocultar informació, precisament, en aquella pregunta que mostrava el record de vot dels enquestats, a base de no facilitar la resposta en aquest Parlament. Es passa directament de la pregunta 35 a la pregunta 37. De fet, de fet, a dia d'avui, la resposta de la pregunta 36 encara no consta a internet.

I també, tercer exemple, simplement en poso tres per no allargar-me, tercer exemple, el dia..., és un sàinet, pràcticament, el dia 28 d'octubre va entrar en aquest Parlament, de 2004, el dia 28 d'octubre va entrar en aquest Parlament una enquesta, un estudi d'opinió titulat «Hàbits de compra i actitud dels compradors respecte a l'amplitud d'horaris comercials a Catalunya.» Nosaltres, en la seva anàlisi vàrem constatar que els resultats d'aquest estudi no coincidien amb el qüestionari que també se'ns havia lliurat, no?, que, per tant, mancava informació. Això va motivar que el Grup de Convergència i Unió, l'11 de novembre, demanés per quin motiu la informació no era completa. I el dia 20 de desembre se'ns va comunicar que s'havia detectat un error material consistent que se'ns havia tramès una versió resumida i no la versió completa que, aleshores, el 20 de desembre, és a dir, dos mesos després, se'ns va facilitar. De fet, és curiós també observar que en aquesta versió completa hi constava, en el títol del document, la referència al mes de setembre de 2004. Si vostès han seguit atentament aquesta descripció, diguem-ne, cronològica s'adonaran que d'una manera absolutament contrastable varen ocultar, el Govern va ocultar informació a aquesta cambra i que fins que el Grup de Convergència i Unió no va reclamar no varen corregir aquest, segons vostès, error.

Repeteixo, mentrestant, és a dir, durant tot el temps que vostès ja porten, que el Govern tripartit està al poder, què han fet? Què han fet? Han modificat lleis simplement pel seu propi interès, responen més a una lògica de partit que no pas a un interès general, des del nostre punt de vista. Han incomplert les seves pròpies promeses i acords, però, sobretot –i això és el que ens dol més profundament–, han manipulat i han ocultat informació a aquesta cambra, vol dir al conjunt de la ciutadania, i ho han negat, que vol dir que han mentit. Déu n'hi do! Per molt menys, senyores i senyors diputats, per molt menys, de fet, per no res, a Convergència i Unió hi va haver persones que varen tenir la dignitat d'assumir responsabilitats.

Creuen, sincerament, creuen que això no justifica que de manera urgent aquesta cambra prengui la iniciativa de regular per llei tota la qüestió d'enquestes i estudis d'opinió? Creuen que no val la pena, sincerament els ho dic, que es posi ordre a aquest desgavell i a aquest descontrol que té i practica l'actual Govern de la Generalitat? Mirin, nosaltres responem totes aquestes irregularitats no amb cridòries –no amb cridòries–, sinó amb propostes; el nostre plantejament és aquest. Vàrem ser constructius quan governàvem i ho som ara en el moment en què estem a l'oposició a base de presentar propostes, de presentar línies de solució, per tant,

amb aquesta iniciativa que els posem a la seva consideració.

Nosaltres creiem que val la pena que el Parlament prengui la iniciativa en aquest terreny, que no s'esperin no sé quants mesos, no entenem la justificació ni la necessitat i que, esperem, que amb coherència, per coherència, la resta de grups recolzi aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Poden fixar ara posició els diferents grups parlamentaris i, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el primer que hem de dir és que ens agrada la música d'aquesta proposta que vostè fa, ens agrada la música, de fet compartim molts dels aspectes de la seva proposta, però, miri, en el tema aquest de les enquestes, vostès les han fetes tan grosses, s'han equivocat tant, s'han equivocat tantes vegades que, sincerament, aquesta vegada ho farem a la nostra manera, sincerament, aquesta vegada ho farem d'una manera diferent de com vostès ho han estat fent fins ara. Home!, i ens agrada la música, perquè, senyor Homs, per a la seva informació –per a la seva informació– aquesta proposta que vostè presenta avui és la proposta que vam presentar nosaltres, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, és la que vam presentar nosaltres l'any 2003, a diferència de la seva proposta, amb Esquerra Republicana, d'una organització diferent dins del Departament d'Economia. Aquesta era la nostra proposta, la creació de l'Institut Català d'Opinió Pública, que vam fer el 18 de març del 2003. Per tant, benvinguts, benvinguts a la nostra proposta.

Nosaltres continuem pensant el mateix. No, deia el senyor... que aquesta no era mai la nostra proposta, i jo li dic que aquesta era precisament la nostra proposta i no era, precisament, la seva proposta perquè vostès van votar-hi en contra. Ens agrada la música d'aquesta proposta que vostès fan, entre d'altres qüestions perquè molts dels paràgrafs que vostè presenta en la seva proposta estan afusellats –afusellats– del decret que acaba de fer el Govern el gener del 2005, afusellats, paraula per paraula, coma per coma, frase per frase. Home!, i ens agrada la música perquè molts dels articles –molts dels articles– són exactament els que nosaltres vam presentar l'any 2003. Però miri, és que vostès les han fetes molt grosses en aquest tema.

Els ho dic sincerament, jo no volia fer el repàs de tota la rècula de barbaritats que vostès van fer, però el senyor Homs em dona la paraula. Al decret de gener del 2005, d'enguany, el Govern presenta una proposta en la qual es regula l'elaboració de la publicitat dels estudis d'opinió de la Generalitat i preveu, en la seva disposició addicional segona, que el Govern presentarà en el màxim de nou mesos, senyor Homs, que el Govern presentarà en el màxim de nou mesos, a partir de l'entra-

da en vigor d'aquest decret, un projecte de llei al Parlament. Senyor Homs, ha escoltat el que acabo de dir? S'ha llegit el decret? El decret preveu que en el termini màxim de nou mesos el Govern presentarà en aquest Parlament un projecte de llei. Això ho preveu el decret que es va aprovar el gener. Al març vostès fan aquí la proposta aquesta com dient ara volem córrer el que no hem fet durant vint-i-tres anys. Doncs, miri, malament.

Des d'aquesta data ja s'ha creat el Centre d'Estudis d'Opinió, s'ha constituït el Comitè de supervisió i seguiment, sota la presidència del senyor Joan Rigol, i s'ha aprovat el Pla anual d'enquestes per a aquest 2005 i, a la vegada, existeix una comissió interdepartamental, dins del Govern, que treballa en la redacció d'aquest Projecte de llei. Vostès van tenir l'oportunitat durant vint-i-tres anys, senyor Homs, durant vint-i-tres anys, m'està escoltant, senyor Homs?, durant vint-i-tres anys van tenir l'oportunitat de fer el que ara volen fer a corre-cuita, i no ho van fer –i no ho van fer.

Vostè va modificar la redacció, es va queixar que nosaltres fem un decret. Com ho van fer vostès fa dos anys? Amb un decret. Vol que li digui el que deia aquest decret, volen que els ho expliqui? No val la pena. Doncs, miri, té cinc articles, els hi diré molt ràpid, aquest decret, amb cinc articles. Primer article: «Se suprimeix la Direcció General d'Avaluació i Estudis del Departament de la Presidència.» Perfecte. Article segon: «S'atribueixen les funcions a la Direcció General d'Afers Interdepartamentals.» Article tercer: «S'adscriu la unitat a la Direcció General d'Afers Interdepartamentals.» Article quart: «S'assignen les funcions de l'Institut d'Estadística.» I article cinquè: «Es crea l'àrea d'enquestes.» Aquest es el decret, l'article, disposició derogatòria, disposició addicional. «Artur Mas i Gavarró». Aquest és el decret que vostès es van fer. I ara vénen aquí a queixar-se perquè nosaltres fem un decret? No, nosaltres fem un decret, ho hem fet per decret, un decret que preveu tot el que preveu i, a més a més, que s'elaborarà una llei que es presentarà en aquest Parlament i que vostès tindran l'oportunitat de dir tot el que vulguin en aquesta llei. Vostès van tenir vint-i-tres anys per fer una cosa que no han fet i ara volen, a corre-cuita, fer tot això que no han fet durant vint-i-tres anys?

Es queixen que nosaltres hem ocultat dades. No és cert, i va quedar absolutament demostrat a la Comissió: no és cert, no s'ha ocultat cap dada, són vostès els qui es van equivocar d'enquesta, i va quedar demostrat a la Comissió. No s'ha manipulat cap dada. Tècnicament tothom ho diu, senyor Homs: no es va manipular cap dada, no... és, és impossible que quadri el record de vot amb els resultats de vots en qualsevol enquesta, és impossible que això quadri. Vostè diu: «com que no quadra, això està manipulat». No és cert, però és que fa riure; qualsevol tècnic sap que això no pot quadrar mai. Vol que li digui, què és ocultar dades? Ocultar dades és que aquest Parlament encara –encara– no té dotze de les enquestes que vostès van contractar i van pagar, i encara no les tenim –i encara no les tenim–, és més, i no hi són. Ocultar dades vol dir que aquest Parlament ha trigat anys, anys, senyor Homs, a rebre enquestes que vostès van fer i han aparegut perquè algun diputat les ha reclamat insistentment, anys, a rebre enquestes

que vostès tenien fetes i, òbviament, abans de les eleccions les tenien absolutament guardades.

Vol saber què és manipulació? Manipulació és agafar cent cinquanta registres, modificar-los per tal que el senyor Artur Mas tingui més punts que el senyor Duran Lleida. Això és manipulació. Manipulació és... (*Remor de veus.*) Això va quedar demostrat claríssimament. Vol saber què és manipulació? Inventar-se la nota del senyor Piqué, això sí que és manipulació. Vostès es van inventar la nota del senyor Piqué, per cert, la més baixa de tota la seva història, se la van inventar. I per què se la van inventar? Perquè a la fitxa no apareixia, no es preguntava pel senyor Piqué –no es preguntava pel senyor Piqué. Bé, però si no s'ha de preguntar pel senyor Piqué, per què vostès li posen nota, s'inventen una nota? Això sí que és manipular –això sí que és manipular.

Miri, senyor Homs, nosaltres, vostès ara volen aprofitar una mena d'oportunitat mediàtica, però la seva proposta arriba amb una certa legislatura de retard. Vostès tenen cua de palla en aquest tema, sincerament, tenen cua de palla, i crec que valdria la pena..., jo crec que en vista de la necessària unanimitat que puguem trobar en aquest tema..., hi insisteixo, coincidim amb moltes de les coses que vostè planteja, de fet, nosaltres ja les plantejàvem des de fa temps; amb d'altres no coincidim, amb d'altres crec que no arribarem a acords, coincidim amb la major, i jo crec que aquesta és la línia, jo crec que aquesta és la direcció.

Jo li demanaria que deixi aquesta proposta sobre la taula, jo li demanaria això; que esperem a la proposta del Govern; hi ha un compromís que abans del proper període de sessions parlem d'aquest tema, i, per tant, jo crec que això seria el més necessari per a tothom.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, perquè s'entengui el nostre posicionament i també perquè, escoltant l'exposició del diputat senyor Homs, que ha fet la defensa d'aquesta Proposició de llei, hi ha algun element probablement de confusió i de desorientació, em veig obligat a fer una mica un itinerari del que ha estat el camí que ha anat seguint el tema de les enquestes i els estudis d'opinió, almenys pel que fa a la normativa que ha emanat d'aquest Parlament i del mateix Govern, no?

Miri, la Llei 23/98, que és la Llei d'estadística de Catalunya, que ara ja té una certa antiguitat, però que es va modificar l'any 98..., és una llei que ja habilitava genèricament l'Institut d'Estadística de Catalunya per fer estudis d'opinió. Encara que en un article molt concret s'excepciona els estudis d'opinió, les enquestes, però, el cert és que es crea un organisme, com és l'Idescat, que pot fer estudis d'opinió, o podria fer estudis

d'opinió, pel que fa a la valoració dels serveis públics, també entenc pel que fa a la valoració de preferències polítiques i, per què no?, també d'intenció de vot. I evidentment ho podia fer l'Idescat perquè és un conjunt, un cabal d'informació molt sensible, considerada bàsica, tant per planificar l'activitat política i administrativa del Govern..., però també per al bon funcionament del conjunt d'institucions i del sistema polític de Catalunya, no?

Precisament per aquesta habilitació que preveia la Llei, el nostre Grup Parlamentari, el 26 de març de 2003, de mutu acord amb el seu Grup Parlamentari, aleshores va pactar una iniciativa legislativa, que va fer aquest modest diputat, en nom del seu Grup Parlamentari, per reformar puntualment la Llei d'estadística, no vinculant aquest tema al Parlament, com vostè assegurava, sinó residenciant aquest tema en un organisme dependent del Govern com és l'Idescat, que, per cert, també està enquadrat orgànicament i funcionalment al Departament d'Economia i Finances, no?

I aquesta va ser una fórmula discutida, discutible, per acabar amb una certa opacitat i per garantir la publicitat i la lliure concurrència a aquest tipus d'enquestes i d'estudis d'opinió, però sobretot també per evitar la utilització partidista i l'abús per part del Govern, tenint en compte l'interès acadèmic, l'interès social i també la naturalesa pública, i, per tant, pagada amb diners públics per part del contribuent.

No és cap secret que aquesta opció que vostès i nosaltres vam fer a partir de la nostra proposta tenia una vocació provisionalíssima i, per tant, gairebé diria transitòria. Naixia, i jo no vull insistir sobre el particular, i s'ha dit abans, i a mi em fatiga una mica ja, naixia en un marc de desconcert amb tot un seguit d'episodis molt maldestres, diria, gairebé grollers, que van donar lloc a la creació d'una comissió d'investigació i a l'assumpció de responsabilitats polítiques, i ja s'ha dit i jo no hi vull insistir.

I, per tant, aquella va ser una opció que en aquests moments nosaltres en continuem defensant la bondat; el que passa, que li reconec, li admeto la seva vocació d'una certa provisionalitat.

Amb això no vull dir..., i, per tant, amb això no coincideixo amb els que sovint han desacreditat la Llei que en aquests moments està en vigor. I no ho dic perquè l'ha fet el nostre Grup Parlamentari; senzillament perquè és una llei que s'inspira en el marc comparat –i, per cert, en moltes de les experiències, també, del funcionament del CIS estatal. És una llei que regula i disciplina perfectament bé les relacions entre els subministradors de les dades i el conjunt d'usuaris de la informació, amb un organisme que executa en aquest cas l'activitat enquestadora, que és el mateix Idescat.

És una llei que preveu perfectament i regula perfectament la publicitat i la difusió dels resultats, els terminis, com es preserva el degut secret de la informació, la trama periòdica al Parlament, que era el tema més conflictiu, en el passat, i també a altres institucions que poden fruir, diguem-ne, del producte d'aquesta investigació. I instaura per primera vegada el pla d'enquestes que el Govern ha posat en solfa en aquests moments,

un pla d'enquestes per al 2005, que és la primera vegada, per cert, que preveu una sèrie periòdica, i, per tant, que li atorga valor estadístic en l'activitat enquestadora. I també preveu coses importants, per dir-ne alguna més, com la col·laboració també amb el món acadèmic a l'hora de fer recerca conjunta, etcètera.

Per tant, no és una mala llei; ho repeteixo: no és una mala llei. Ara, és una llei que no ha gaudit –s'ha demostrat fa un moment– del consens polític i institucional necessari.

I és, conseqüentment, per això que, no pas a instàncies d'Esquerra Republicana, li ho puc ben assegurar, en el pacte del Tinell, apartat segon, relatiu al reforçament de la qualitat democràtica, es planteja reformar aquesta Llei –es planteja reformar aquesta Llei. Una reforma que està en marxa i que jo crec que a vostè li ha passat inadvertida, perquè el Decret 1/2005, que fa el desplegament reglamentari de la Llei d'estadística –d'aquesta Llei que li he explicat, ara modificada a instàncies del nostre Grup Parlamentari–, preveu en una disposició addicional que es farà en el termini màxim de nou mesos. El còmput d'aquests nou mesos des que va entrar en vigor el Decret diu que el Govern el setembre, per tant, ja el pròxim període de sessions, entrarà aquí al Parlament, a aquesta cambra, aquest projecte de llei.

Mentrestant, què fa aquest Decret que vostè blasma i diu: «Oh! Hem fet un desplegament reglamentari insuficient!»? Doncs, el Decret fa una cosa per què falta la Llei. La Llei que es va aprovar el 2003 encomanava, donava un mandat al Govern per fer un desplegament com Déu mana, no aquest tan precari i tan limitat que vostès van fer de cinc articles, de cinc articles que es vénen a resumir en: «Les enquestes, les farà el senyor Artur Mas...» Bé, no, això no és... Aquest és el Decret que ha llegit, que ha glossat el diputat socialista, i que jo hi coincideixo que, evidentment, és un decret insuficient.

El desplegament reglamentari de la Llei, què preveu? Preveu el registre públic, que, per cert, es va crear a instàncies de l'oposició ja fa algun temps; preveu la creació d'un comitè de supervisió amb notables i amb figures d'experts i alts càrrecs que participen a l'hora de fiscalitzar –fiscalitzar– l'activitat de l'Idescat –per cert, presidit, com s'ha dit abans, per una figura, una persona digna de tot crèdit, com l'expressió Joan Rigol–, i preveu també un mecanisme d'homologació de les empreses. I preveu, per cert..., executa, en aquest cas, la previsió de la Llei pel que fa a com es faran els plans anuals de les enquestes.

I això és el que fa aquest Decret a l'espera –a l'espera– que el mes de setembre o el mes d'octubre arribi aquest projecte de llei que ve obligat o ve manat per aquesta disposició addicional del Decret.

D'aquí que no entenem, i amb això vull acabar la meua intervenció, ni la urgència, ni l'oportunitat..., per tant, jutjo com a extemporània clarament la proposta que vostès fan. És més: no vull dir-li en cap moment que la hi votaré en contra... –si m'hi obliga, evidentment el nostre Grup Parlamentari hi votarà en contra.

El que li estic demanant és que retiri aquesta proposta. Que la retiri i que, tal com se li ha dit abans, si vostès

volen contribuir..., només faltaria, en un tema sensible, en un tema institucional, volen contribuir a facilitar aquest consens que és necessari en una matèria tan sensible, li demanem també que aquesta proposta que vostès han fet, que s'inspira també en altres propostes que hem manejat en el passat, quedi sobre la taula perquè en el tràmit de la discussió de la Llei que entrarà el Govern en els pròxims mesos puguin fer l'aportació que creguem tots plegats més convenient.

Per tant, li demano senzillament que retiri aquesta iniciativa. I, en cas contrari, òbviament el nostre Grup Parlamentari hi votarà en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Homs, deixi'm que li digui que em preocupa... (*Pausa.*) Veig que vostè no... Bé. Senyor Homs... (*Pausa.*) No, no, és que em preocupa perquè en els darrers temps vostè –li ho dic amb tot el «carinyo», eh?– s'està convertint en una mena de garant del pacte del Tinell, no? Sí, d'alguna manera, vostè avui ha sortit a demanar al tripartit que fes allò que diu el pacte del Tinell, no?, aquesta mena de bíblia laica que inspira tota l'activitat política a Catalunya en els darrers mesos.

I la veritat és que, miri, jo crec que no és gaire ni seriós ni coherent, no?, que sigui precisament Convergència i Unió qui faci el discurs que vostè ha fet avui, no? Sobretot perquè tots tenim un passat, i el seu passat en tema d'enquestes la veritat és que no és..., diguem, no té un full de serveis gaire neta, no?

Com tampoc ho és el que té el Grup socialista, no? El senyor Pérez ha dit avui que..., els ha acusat, l'anterior govern de Convergència i Unió, d'haver fet coses molt grosses, no? I té raó. Ha dit des d'aquesta tribuna, el senyor Pérez, doncs, que hi han dotze enquestes, em sembla, dotze estudis, que encara ni tan sols han arribat al Parlament.

Clar, senyor Pérez, vostè és coresponsable que això hagi passat; vostè va donar, si em permet l'expressió, *carpetazo* a una comissió d'investigació sense que pogués investigar res. I, per tant, vostè és còmplice també que el Parlament i el poble de Catalunya no tinguin tota la informació que avui vostè ha demanat des d'aquest faristol i que l'anterior legislatura vostè també, precisament, doncs, es va encarregar de tapar, no?, donant fi a una comissió d'investigació que va durar el que dura gairebé prendre un cafè.

Avui s'ha parlat de manipulació... Jo no hi vull entrar, no vull entrar a parlar de manipulació, perquè crec que tampoc toca ara, no?, parlar de manipulació. Jo crec que hem de parlar també –i crec que és important, i sovint no es parla d'aquest tema, no?– del dret que tenim, del dret que tenen els ciutadans de Catalunya, de

saber, doncs, de tenir la mateixa informació de què disposa el Govern de la Generalitat, en definitiva, no? Si els estudis i les enquestes que encarrega o elabora el Govern s'elaboren amb diners públics, és a dir, es paguen amb els diners de tots els catalans, jo crec que els catalans tenim també el dret de tenir, com a mínim, la mateixa informació de què disposa el Govern, no?

Jo crec que per aquest motiu fonamental cal trencar el monopoli de la gestió d'aquests coneixements, d'aquesta informació, no? Perquè el que ha passat fins ara a Catalunya, en el darrer any, amb un govern tripartit, però també abans, amb un Govern de Convergència i Unió, és que ha existit un clar monopoli en la gestió d'uns coneixements expressats mitjançant enquestes i estudis qualitius d'opinió, que, encara que eren finançats i que són finançats amb diners públics, eren presentats de tal manera que era absolutament impossible qüestionar la validesa dels resultats que ens presentaven.

I el que és més greu des del nostre punt de vista és que creava una diferència molt notable en la capacitat de gestió de la informació entre el Govern i els partits majoritaris que li donaven o que li donen suport i la resta del país, no?, que s'havia de conformar a rebre la informació a través dels mitjans de comunicació un cop aquestes enquestes, aquests estudis eren cuinats, per no dir manipulats, pels responsables d'elaborar o de treballar aquestes enquestes.

Jo, el que els demano, als membres del tripartit –senyor Pérez, senyor Ridao–, és que no siguin egoistes –jo crec que..., jo crec que algú que es defineix com d'esquerra no és bo que sigui egoista, no?– i no es quedin la informació només per a vostès. Comparteixin la informació de les enquestes, senyor Ridao. Això és una bona forma..., és demostrar tenir *buen talante*, no?: compartir la informació amb la resta de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que també paguem les enquestes, i que, en canvi, només se la queden alguns. En principi, els que formen part d'aquesta part de l'hemicicle, no?

Els estudis d'opinió no són una altra cosa que un conjunt tabulat de resultats, no? I aquest conjunt de taules poden ser interpretades de diferents maneres. Es poden fer moltes preguntes, amb graus diferents de fiabilitat, i és obvi, com malauradament hem pogut comprovar sovint, que mai es publiquen..., que els ciutadans mai tenen totes les possibles preguntes que es fan, no?, ni s'exposen tampoc a la llum pública totes les possibles respostes, per exemple, a coses que per nosaltres són fonamentals, com el record del vot o altres variables sociodemogràfiques.

Per tant, nosaltres el que volem és que, salvant el secret estadístic, és a dir, la identitat de les persones enquestades, es posi a disposició de tothom totes les taules de les enquestes que es realitzen i tota la informació sobre els estudis qualitius. No demanem gaire cosa complicada, no? El que demanem simplement és que el Govern de Catalunya faci el mateix que fa el CIS, que és una cosa que crec que no entra dintre de peticions absolutament fora d'una lògica coherent, no?

Per tant, nosaltres, senyores i senyors diputats, senyor Homs, votarem favorablement a la presa en considera-

ció d'aquesta Llei, no?, perquè creiem, com vostès, i com creien els membres del tripartit quan estaven a l'oposició, que aquest institut ha de ser creat i regulat per una llei, no?

Nosaltres no volem tampoc entrar en les picabaralles polítiques entre uns i altres, no?, no hi volem entrar, senyors. Nosaltres, un cop sigui aprovada aquesta Llei, farem un seguit d'esmenes que, si em permeten, breument, doncs, presentarem, no?, perquè el que volem a través d'aquesta Llei és que totes les enquestes que es realitzin ingressin en un banc de dades de l'Institut una vegada hagi conclòs el seu procés d'elaboració tècnica; que a aquesta informació hi pugui tenir accés qualsevol persona natural jurídica, pública o privada que ho sol·liciti, amb el reconeixement exprés del dret dels parlamentaris a obtenir de l'Institut les dades, informes o documents necessaris per al millor compliment de les seves funcions parlamentàries; volem que, com el CIS, es garanteixi que les operacions necessàries de verificació, depuració, anonimat, catalogació i càrrega informàtica de les dades estiguin concloses, com a màxim, en el termini de tres mesos a comptar des de la data de finalització del treball de camp i de la codificació i enregistrament de la informació en suport magnètic. Això que fa el CIS és el que nosaltres demanem que faci també l'Institut, ara, si s'aprova o si es pren en consideració la Llei, o quan arribi en aquest Parlament.

Per cert, una altra de les esmenes que també tractarem d'incorporar és que els principis que recull aquesta Llei siguin també i obliguin també a les administracions locals catalanes, amb l'objectiu també de tallar d'arrel els abusos que puguin produir-se en no garantir en aquests casos els criteris de publicitat de la informació, que té el CIS i que nosaltres volem que també tingui l'Institut Català d'Estudis d'Opinió Pública.

Acabo, senyor president, senyores, senyors diputats. Vostè, senyor Pérez, ha dit i ha reconegut, i té raó, que el Govern té l'obligació de presentar abans que acabi aquesta legislatura, aquest període de sessions, és a dir, abans que comenci el proper període de sessions, una llei, no? Miri, l'experiència que tenim, malauradament, en aquest any de Govern és que els anuncis d'activitat legislativa del Govern no acaben mai de concretar-se. I, per tant, jo li demano, de debò, que no perdem el temps, aprofitem un mecanisme com és aquesta Proposició de llei, prenguem-la en consideració, i jo els convino no a retirar-la, com es demanava, sinó a treballar en ponència conjunta per tal que aquest Parlament, amb el consens i el concurs de tothom, pugui elaborar una llei, no d'aquí a sis mesos, no d'aquí a un any, no d'aquí a dos anys, sinó abans que passi un mes, no? Jo crec que és una bona eina que podríem modificar tots plegats per garantir que mai més ningú a Catalunya, ni d'un color polític ni d'altre, pugui tornar a dir que el nostre Govern, sigui del color polític que sigui, manipula les enquestes d'opinió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, el senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, gràcies, president. Senyores i senyors diputats, per anunciar el vot negatiu del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa a la Proposició de llei de Convergència i Unió de creació de l'Institut Català d'Estudis d'Opinió Pública.

Normalment, el Grup de Convergència i Unió insisteix que els grups de la majoria no hauríem de basar les nostres intervencions en la crítica al període de govern de Convergència i Unió. Jo..., la veritat és que ho intento i penso que a vegades fins i tot ho aconsegueixo, però, en tot cas, hi ha ocasions –hi ha ocasions– en què ens ho posen molt difícil, i aquesta n'és una. És a dir, és que ens fan gairebé impossible explicar el nostre posicionament actual sense fer, com a mínim, una breu referència a com ha tractat el Govern de Convergència i Unió aquesta problemàtica durant els vint-i-tres anys de govern.

Sense entrar en les polèmiques que abans hi ha hagut, simplement dir que per donar dos qualificatius a com ha tractat el Govern de Convergència i Unió la qüestió dels estudis d'opinió pública podríem dir: «Vinculació total al Govern i escassa transparència.»

La polèmica que hi va haver amb relació a les enquestes va provocar la modificació de la Llei d'estadística de l'any 98. Es va atribuir a l'Idescat, i en concret a l'Àrea d'Enquestes, Estudis i Treballs, la realització d'aquestes, i això va passar l'any 2003, el juliol, pocs mesos abans del final de la legislatura. És a dir, va haver de passar un fet extraordinari i van haver de passar molts anys perquè Convergència i Unió volgués abordar aquesta qüestió des d'una altra perspectiva.

Davant d'això, jo estic convençut que l'actuació del nou Govern ha sigut diferent, ha estat diferent, i va ser explicada pel conseller d'Economia i Finances, el senyor Castells, a la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local d'aquest Parlament fa molt poc, el mes de febrer. Jo he de dir que la referència que ha fet el senyor Homs al fet que hi havia por a venir al Parlament a explicar aquest tema contrasta amb la seva pròpia referència al fet que el conseller Castells va comparèixer el mes de febrer per parlar exclusivament d'aquesta qüestió.

I va fer referència a la situació actual, un decret d'11 de gener que crea el Centre d'Estudis d'Opinió, que ho fa dins de l'Idescat, perquè ho diu la Llei vigent, i que crea, a més a més, un comitè de supervisió i seguiment, presidit pel senyor Joan Rigol i integrat per la senyora Maria Rosa Virós, pel senyor Jordi Capo, per la senyora Montserrat Tresserra i pel senyor Lluís Foix, persones totes elles de reconegut prestigi personal i professional, com a garants –com a garants–, precisament, de com ha de funcionar la tasca d'aquest Institut.

I el mateix conseller es referia als dos objectius del centre, que nosaltres compartim: El primer, la transparència absoluta; el segon, l'establiment d'unes regles de joc, de manera que no pugui haver-hi arbitrarietat. Nosaltres compartim aquests dos objectius, i el decret, a més a més, i s'hi ha fet referència, estableix que en un termini de nou mesos es portarà en aquest Parlament un projecte de llei que reguli aquesta qüestió per tal

d'establir un model definitiu. N'han passat tres, de mesos; en resten sis; el Govern hi treballa, ho elabora. I, en aquest sentit, jo crec que això, quan arribi al Parlament, com a mínim per part del meu Grup, però em sembla que per la resta, s'ha d'abordar amb voluntat de consens i amb la possibilitat real d'arribar a un acord.

Ara bé, amb relació a la Proposició concreta de llei de Convergència i Unió, els he de dir, sincerament, que ens sembla una mostra de mala consciència, una mostra de la seva necessitat de passar comptes amb el passat i una demostració que van a remolc de la iniciativa política del Govern.

I, en tot cas, una darrera reflexió aplicable a tots nosaltres. Segurament, quan discutim això en el Parlament, també haurem de ser capaços de transmetre a la societat que tenim voluntat de superar la imatge que ens barllem per les enquestes en base a intenció de vot o valoració de líders. El tema de les enquestes, com vostès saben molt bé, és un instrument molt important per conèixer millor la societat i conèixer els interessos de la societat, molt més enllà de les picabaralles partidistes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 67 vots en contra.

Propostes de resolució acumulades relatives a la transferència a la Generalitat de Catalunya de competències en matèria de ferrocarrils i aeroports (preses en consideració) (tram. 270-00013/07 i tram. 270-00014/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències exclusives en matèria de ferrocarrils de rodalia i regionals. Té la paraula, per presentar-la, l'il·lustre diputat senyor Josep Rull...

(Veus de fons.)

Sí, m'anuncien que podríem agrupar la substanciació del punt número 3 amb la del punt número 4, que és també una proposta de presa en consideració a la Mesa del Congrés dels Diputats per tal de tramitar la Proposició de llei de transferència a la Generalitat de Catalunya dels mitjans personals, materials i funcionals en matèria de gestió dels aeroports catalans. Hi ha cap inconvenient per part dels grups parlamentaris? Per tant, podem fer la tramitació conjunta.

Doncs té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per presentar ambdues iniciatives l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, se li agraeix que sigui present en la substanciació d'aquests debats que fan referència a temes de la seva competència, a temes relatius a infraestructures.

Avui parlem d'autogovern i parlem de competitivitat, parlem de totes dues coses, i al final de la meua intervenció explicaré –i m'avançaré segur a alguns dels retrets que des dels grups del Govern es poden plantejar– la relació entre aquestes dues iniciatives que planteja avui Convergència i Unió i l'elaboració de l'Estatut, de la proposta de nou Estatut polític de Catalunya, el nou Estatut d'autonomia de Catalunya.

A través d'aquest instrument el que es pretén, a través d'aquestes dues propostes de resolució per portar a la Mesa del Congrés dels Diputats sengles proposicions de llei..., es plantegen dos objectius. El primer és transferir competències exclusives de l'Estat a través d'un mecanisme que coneixen i que s'ha popularitzat d'una manera força important en el transcurs dels últims anys, que és el 150.2, que malauradament s'ha assajat molt poques vegades. De fet, una amb èxit important, que va ser la transferència dels Mossos d'Esquadra de trànsit, que originàriament no estava prevista en el nostre Estatut, i ara tenim, diguem-ne, un procés més o menys embrionari, que és la transferència del Servei Meteorològic de Catalunya, que hi va haver una presa en consideració a Madrid. Per tant, 150.2.

Hi ha un altre mecanisme, que és desballestar, i em permetran que utilitzi aquesta expressió, determinades lleis estatals que impedeixen, no sent necessari aquest impediment, que Catalunya pugui tenir més autogovern: en el tema dels aeroports, la Llei de pressupostos del 90 que crea AENA, després en parlaré, i en el cas del ferrocarril, doncs, la Llei ferroviària de l'any 2003, que en el procés de liberalització el que fa és una reserva absolutament gelosa de competències per part de l'Estat, que no caldria, que no hauria de ser obligatori, va ser una decisió política l'any 90 del senyor Borrell i l'any 2003 del senyor Álvarez-Cascos, en això sí que hi ha un fil conductor absolutament de coherència entre uns i els altres, que és reservar-se el màxim de competències possibles.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Començaré, senyor president, per la proposta relativa als aeroports. Els aeroports són unes infraestructures absolutament vitals per al desenvolupament econòmic i social del territori. Per tant, una gestió eficaç i eficient d'aquestes infraestructures aeroportuàries és una condició necessària per garantir la competitivitat futura en tots els ordres d'un territori. Catalunya –i això no se'ls escapa– disposa d'una potent xarxa d'aeroports d'aquests que s'han denominat d'interès general. Bàsicament perquè tenim una localització estratègica de primer ordre, en què no només hem de servir el territori

estricte del Principat de Catalunya, sinó que, amb una bona xarxa lligada de l'aeroport de Barcelona, de Girona, de Tarragona, podem obrir la nostra capacitat d'oferta, de preus... (*Veus de fons.*) Disculpi... (*Veus de fons.*) Té tota la raó. Escolti'm, aquí, l'alcalde de Reus i cap de l'oposició..., exactament el mateix –i Vilobí d'Onyar... Molt bé. Ho dic així, doncs, parlarem amb aquesta propietat. És important, eh?, això de les sensibilitats... (*Remor de veus.*) Jo sóc de Terrassa i sap que això, entre Terrassa i Sabadell també existeixen aquests plantejaments. Molt bé.

Doncs, els comentava que disposem d'aquesta xarxa. També l'aeroport de Sabadell –també l'aeroport de Sabadell–, que també està gestionat per AENA. Disposem d'aquesta xarxa d'aeroports, però no disposem de capacitat de gestió autònoma d'una de les majors infraestructures que té el país. Aquesta gestió està encomanada a AENA i això dificulta l'adopció de solucions adequades en l'àmbit del transport aeri. A causa d'aquesta gestió d'AENA els aeroports catalans –i ho podem afirmar amb tota rotunditat– no són ni tan eficients com podrien ser –i faig un plantejament en positiu– ni la seva gestió respon a les particularitats del seu territori. Pot arribar a ser un fre, de fet, ja és un fre a la competitivitat dels nostres aeroports.

I, per tant, la nostra aspiració ha de ser no només tenir la competència en aquesta matèria, sinó ser capaços de dissenyar un model propi de gestió aeroportuària, i un model que no inventarem absolutament res, sinó que el manllevarem, el copiarem d'altres estats que ja l'estan duent a terme, que és un model mixt caracteritzat per la implicació dels diversos actors: de la Generalitat de Catalunya, de l'Administració local –dels ajuntaments–, de la societat civil –cambres de comerç, per exemple–, i, evidentment, dels operadors.

I, què és el que ens impedeix fer-ho? AENA. AENA és un giny, si m'ho permeten, pervers, creat l'any 1990, a través d'un mecanisme pràcticament de... –i utilitzo aquesta expressió–, amb traïdoria i nocturnitat, a través d'una llei de pressupostos. Es crea AENA, per la qual hi ha una centralització absolutament ferotge de la gestió aeroportuària. AENA és Aeropuertos Españoles y Navegación Aérea. La part de navegació aèria és evident que ha de tenir un caràcter general, però el tema dels aeroports, doncs, era una mentalitat absolutament centralista, la mateixa que va portar simultàniament que els ports també es gestionessin de manera centralitzada des de Madrid. I, per tant, aquí, aquest jacobinisme que ha donat uns resultats extraordinàriament perversos. Què correspon a AENA? L'ordenació, la direcció, la coordinació, l'explotació, la conservació, l'administració dels aeroports públics de caràcter civil.

I abans els deia que el legislador, en aquest cas, el Govern de l'any 1990, que saben exactament de qui era, hauria pogut optar per fer un model diferent, perquè, de fet, el mateix Estatut, l'actual Estatut de Catalunya, permetria que Catalunya tingués les funcions d'executar en la legislació de l'Estat respecte als aeroports d'interès general, quan l'Estat no es reservés la gestió directa. No és només que no s'ho va reservar, és que s'ho va apropiat d'una manera, si em permeten, absolutament compulsiva.

Per tant, aquest és l'objecte de la Proposta de resolució que nosaltres plantegem avui, que és fer desaparèixer aquest element, aquest impediment, transformar AENA i donar la possibilitat, doncs, que Catalunya tingui competències; tingui la gestió, no per fer-ho igual que ho han fet, sinó per establir un model propi, un model diferenciat, un model català de gestió dels nostres aeroports.

Si França, que és el paradigma del jacobinisme, ha estat capaç d'incorporar aquests elements de gestió mixta dels aeroports, tindria força sentit que el nou Estat espanyol, capitanejat pel senyor Zapatero, pogués anar també en aquesta mateixa línia. Això contribuiria a dotar els aeroports d'un major dinamisme i ajustar-los a les necessitats de desenvolupament dels sectors productius.

Ras i curt, què vol dir? Home!, per què Catalunya no pot tenir vols transoceànics amb la mateixa intensitat, per exemple, que Madrid - Barajas? A què respon, això? Respon a una decisió política, de dir: «Políticament decidim centralitzar tot aquest tipus de vols des de Madrid, i no a Catalunya.» I aquest és un element que evidentment ens perjudica. Volem que hi hagi més *slots* lliures, que vagin vinculats als aeroports catalans. Un centre potent de reparació, per exemple, a algun dels tres aeroports; concretament, a l'aeroport del Prat vol dir bàsicament això, vol dir ser més competitiu, vol dir tenir més autogovern per ser més competitiu.

I el segon element és la Proposta de resolució en matèria ferroviària. I aquí compaginem les dues coses que els deia al principi –se'n recorden que ho comentava?–: utilització del 150.2 per tenir competències i desactivació de lleis que ja han estat aprovades, que opten per no donar-nos aquestes competències.

En aquest cas concret el que demanem és utilitzar el 150.2 per transferir a la Generalitat de Catalunya les competències en la prestació de serveis sobre les infraestructures ferroviàries estatals que transcorren pel territori de Catalunya, corresponents a les línies de rodalies i regionals de Renfe, així com la transferència dels mitjans personals, materials i pressupostaris precisos.

Saben que l'actual Constitució el que diu és que aquelles línies que abasten més d'una comunitat autònoma corresponen a l'Estat, però que no necessàriament aquelles línies que transcorren íntegrament pel territori d'una comunitat autònoma han de correspondre a l'Estat. L'Estat ho ha decidit així. I, per tant, té sentit que Renfe rodalies, en aquests moments, continuï sent un títol que correspongui a Madrid i que estigui gestionat pel Govern de l'Estat? No té cap mena de sentit. I, a més a més, quan s'ha demostrat, en l'exercici del nostre autogovern, que Ferrocarrils de la Generalitat ha estat una empresa..., abans, ara hi ha tot el tema aquest de les vagues, que algun dia n'hauem de parlar, perquè és el primer cop que hi ha vagues en aquest sector, i aquesta és una diferència significativa respecte a la gestió que es feia abans i respecte a la gestió que es fa en aquests moments. (*Remor de veus.*) I, evidentment, aquest no és un aspecte que se li pugui escapar a ningú.

Però, en qualsevol cas, s'ha demostrat que Ferrocarrils de la Generalitat és molt més competitiu, extraordinàriament més competitiu. De fet, en tot el paquet de

transport públic metropolità, qui continua agafant constantment més viatgers és Ferrocarrils de la Generalitat; qui estanca la captació de nous viatgers per al transport públic metropolità és bàsicament Renfe. I, per tant, escolti'm, quan tenim les competències aquest país ho ha fet bé, i, per tant, les demanem. I exactament el mateix amb rodalies.

Per tant, rodalies. Demanaríem la transferència de la Línia C-1, Hospitalet de Llobregat - Aeroport - Maçanet; de la C-2, Sant Vicenç de Calders - Maçanet - Masanes; de la C-3, Hospitalet de Llobregat - Vic; C-4, Sant Vicenç de Calders - Manresa. I regionals: Barcelona - Tarragona - Salou - Tortosa, Barcelona - Girona - Figueres - Port Bou, Barcelona - Reus - Móra la Nova - Riba-roja d'Ebre, i Barcelona - la Plana - Manresa - Lleida, Barcelona - Reus - Valls - Lleida, Barcelona - Manresa - Cervera - Lleida. Demanaríem bàsicament aquestes línies, tant de rodalies com de regionals..., i, Barcelona - Ripoll - Puigcerdà, evidentment.

Aquesta és la línia: 150.2, però també saben que el 2003, en base a una directiva europea..., s'ha d'aprovar la Llei del sector ferroviari, que estableix la distinció entre el titular de la infraestructura i l'operador. I, des d'aquesta perspectiva, doncs, s'incorpora un concepte, que és la xarxa ferroviària de l'Estat, que, en base a l'interès general, diu que rodalies... -atenció, que això és molt greu-, que rodalies i regionals s'ho quedarà l'Estat.

Doncs, escolti, té sentit que, si en demanem les competències, també adaptem la Llei del sector ferroviari en aquesta matèria. Aquest és l'objectiu d'aquestes dues propostes de resolució per portar a la Mesa del Congrés dels Diputats.

I acabo, simplement, explicant com és compatible això amb l'elaboració de l'Estatut. Doncs això és un procés paral·lel. De fet, la utilització de la via del 150.2 és un procés paral·lel. I, per tant, Catalunya no pot obrir un parèntesi dilatat mentre es gestiona l'elaboració del nou Estatut de Catalunya. Mentrestant, hi ha d'haver la possibilitat de continuar exercint, dia a dia, l'autogovern.

I aquestes dues propostes de resolució volen ser això: un exercici diari, constant, d'aquest autogovern, de la reivindicació d'aquest autogovern. Això ho fa només Convergència i Unió? No, no..., això ho fan d'altres formacions polítiques -d'altres formacions polítiques, com Esquerra Republicana, fan exactament el mateix en el Congrés dels Diputats. O, això ho deixa de fer el Govern? No, seria un irresponsable, si el Govern de la Generalitat deixés de negociar autogovern, que és el que està fent en aquests moments. Per tant, escoltin, té absoluta lògica que ho fem, i, a més a més, en un moment favorable.

Perquè, senyores i senyors diputats, el que no voldríem pensar de cap de les maneres, i estem convençuts que aquest no serà l'argument que utilitzaran els portaveus d'altres grups parlamentaris en aquest debat, és que algú vulgui utilitzar l'Estatut com a escut per no avançar en l'autogovern, en aquells aspectes que requereixen un desenvolupament immediat.

I, escolti, en rodalies, en regionals, en aeroports, Catalunya no pot esperar més perquè és molt senzill de fer això: és simplement tocar aquestes dues lleis; que, avui,

fent aquest exercici d'autogovern, aquest exercici d'ambició col·lectiva, avui els demanem que ens hi puguin donar suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Per fixar la seva posició tenen la paraula ara els diferents representants dels grups. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Rull, nosaltres no votarem a favor cap de les dues propostes de resolució.

I no ho farem -i no ho farem-, i passo a dir-ho, no perquè tinguem discrepància amb el contingut de les propostes, que coincidim, inicialment, en el contingut de les propostes. Però sí que tenim, senyor Rull, una discrepància substancial en el mètode que ha seguit el seu Grup per portar aquests dos temes aquí.

Vostè ens feia una certa cerimònia de la confusió per dir: «Que no em vinguin a dir els portaveus de la resta de grups que fan servir, que faran servir l'Estatut com a barrera per no continuar progressant en matèria competencial.» És erroni aquest camí que vostè agafa, és enganyós, és confús. I més aviat és propi d'un grup que és víctima d'un naufragi polític i que no té ni la voluntat ni les ganes de fer un treball seriós pel que respecta a la redacció de la reforma de l'Estatut.

Perquè li haig de recordar, senyor Rull, que vosaltres mateixos, i tota la resta de grups, vam discutir ja aquest tema en la Ponència de l'Estatut. I que fins i tot hi ha configurat un article 23 -ja veurem com queda en l'Estatut definitiu- en què acorden, tots els grups, això que vosaltres proposeu aquí.

I, per tant, o esteu mancats d'argumentació per treballar en política o no té sentit que el passat dimarts presentéssiu públicament aportacions a la Ponència de l'Estatut en matèria d'infraestructures, de Convergència i Unió. Quan això ja s'havia discutit i ja s'havia arribat a un acord, dels cinc grups, amb relació a aquestes competències.

I, per tant, per això li dic això del naufragi: o sou víctimes del naufragi, víctimes violentes tot i que les formes puguin ser suaus, o realment no s'entén aquesta actitud. O és que penseu fragmentar el debat estatutari, proposta de resolució rere proposta de resolució, per evitar un debat global en aquesta matèria? Quin paper li fan fer, senyor Rull, en aquesta matèria? O és que vostès no es creuen que passat Sant Jordi ja hi haurà una primera proposta per fer una primera lectura del futur Estatut.

És per això, senyor Rull, que com que ha equivocat el mètode i no seguirem la seva estratègia política partidista de desgastar el Govern, desgastar les institucions i jugar amb l'Estatut..., és que, malgrat les formes que vostè ha esmentat aquí, el verí que es desprèn d'aquesta iniciativa i d'aquesta estratègia, nosaltres no el beurem.

I per això votarem en contra d'aquestes dues propostes de resolució.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, gràcies, senyor president. Jo, senyor Rull, el primer que li demanaria és que retirés aquestes dues propostes. Primer, perquè entenem que és una qüestió absolutament inoportuna, en el sentit que, aquesta lectura que ens demanava vostè sobre l'Estatut, també la podríem fer i ens podríem preguntar si aquesta no és una voluntat d'entrebancar o de boicotejar l'Estatut, perquè el que es desprèn de la lectura d'aquesta Ponència aprovada en primera lectura és que és un text molt més ambiciós, nacionalment, que les propostes que se'ns presenten ara; que hi ha una fragmentació, com ha dit el senyor Labandera, molt important, perquè només se'ns ve a parlar dels aeroports i dels trens, com si no existís res més, quan la primera lectura que fa la Ponència de l'Estatut és molt més completa i nacionalment molt més avançada. I, per tant, el que entendrà vostè que no farem és rebaixar el contingut de l'Estatut.

I entenem que, a un mes i mig vista que tot això arribi a bon port en aquesta segona lectura..., el que fa aquesta Proposta de resolució i de presa en consideració és entrebancar la lectura de l'Estatut. Perquè, miri, l'Estatut ja diu que es transfereixen a la Generalitat facultats de gestió en matèria de ports d'interès general situats a Catalunya, i parla de ports, d'aeroports, parla d'infraestructures de telecomunicació –que vostè, d'això, no n'ha dit res– i parla, evidentment, dels trens de rodalia; i, si parléssim en matèria de transports, veuríem que és exactament igual.

Per tant, atesa la poca ambició nacional de la seva proposta, és evident que el nostre Grup, si no tenen a bé retirar les dues propostes, hi votarà en contra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Breument –després el senyor Ibarz enraonarà amb relació als aeroports, jo ho faré en matèria ferroviària–, dir-li que comparteixo el fons de la proposta que fan Convergència i Unió i el senyor Rull, però no la forma, i comparteixo les diferents exposicions que han fet –el senyor Labandera...–, en comparteixo el fons, però no la forma.

Evidentment, nosaltres entenem que la utilització de l'article 150.2 és un procediment especial que s'ha d'utilitzar en moments puntuals; que creiem, evidentment..., i no ho utilitzo com un escut, sinó que l'utilitzem com un raonament polític i lògic, l'Estatut, que

s'està negociant, i evidentment, en aquest punt, quan va arribar el moment de debatre's, els cinc grups parlamentaris vam arribar a un acord, i per tant està clar que el nostre Grup hi estem d'acord, amb el traspàs i amb la gestió de rodalies i de les regionals al Govern de la Generalitat de Catalunya i que sigui de competència de la comunitat autònoma.

Evidentment, el que també li haig de dir –i això m'agradaria puntualitzar-ho– que hi han certs aspectes de la seva proposta que es contradiuen en ells mateixos, perquè utilitza expressions com: «L'articulació efectiva de la competència autonòmica que es pretén assumir es podria efectuar mitjançant la intervenció en els òrgans territorials de gestió de Renfe», vull dir, allò que deien..., com un òrgan similar al que ara mateix existeix d'AENA; seria un Ifercat, conjuntament amb l'Adif. Vull dir, en línies generals, hi han aspectes de la seva proposta en què, si ara haguéssim de fer una ponència, no arribaríem a cap acord, però en el fons, sí que estaríem... I l'altre dia, fins i tot el senyor Piqué, president del nostre Grup, en unes declaracions que va fer a Múrcia, evidentment, va mostrar la seva predisposició a estar-hi d'acord, com va mostrar el senyor Vendrell a la Ponència de l'Estatut.

Sí que voldria fer una referència final, abans que enraoni el senyor Ibarz, que és amb relació a la Llei ferroviària que va entrar en vigor el 2005, el gener. Una de les meves primeres intervencions en aquest Ple del Parlament va ser la defensa..., bé, votar en contra de la proposta de recurs davant el Constitucional de la Llei ferroviària que havia aprovat el Partit Popular, el senyor Cascos i el Govern del Partit Popular, en el seu moment. I sí que m'agradaria recordar perfectament aquell moment, perquè el que es discutia era si era constitucional o no..., sí que ho era, i ho vam defensar; independentment que també vaig dir que podríem estar d'acord que fossin traspassades totalment a la Generalitat de Catalunya les competències en la gestió de rodalies i regionals, sens perjudici..., i la Constitució i el mateix Estatut d'autonomia, en el seu article 11.9, ho defensava, perquè deia al final «sense perjudici de l'execució directa que es reservi a l'Estat». Sí que recordo que vostès deien que, si governessin, ho canviarien. I efectivament, la senyora ministra, quan va arribar al Govern, va paraitzar aquesta Llei, i van retardar-ne l'entrada en vigor fins a l'1 de gener del 2006.

Els he de recordar que no se n'ha modificat res, està tal com la va aprovar el Govern del Partit Popular. I amb aquella modificació puntual que es va fer de terminis perquè s'aprovés, perquè entrés en vigor no a mitjans de 2004, sinó el gener de 2005, en data d'avui no hi ha cap proposta de modificació, i tot allò que deien quan estaven aquí i vostès eren oposició al Govern d'Espanya, al Govern del Partit Popular..., ara mateix, que governen a Espanya, no han fet cap passa per modificar-la.

Per tant, una mica, també, coherència en les seves actituds, actituds quan estaven a l'oposició i ara al Govern d'Espanya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. Senyor Ibarz, té la paraula.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, i per manifestar el posicionament del nostre Grup amb relació a la Proposta de resolució amb relació als aeroports. És a dir, des del nostre Grup no ens plantejem l'assumpció de competències per part de la Generalitat de Catalunya en termes estrictes de poder, sinó de servei als ciutadans i d'eficiència en la utilització dels recursos. És per això que sovint, davant d'alguns dels plantejaments que se'ns formulen, anem reiterant una posició que em sembla que és inamovible. Fa pocs dies, concretament el dia 5 d'aquest mateix mes, vam tenir ocasió d'expressar-ho en el Congrés dels Diputats, arran d'una proposta idèntica a la que avui es debat aquí, proposada pel mateix Grup, Convergència i Unió.

El PP no ens plantejem la substitució d'una administració per una altra, sinó que intentem enfocar la solució de la qüestió que se'ns planteja d'una manera més oberta, que no es tanca a la incorporació d'altres entitats, o fins i tot del sector privat, en la gestió dels aeroports. En qualsevol cas, aquest és un tema que tenim obert, amb un debat en la Ponència de redacció del nou Estatut; ha estat objecte d'un primer debat en la primera lectura, probablement les posicions dels diferents grups encara estan allunyades, però hi ha un camí obert que segurament ens portarà a una conclusió que podrem compartir tots.

Per tant, jo em permeto, senyor Rull, adherir-me a la formulació que ha fet el senyor Vigo fa una estona, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i voldria reiterar-li la petició de retirar aquesta iniciativa. Crec que amb això contribuïrem que el debat estatutari es mantingui en els termes que tots els grups hem pactat de seguir; el procediment, no el contaminarem, i d'aquesta manera farem un bon servei al país i a les competències que tots reivindicuem per a Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ibarz. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Nosaltres també ens sumem a la petició de retirada que ha fet el senyor Vigo. No volem entrar en els continguts de la proposta, perquè, al nostre entendre, per damunt d'aquests continguts, hem de centrar-nos en l'oportunitat o no d'aquesta iniciativa. No hi veiem la lògica que deia el senyor Rull ara, al final de la seva intervenció. Estem definint el marc en el que és la Ponència de l'Estatut, un estatut que en cap moment es fa servir d'escut per no avançar en l'autogovern –ja fa gràcia que digui això, senyor Rull, perquè precisament ha quedat claríssim que és tot al contrari, que s'han fet avenços importants, i a més a més estem convençuts que en els propers mesos es pot aprovar la proposta. Per tant, ens sembla que una iniciativa com aquesta el que fa és emmaranyar el procés, que no serveix absolutament de res.

I insistim que no estem valorant si és important o no el transport per ferrocarril, qui l'ha de gestionar, ni els aeroports... No, ens sembla que ara no és el moment d'entrar-hi, perquè el que hem de fer és centrar els esforços a tenir una proposta al màxim de consensuada possible, una proposta única per incorporar en el debat estatutari, i ens sembla que aquesta és la clau. No és el moment de dispersar el debat; no és el moment de duplicar els debats en un lloc i en un altre; no és el moment, com es deia abans, de fragmentar-ho. El que hem de fer és procurar ser al màxim d'operatius i eficaços possible.

No ens facin perdre el temps perquè vostès tinguin ganes de ser els protagonistes i de posar-se medalles. Ens sembla que, per sobre de tot, doncs, hi ha d'haver l'interès comú. I aquesta estratègia que vostès estan fent en aquests moments, ens sembla que no pensa en l'interès comú. No es vulguin apropiari més d'una reivindicació que ha estat una reivindicació de tots, o de gairebé tots, que ve de lluny, i que, a més a més, vostès, quan estaven en el Govern i quan eren decisius a Madrid, tampoc no la varen saber defensar correctament.

Estem, doncs, parlant d'estratègia i de procediment, i ens sembla que l'estratègia que avui ha triat Convergència i Unió és equivocada, no la compartim, i ens agradaria que la reconsideressin. Per això, doncs, ens sembla que ja haurien d'optar per no posar-la a votació.

Mentrestant, deixem treballar la Ponència de l'Estatut, deixem treballar la Comissió Mixta de Transferències Estat - Generalitat, que té el compromís de tractar aquest tema, i no estiguem més marejant la perdiu.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font.

Anem a cridar a votació... (*Veus de fons.*) Senyor Rull, li han fet unes peticions; té un minut per contestar.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, moltíssimes gràcies. S'ha produït allò que nosaltres ens temíem, que era aquesta apel·lació a l'Estatut. I, escoltin, nosaltres no anem en contra de l'Estatut; nosaltres del que anem en contra és de la irracionalitat de temes que són d'extraordinària urgència..., poder-los afrontar en el dia a dia. O és que, per exemple, en el tema d'immigració, quan veiem i constatem que hi han moltes més targetes sanitàries que les que corresponen, haurem d'esperar a poder gestionar la immigració? O en el tema dels aeroports, en aquests moments l'aeroport de Barcelona està perdent capacitat justament per això; o el mateix amb rodalies. Escoltin, no s'escudin en això.

I que ho faci el PSC o ho faci el PP, doncs, potser ens sembla una mica coherent, però que ho facin opcions nacionalistes no ens sembla ni molt menys ajustat. I, escolti, Esquerra Republicana: vostès a Madrid han presentat una proposta en uns termes extraordinàriament similars. Quina és la seva coherència? Quin és el doble discurs que fan aquí i allà? I, escolti, em fa l'efecte que les actes són absolutament clares i meridians,

i el que premien els electors i el que premia la ciutadania de Catalunya és la coherència a què vostès en aquests moments estan mancant.

Gràcies.

(El Sr. Vigo i Sallent demana per parlar.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Senyor Vigo, trenta segons, que ha estat al·ludit directament.

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, per contradiccions, senyor president. Perquè aquí, quan es parla de coherència i que es defensa el mateix discurs aquí que allà, jo crec que és una bona prova que Esquerra Republicana defensa el mateix discurs en aquest tema tant a Madrid com aquí, cosa que, evidentment, altres no poden dir.

I, parlant de l'extrema urgència de què parla vostè, suposo que els anys 96, 97, 98, aquesta extrema urgència no hi era. Quan vostès eren decisius a Madrid, no es van atrevir a tocar aquest tema, i ara aquí reclamen urgència i que tots ens hi posem de pressa i corrents. Per tant, cadascú té la credibilitat que té, i la trajectòria política d'alguns és més que demostrable.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, senyors portaveus, podem votar conjuntament les dues preses en consideració? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació d'ambdues.

Les dues preses en consideració han estat rebutjades per 42 vots a favor i 83 vots en contra.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 (tram. 271-00012/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994. D'acord amb l'article 140.3 del Reglament, prèviament el Ple ha de determinar per majoria absoluta el nombre de diputats que s'han designar. La proposta dels grups parlamentaris és de tres. Aquesta proposta, si no suscita cap objecció per part dels grups, pot ser aprovada per assentiment. Hi ha acord? *(Pausa.)*

Atès que hi són presents més de seixanta-vuit membres d'aquesta cambra, queda aprovada per assentiment la proposta.

Ara passem als diputats. La proposta és que defensin l'esmentada Proposició de llei l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez i l'il·lustre senyor Alfons Quera. D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment. Hi ha acord? Senyors portaveus... *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha cap objecció, queden designats per assentiment els esmentats diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de la tramitació de la gestió i el pagament dels ajuts per a les persones afectades per l'esvoranc de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona (tram. 300-00947/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de la tramitació i de la gestió i el pagament dels ajuts per a les persones afectades per l'esvoranc de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Llobet i Navarro. *(Pausa.)*

El Sr. Llobet Navarro

President? *(Remor de veus. Pausa.)*

President, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades..., bé, en primer lloc, li ben asseguro, honorable consellera, que avui no tractarem en cap moment cap dels temes que estem duent a terme a la Comissió d'Investigació, com va succeir la passada setmana. Evidentment, després d'haver acabat ahir a dos quarts de quatre del matí, li puc ben assegurar que ens centrarem justament en allò que ens pertoca en el dia d'avui. També ja li avanço que tractarem el règim d'ajudes en un àmbit general, i que tocarem tant les aportacions que hagi de fer el Govern de la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, el Govern de l'Estat o la mateixa Unió Europea.

Si ens preguntem per què en aquests moments presentem la interpellació, sincerament li diem: perquè volem saber. Volem saber en quina situació ens trobem, d'on venim, com estem, i on podem anar, i com ho podem solucionar. Evidentment, el passat dijous el nostre president de Grup, el senyor Piqué, va fer una pregunta al molt honorable president de la Generalitat, en la qual li va demanar que expliqués en quina situació es troben actualment les diferents ajudes en tots els àmbits, amb relació al col·lapse del Carmel. I, evidentment, la resposta del senyor Maragall va ser, per titllar-la d'alguna manera, insuficient, molt insuficient. Això ens va obligar a prendre la decisió, a nivell de Grup i a nivell de president, de presentar aquesta interpellació perquè en seu parlamentària vostè ens doni una explicació més àmplia, en quina situació ens trobem en l'actualitat, ja que el senyor Maragall no ho va fer el passat dijous.

Evidentment, han passat més de dos mesos. Estem enraonant..., que el desallotjament va ser el 27 de febrer, estem a 7 d'abril. Jo crec que l'oposició... Perdó, el 27 de gener i el 7 d'abril. Jo crec que els partits de l'oposició hem estat molt respectuosos amb el Govern de la Generalitat en la gestió de la crisi, en el que és la negociació amb els afectats, per veure si es trobava una solució, però jo crec que sincerament, a causa dels fronts oberts que tenim actualment, seria bo que en seu parlamentària es comenci a enraonar i es comenci a dir efectivament, en quina situació estem i si ho podem solucionar.

Si ho fem per blocs, perquè hi han molts afectats, primer enraonarem dels veïns. Evidentment, si parlem dels veïns, n'hi haurien de diferent situació: aquelles persones, aquells habitatges –trenta-quatre habitatges– que ja s'han enderrocats, evidentment. Després hi haurien els del micropilotatge, uns dotze edificis que estan a la zona groga, i la resta, que en podríem dir la zona verda, no?, aquells dibuixos que s'estan fent, no?

Evidentment, els que estan enderrocats o en vies d'enderroc sembla ser que ja s'ha arribat a un preacord en línies generals. El que sí..., hi ha una problemàtica envers el nou habitatge, que en podríem dir, com es gestiona per part de la Generalitat i per part dels afectats aquest nou habitatge. Evidentment, ens trobem que s'està fent una valoració dels seus habitatges, que alhora això afecta també els ciutadans afectats pels dotze edificis del micropilotatge, que el senyor Nadal es va comprometre també a donar-los nous habitatges si en el moment del reingrés entenien que no estava..., o per ells no era segur o no tenien l'ànim de tornar a aquell habitatge. Comparant-los ambdós, veurem que la problemàtica se centra actualment en com valorem el seu habitatge, en com es valora el nou habitatge que se li vol prestar, si se li pot donar un nom al mateix entorn, si ells han d'afegir... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor diputat... Potser que recuperem una mica el silenci propi de la cambra quan s'expressa un representant del poble.

El Sr. Llobet Navarro

A més, en un tema, jo crec que molt important...

El president

Gràcies.

El Sr. Llobet Navarro

...amb relació al Carmel i respecte als veïns que es troben aquí. Si m'ho permeten...

Jo, el que diria és que –tornant al fil–..., en quina situació ens trobem? Efectivament, ara llegim als diaris que ens diuen que vostès han ampliat això de la zona verda, que els de la zona verda els comenten, tots els habitatges, que durant quatre anys, després de l'entrada en funcionament del metro, els compraran l'habitatge amb la taxació que es faci del mes de gener. Amb aquelles persones..., un nou habitatge, que no es preocupin que ells no han d'afegir cap quantitat de diners, però que

quedarien afectats, aquesta diferència..., a cinquanta anys i, per tant, si hi hagués una venda, doncs, haurien de tornar la diferència o una diferència a la Generalitat. Ja, d'entrada, diem que cinquanta anys ho trobem excessiu.

Evidentment, creiem que si hi han habitatges a l'entorn, d'aquell mateix entorn, seria obligació de l'Administració fer-ho allí. Si són habitatges que poden ser de protecció oficial, que el cost de vostès és menor que el que demanen actualment –han fet una valoració de 4.500 metres quadrats–..., hauria de ser el valor actual que vostès donarien si fossin de protecció oficial. Jo crec que en aquest cas són punts que vostè m'hauria de definir.

I amb relació als altres veïns, que els diuen «quatre anys» des de la data d'entrada en funcionament..., entenem que també... Per què fixen aquesta data? Perquè entenem que també es podria augmentar, perquè quatre anys, sincerament, amb els danys que hi han hagut allí i a l'entorn, és una quantitat molt minsa. I també entrar..., que si en aquests quatre anys, aquestes persones que tenen dret a permuta, si no accedeixen a la permuta d'entrada, si també en aquests quatre anys aquestes persones podrien accedir a demanar la recompra per part de l'Administració. També seria una pregunta, una qüestió que li fem.

Amb relació als danys morals. Evidentment, ens trobem que hi va haver un punt d'inflexió, que és quan amb els trenta-quatre habitatges arriben a un acord, de 30.000 euros. És evident que ara ells ho agafen com a referència –és lògic, a l'hora d'una negociació s'ha de buscar una referència– i aquesta referència actualment ells l'han taxat entre 12.000 i 15.000 euros.

L'Administració està fent un esforç, però entenem que és minso, aquest esforç. Va passar de 6.000 per família, 4.000 per persona, ara 5.000... Volem saber, efectivament..., nosaltres entenem que és una petició justa que fan els afectats, i volem saber fins a on pensen arribar, si creuen que ho poden solucionar en un curt termini de temps i si efectivament creuen que les quanties que es demanen són desproporcionades o no.

A més a més, m'agradaria dir-li, honorable consellera, que amb relació als 500 euros per persona i mes que ha ofertat la Generalitat, el que no té sentit, al nostre entendre, és que això sigui des del moment que signen el preacord i no sigui des del moment que van ser desallotjats, que és el que és lògic. Si el dany es produeix, es produeix en el moment en què abandonen l'habitatge i no es produeix des del moment del preacord. I, per tant, també creiem que el lògic seria que es fes amb efectes retroactius de la data del desallotjament.

Amb relació al comerç... Amb relació al comerç tenim dues vessants, els comerciants de l'interior, que han tancat, evidentment amb un decret que es va aprovar el mes de febrer, en què es contemplaven unes ajudes, que ja li he dit que nosaltres creiem que havien de ser a fons perdut..., ho vam dir en el Ple del Carmel monogràfic del Parlament, no ho estem ara..., no ens estem aliant, podríem dir, a peticions que fan les diferents associacions del Carmel de comerciants, sinó que ja va ser una petició que vam fer nosaltres..., no va ser acceptada i no es va votar així. Nosaltres creiem que hauria de ser a fons perdut.

Ens sobta molt que en el que són els comerciants de l'entorn, doncs, fins fa diversos dies el Govern no hagués pres una decisió en concret del que els hagués de donar. Després de dos mesos fa dos dies que arriben a un acord. Sembla ser que és definitiu. Nosaltres tampoc hi estem d'acord perquè entenem que fins al mes d'agost, setembre, octubre, no es normalitzarà la situació i s'hauria d'allargar aquesta situació a fons perdut, fins al setembre o octubre, quan es normalitzi.

A més a més, també demanem que es realitzi i es comenci ja a treballar d'una forma seriosa en el pla de dinamització comercial de l'entorn. Que s'anuncii. Evidentment, ara, a la millor no és el més imminent..., necessari, però efectivament s'ha de veure una voluntat per part del Departament a anunciar que això es produirà, que no està a l'oblit i que, efectivament, s'abocaran els fons pertinents per part de l'Administració, ja sigui de la Generalitat, ja sigui de l'Ajuntament, per poder-ho solucionar.

Com que el temps s'esgota i són molts temes i no m'agradaria deixar re en concret –després també, si de cas, en la segona part, si alguna cosa m'he deixat li tornaré a repetir–..., també el tema de les assegurances, que ens expliqui quin tipus d'assegurances, què és el que assegurarà, amb quins anys de durada.

I després, amb relació a les diverses administracions, ens trobem, bé, amb una situació, al meu entendre, de paràlisi. Al meu entendre. El mateix Govern, l'altre dia, després del Consell Executiu, va haver de sortir dient que volen instar el Govern de l'Estat que es comenci a mobilitzar, en quinze dies –li donen quinze dies– per rebre les ajudes.

Evidentment, el que nosaltres sí tenim..., sí tenim coneixement..., és que diferents propostes que es van fer –diferents propostes que es van fer– al Congrés de Diputats, al Senat, van ser rebutjades, propostes que també van ser proposades aquí, al Ple monogràfic i van ser rebutjades. Propostes de modificació en els modes, propostes en modificacions de la Seguretat Social, propostes en modificacions de l'IVA, propostes en el règim de l'atur, una sèrie de propostes que no són competència nostra, que evidentment les hem de traslladar al Govern de l'Estat i que ens dóna la sensació que a data d'ara –a data d'ara– tot està aturat. A data d'ara no tenim coneixement si, efectivament, aquests comerciants, per exemple, si aquesta assignació que reben, si les han de fer tributàries o no, si les han de computar o no, què hauran de fer amb l'IVA que han de meritar dintre del primer trimestre, del segon trimestre... Vull dir, el Govern de l'Estat, això ho està mirant? No ho està mirant?

Pensi que també és un compromís que es va prendre aquí, en aquest hemicicle, perquè una de les conclusions que es van treure d'aquell debat..., efectivament, una d'elles, en aquelles resolucions, era instar el Govern de l'Estat en matèria impositiva. No en tenim coneixement. Per això és bo que vostè ara surti aquí i ens digui exactament com estem.

I si anem a l'ARI –perquè ja veig que em queda molt poc de temps–, que és dels punts importants, després de la malaurada frase del senyor Maragall amb els 300 milions d'euros, etcètera, i ara actualment el tenim en

235 milions d'euros..., ens agradaria saber com està. Perquè, efectivament, ens trobem que, com marca el Pla de l'habitatge de l'Estat 2002-2005, l'article 30..., s'havia ja d'haver conformat l'expedient corresponent per enviar a l'Administració de l'Estat. Està aquest expedient conformat? Està acabat? Està remès? Se'ls ha comunicat per part de l'Estat la creació de la comissió mixta per començar a negociar? Amb quines quantitats? Com està aquest expedient? Quan ho tindrem solucionat? Què està fent l'Administració de l'Estat? Quants..., quina aportació farà?

I ja no oblidem, perquè em queden sis segons, Europa. Ara anunciava el senyor Maragall 6 milions d'euros. Però, senyor Nadal, en tema de clavegueram, etcètera. Amb quines quantitats estem jugant? Si enraonem d'una quarta part cada dia, cada Administració, per dir una qüestió, són molts milions d'euros fins a completar els 240 milions d'euros.

Per tant, jo entenc, honorable consellera, que té un moment important...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Llobet Navarro

...per explicar-se aquí i perquè els ciutadans del Carmel que estan aquí prenguin concrecions més clares.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, la senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè diu que presenta aquesta interpellació per tenir més informació. I ens formula tres preguntes a les quals jo em cenyiré. Les famoses tres preguntes: d'on venim, on som i on anem. El text de la interpellació, concretament, deia «interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de la tramitació de la gestió i el pagament dels ajuts per a les persones afectades per l'esvoranc de la línia 5». Vostè, bàsicament, m'ha parlat d'indemnitzacions. Aquesta consellera li respondrà allò de què ha estat responsable des del principi, i més fins i tot. Però, en tot cas, en l'àmbit de les competències de la Generalitat i en allò que ens afecta.

Per altra banda, pel que fa a la pregunta que se li va fer al president, és lògic que el minutatge que hi ha per a la resposta d'una pregunta i el minutatge que hi ha per a una interpellació és diferent i, per tant, els podré donar molta més informació, lògicament, que per a això està aquest Parlament, per donar informació.

Vostè ha fet un itinerari prou clar. Ho repeteixo: no bàsicament dels ajuts, sinó de les indemnitzacions. I seguint, per tant, com li he dit, les seves tres preguntes, faré un repàs molt ràpid d'on venim, pel que fa a la gestió dels ajuts.

El meu Departament, el Departament de Benestar i Família, vam habilitar dos equipaments propis des del 31 de gener com a oficina de reclamacions, l'Oficina de Benestar i Família de la plaça Pastrana i el Casal de Gent Gran del carrer Tolrà. L'Oficina de Benestar estava oberta set dies la setmana, amb reforç de persones d'atenció, i torns. I a més a més de ser oficina de reclamacions i atenció, també era punt d'informació de Política Territorial i GISA i, diguem-ne, punt d'intendència dels topògrafs que feien les seves feines allà.

A partir del 7 de febrer, en aquesta oficina del Casal de Gent Gran, hi vam destinar també l'oficina d'orientació jurídica que va negociar el Departament de Justícia, i el Departament de Benestar hi va, *a posteriori*, traslladar personal, al barri del Carmel, per poder atendre totes les persones que ho requerissin.

Pel que fa al punt d'inflexió en què es decideix de crear un cens de persones afectades, a partir del 14 de febrer al mateix Casal del carrer Tolrà s'obre l'oficina del cens, sota la direcció i responsabilitat del Departament de Benestar. I he de dir també que des del moment en què es va habilitar el dispositiu, i mentre es mantingui, dues persones responsables del Departament, un dels quals té rang de subdirector, estan coordinant les tasques de les diferents administracions a Boca Nord cada dia, i diàriament aquesta consellera es fa enviar l'informe de les incidències, i diàriament els informes es trameten, com també els informes de gestió dels ajuts, a tots els membres del Govern que estem treballant per la resolució d'aquesta qüestió, a banda, doncs, de la Comissió Mixta de Treball d'Atenció a les Persones.

També li he de dir, a l'hora de repassar aquest d'on venim, que a partir del 31 de gener a la tarda en els hotels es va dotar d'un punt d'informació i personal per atendre'ls; un dispositiu actual que supera les vint persones, segons necessitats, i una persona de coordinació. Totes vint persones són persones de Creu Roja contractades pel Departament de Benestar i Família i sota les indicacions i coordinació absoluta del Departament de Benestar i Família.

En tot cas, dir-li que si el 8 de febrer l'operatiu destinat del Departament de Benestar era de trenta persones, incloent-hi el mateix secretari general i aquesta consellera, a partir del 24 de febrer i en endavant, l'operatiu del Departament se situa al voltant de vuitanta-dues persones per complir la feina que se'ns ha encarregat i la gestió de la feina que se'ns ha encarregat.

També informar-li que els serveis d'atenció que fins al 8 de març es donaven a l'Oficina de Benestar de la plaça Pastrana i al Casal es van centralitzar a partir de l'endemà a l'Espai Jove Boca Nord que té, a hores d'ara, sis punts d'atenció inicial als veïns, dos dels quals es destinen a l'actualització del cens d'afectats, responsabilitat del Departament; al pagament de dietes i bestretes, responsabilitat del Departament en un inici, i d'Economia i Finances pel que fa al pagament; dos més estan destinats a la gestió de les inspeccions dels habitatges i d'allotjament en els hotels, i dos més tramiten les indemnitzacions dependents de la Delegació del Govern de la Generalitat a Barcelona.

També l'he d'informar que la Generalitat i l'Ajuntament vam acordar que a partir del divendres 11 de març

quedava tancat el cens de persones afectades i a partir d'aleshores només s'hi inclourien per raons excepcionals aquelles persones que es justificués raonablement que estaven vivint en la zona afectada en el moment dels desallotjaments.

Informació sobre els ajuts. Senyor Llobet, com vostè sap, el Govern va aprovar el Decret 16/2005, sobre l'adopció de mesures per pal·liar els danys ocasionats, i es van establir, com vostè molt bé ha remarcat, un conjunt d'ajuts adreçats a persones residents o que desenvolupessin una activitat econòmica a la zona afectada. I l'objecte és donar un suport econòmic a compte de la indemnització final a les persones físiques residents definides en funció de l'ocupació d'un habitatge afectat i a títol de llogater o de propietari. I l'ajut consistia en el lliurement d'una quantitat per persona per compensar amb caràcter d'urgència les despeses habituals de supervivència. Estem parlant de dietes i bestretes a famílies i bestretes a comerciants.

No li donaré la informació, perquè ja la coneix, de quines eren les quantitats establertes en el Decret pel que fa a dietes, i, en tot cas, pel que fa a les bestretes, es van fer en un pagament únic el mes de febrer. I això ja està.

Pel que fa als titulars d'explotacions econòmiques, en la primera fase, que era la prioritària de les persones que havien hagut de baixar la persiana, pel que fa a les seves explotacions econòmiques, es va acordar de percebre una quantitat en concepte de lucre cessant, com vostè sap molt bé, en qualitat de bestreta a compte de futures indemnitzacions, amb 1.500 euros per treballador o treballadora i 10 euros per metre quadrat del local de l'activitat econòmica.

Ahir..., abans d'ahir, el 5 d'abril, el Govern va aprovar els ajuts d'aquesta segona fase per als titulars d'explotacions econòmiques que s'han vist perjudicats pels desallotjaments. D'aquesta manera, les persones jurídiques o els titulars de les explotacions econòmiques situades a la zona d'influència dels desallotjaments podran percebre una bestreta a compte de futures indemnitzacions de 2.250 euros per persona que hi treballi i 15 euros per metre quadrat de superfície.

Aquests ajuts, els rebran d'entrada cent dotze comerços, amb un import total de 776.265 euros, amb una resolució signada avui mateix pel secretari general de Departament de Benestar i Família, que a hores d'ara ja deu estar anant cap al Departament d'Economia i Finances per tal de fer possible aquest abonament. I els seixanta-cinc comerços restants estan pendent de revisió. També li he de dir que, en aquests cent dotze comerços, s'hi compten les parades del mercat.

La zona que s'ha delimitat d'acord amb l'Ajuntament inclou els comerços ubicats als carrers de Rocafull, Moratín, Bernat Bransi, Sigüenza, plaça Pastrana, Lluís Maria Vidal, Cifuentes, Pantà de Tremp, Llobregós, Lugo, Calderón de la Barca, Conca de Tremp i passatge de Lugo.

Ja que parlem de comerciants, doncs, li respondré pel que fa als contactes de la Direcció General de Comerç, del Departament de Comerç, Turisme i Consum, amb l'Associació de Comerciants del Carmel, en què s'aposta decididament per revitalitzar el comerç del barri un cop s'hagi normalitzat la situació.

I, en aquest sentit, la Direcció General de Comerç, concretament, contribuirà a les actuacions de millora de l'entorn urbà que tinguin una finalitat comercial, i igualment donarà suport a la dinamització comercial del Carmel, a més de crear una línia d'ajuts a fons perdut adreçada a tots aquells comerciants del barri que optin per l'adequació i la millora dels seus establiments.

Està clar que aquesta línia serà complementària de les esmentades actuacions d'urbanisme comercial i de cooperació empresarial, i en cap cas tindrà un caràcter indemnitzatori.

Tornant a la gestió que em pertoca, senyor Llobet, vull explicar-li molt breument en què consistia el cens d'afectats i per què es va fer. Ha estat una feina complicada, però que l'havíem de fer –i això està claríssim– per tal d'acreditar el dret a la indemnització, el dret als ajuts. I aquest cens s'ha efectuat en funció de cada immoble existent: dret a percebre un únic ajut per pis o local amb independència del nombre de persones que conviuen en aquest local.

I, finalment, el que sí que ha de quedar molt clar és que a efectes d'elaboració del cens de les persones beneficiàries s'ha entès efectuada la sol·licitud per a aquelles persones que de forma fefaent s'han dirigit a l'Administració de la Generalitat o a l'Ajuntament de Barcelona i que hagin ja percebut algun ajut en la data d'entrada en vigor d'aquest esmentat Decret.

I en funció de l'alteració de la situació dels perceptors o per l'aparició de nous afectats, el Decret preveu, com així estem fent, que en qualsevol moment el Departament de Benestar pugui modificar, ampliar o reduir el cens de persones beneficiàries.

Si li sembla, i atès el temps d'aquesta primera intervenció meua, que ha complert l'objectiu de d'on venim i d'on som, en certa manera, deixo per a la segona part d'aquesta intervenció donar-li les xifres exactes dels ajuts tramitats i totes aquelles informacions d'ajuts tramitats, i abordaré, en la part, doncs, que em sigui possible, la resta de preguntes relacionades amb la gestió dels ajuts.

El president

Senyor diputat, pot fer rèplica. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. En realitat és que no sé com valorar el meu estat d'ànim, de veritat; no sé si estar enfadat, estar molestat, indignat... Jo crec que aquest diputat, durant els mesos que porta en aquest Parlament, ha sigut clar i franc quan enraona.

Nosaltres ja vam comunicar de què aniria la interpellació, ja ho vam dir... (*Pausa.*) Sí senyor; senyor Nadal, vostè ho sap perfectament. Li ho vam explicar..., i vostè sap... (*Veus de fons.*) I no comencen així, perquè hi hauríem de ficar noms... Se sabia perfectament de què anàvem a enraonar.

Escolti, senyora Simó, el que s'ha explicat, ja ho sabem –ja ho sabem. Escolti, el senyor Piqué o jo mateix avui

no li preguntàvem això. Jo crec que el Govern ha perdut una molt bona oportunitat perquè en aquest Parlament es comencés a conèixer alguna cosa del que està passant i de les negociacions que s'estan duent. Són deu minuts, al meu entendre, i perdoni l'expressió, senyora Simó, perduts; per mi, perduts, perquè, tot el que ha dit, ho sabem –ho sabem. Jo ja no sé si haurem de demanar la compareixença del senyor Bragado, del senyor Bargalló..., no sé de qui, perquè puguem començar a tindre una idea de en quina situació ens trobem.

Ara mateix el senyor Piqué s'acaba de reunir amb els comerciants, amb el senyor Mas, també amb els afectats, el senyor Tomàs García. Hi ha una preocupació latent. Dos mesos després moltes coses no estan solucionades. I això és el que volíem saber.

A la segona part s'hi dedicarà dos minuts, dos minuts i mig, a dir això, i els veïns que ens estan escoltant o que estan aquí se n'aniran, jo crec, igual que han entrat.

I aquesta no era la meua intenció. M'obligaran a tornar a interpel·lar una altra vegada al Govern perquè ens expliquin com està la situació. I, sincerament, escolti, a ningú ens agrada perdre el temps, ni als veïns ni a nosaltres.

Senyora Simó, de veritat que li dic que ja vaig anunciar què diria, de què enraonaria... Nosaltres, què volem saber? Veïns: com s'articularà al final allò dels danys morals. Anem bé? Van bé? El que demanen és just? Vostès creuen que arribaran aquí? No arribaran? Amb quant temps? Quant temps pensen tindre-ho obert? Quan pensen que ho tancaran? Amb les permutes, són lògics cinquanta anys? No són lògics? És lògic quatre anys per poder recomprar l'habitatge? No és lògic? Estan bé les taxacions que estan fent? Vol dir que no tenen raó la majoria dels afectats en allò que estan demanant? Veritablement no poden trobar un habitatge a l'entorn? Les propostes que els fan per viure..., perquè ells volen viure allí, vivien allí, volen viure allí, no volen marxar d'allí, no volen guanyar calés, però tampoc volen perdre patrimoni, és evident. Jo crec que això és lògic.

Hem sigut nosaltres..., i miri, fixi's, he dit «nosaltres», tots, tots, els que hem provocat, com a obra pública, directament o indirectament això, i ho hem d'afrontar nosaltres. Els veïns no tenen culpa de res.

Escolti, jo crec que tenen dret a rebre més informació; tenen dret, com també els comerciants, a saber per quin motiu ha trigat dos mesos, el Govern de la Generalitat, a aprovar una mesura per als que estan adjacents al col·lapse, a la zona groga. Per què triguen –zona groga i zona verda– dos mesos a prendre un acord que ja uns altres grups parlamentaris al Ple del Carmel ja vam demanar? No era tan difícil. I vam arribar a conclusions molt similars; l'únic és que allí no es va aprovar i ara ho han aprovat vostès.

Per què no enraonen mai de fons perduts, com sembla que ha fet el Govern de l'Estat, que sembla..., i dic «sembla», perquè és discutible si es podran compatibilitzar amb els que es donen aquí o no..., si el Govern de l'Estat ha fet aportacions a fons perduts, tant als veïns com als afectats, als comerciants, per què nosaltres no tenim aquest detall també, amb una cosa lògica? Per

què no ampliïm això fins al setembre, que és el que demanen, o octubre?, perquè ja sabeu que fins llavors no estarà normalitzat. Ells ho creuen, ho diuen ells. No ho dic jo. Ho diuen els afectats.

Per què ja no comencen a comptabilitzar què aportaran realment amb el Pla d'indemnització? Quan començarà un *timing* perquè ells tingui un coneixement que això no quedarà a l'oblit? Però un *timing*, això no és tan complicat. El conseller un dia surt i diu: «Escolti, farem un *timing*, més o menys es farà això, i anirem per aquí.»

L'ARI, sí, l'ARI. Jo crec que ningú sap com està l'ARI; almenys jo no tinc coneixement de l'ARI. Per la premsa no en puc tindre i per vostès tampoc, perquè no m'ho expliquen. L'altre dia el senyor president, una pregunta al president..., el senyor Nadal, que si 6 milions d'euros, que si fons europeus, que si ara mirarem un altre fons que no saben de quant en veritat d'unes altres partides. El Govern de l'Estat no sabem quan aportarà. No sabem com està l'expedient, si està format o no està format, després que ho van aprovar això el febrer, la declaració de l'ARI, per part del Govern de la Generalitat.

Està format o no està format, l'expedient? Ho tenen ja o no ho té el Govern central? El Govern central ha creat la comissió o no l'ha creat? Quan es farà? Quan començaran a vindre fons o almenys a tindre idees clares de quants fons vindran –de quants fons vindran–? I de totes les administracions? Quan els tindrem i en quines quanties?

Efectivament ja sabem que el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament s'han compromès a la meitat. Això sí; ho han dit. Molt bé. I l'altra meitat, quan, com i qui?, de quina manera i amb quins terminis?, perquè evidentment l'ARI no el podem tindre allí empantanegat com teníem l'altre PERI, des de l'any 87.

Evidentment, volem respostes i les volem, no només nosaltres, sinó que les volen els ciutadans del Carmel.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. El conseller Nadal demana la paraula?

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Per una petita al·lusió que m'acaba de fer el senyor diputat i que pot ajudar a clarificar un aspecte del qual jo vaig donar compte aquí, en aquest Ple, la setmana passada, responent, crec, a una interpel·lació d'un altre grup, on va quedar molt clar el següent.

Pel que fa a l'àrea extraordinària de rehabilitació integral, que és una actuació a vuit anys en el barri del Carmel, entès en sentit ampli, des d'Horta fins a la Vall d'Hebron, comprenent els Tres Turons, aquest és un pla de 240 milions d'euros, dels quals n'aportaran el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament la meitat del seu cost total a través d'un conveni que es signarà en els propers quinze dies aproximadament.

I..., vostè al principi ha dit que no, i ara, al final de la seva intervenció, ha acabat reconeixent que fins aquí ja

ho sabien. Per tant, sabem amb certesa total que el 50 per cent del cost de l'AERI està finançat i que hi ha molt avançades converses tant amb el Govern de l'Estat com amb el Govern europeu, de la Unió Europea, per concretar com, amb posterioritat, s'incorporaran en aquest conveni.

Fins que no es tanquin aquestes negociacions, anticipar l'estat d'aquestes negociacions és segurament una precipitació innecessària. Però tingui, el senyor diputat, la tranquil·litat que, pel que fa a una actuació a llarg termini, de caràcter social i urbanístic i comercial, que va molt més enllà de l'àmbit de l'emergència del Carmel, el Govern ha assumit la petició que li ha fet l'Ajuntament de Barcelona, l'ha tramitada cap al Govern de l'Estat, n'ha instat la declaració d'àrea de rehabilitació integral i ha començat el procés per a la recaptació dels fons, en un pla plurianual a vuit anys, que si no completa tots 240 milions en faltarà molt poc.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família

Estic convençuda, senyor diputat, que la seva tristesa és una tristesa aparent. Jo li he donat xifres, ara n'hi continuaré donant, i, a més a més, crec que he estat prou clara pel que fa a les actuacions envers els comerciants o els titulars d'explotacions econòmiques que, dit sigui de passada –que dit sigui de passada–, per voluntat de servei, la voluntat de servei que aquest Departament de Benestar ha tingut des del primer moment per les persones afectades per l'esvoranc del Carmel, i voluntat de servei que coneix i sap perfectament el conseller de Política Territorial i tot el Govern, també ha estat encapçalant pel que fa a les converses amb els comerciants el mateix Departament de Benestar i Família.

I està parlat amb els comerciants aquella primera fase, la segona fase que avui li he comentat i, també, s'ha parlat amb els comerciants pel que fa a aquestes altres actuacions de dinamització, com li he dit, un cop es vagi retornant a la normalitat.

Jo ara li donaré unes xifres, que dubto que sàpiga i que les hi volia donar, sobre els pagaments dels ajuts. El total de bestretes pagades a dia d'ahir eren de 473.000 euros per 453 unitats de convivència; dietes pagades a 1.230 persones amb un total d'1 milió 216.473 euros, i pel que fa als comerços, de la primera fase, prop de 600.000 euros a un total de cinquanta-un comerços. Ja li he donat també les xifres dels comerços de la segona fase.

Pel que fa a l'ARI crec que ha tingut informació prou completa i prou correcta ara, i pel que fa a les trenta-quatre famílies ja també s'ha esmentat i, per tant, no li aportaré cap qüestió nova.

Ara bé, l'aspecte de les indemnitzacions. S'està treballant en les indemnitzacions. Ahir va haver-hi una reunió, avui mateix n'hi ha una altra, i el Govern ha passat una proposta per escrit a les parts, i les parts l'estan estudiant. I, per tant, l'únic que jo li puc dir és que s'es-

tà negociant. I les indemnitzacions, ara, la proposta per escrit que ha presentat el Govern de la Generalitat, des de la Delegació del Govern de la Generalitat a Barcelona, les parts l'estan estudiant, ara. Nosaltres entenem que les negociacions no estan tancades i, per tant, a hores d'ara no li puc dir quina serà la resolució final de tot plegat. Perquè estem en una negociació, repeteixo, i entenc, doncs, que aquesta negociació ha de seguir el seu tràmit. Perquè tots hi estem posant aquesta voluntat de servei i conscients de la responsabilitat que en cap moment no s'ha deixat d'assumir. Aquestes indemnitzacions, doncs, a banda de la primera proposta del Govern, en un acord de govern, s'han anat treballant i s'han anat adequant al que es considerava per les dues bandes que era el que tocava.

En tot cas, jo el que volia reiterar és que aquesta ha estat una situació altament desgraciada, que hi ha persones que porten dos mesos vivint en hotels, i aquesta situació, com he dit reiterades vegades, no la desitgem a ningú. Que un hotel no és el millor lloc on es pot viure i que per això, també, s'estan agilitant tots els tràmits per tal que les persones que ho desitgin puguin tornar a casa seva.

El Govern va dir molt clar, i penso que em dirà que «això ja ho sabíem, consellera», però és que a vegades sembla que s'oblidi, que tothom que hagués perdut el seu habitatge se li facilitaria de comú acord un pis nou i, mentrestant, també de comú acord, una solució transitòria. I l'Administració també va donar la seva garantia als veïns i veïnes que tinguessin desperfectes en els seus habitatges que es repararien satisfactòriament abans no retornessin a les cases. I això és el que s'està fent, com a pas previ a l'ARI que ha de durar, almenys, el que en diríem dues legislatures o dos mandats municipals. I això és el que està assumint aquest Govern, i no hi escatima esforços.

I, per la part que em toca, li repeteixo que som més de vuitanta persones que, en aquest moment, estem treballant per atendre les necessitats de les persones del Carmel, no només de les persones que en un principi es tocaven, sinó que també hem assumit el diàleg, juntament amb el Departament de Comerç, amb tots els comerciants. I ho continuarem fent, per aquesta voluntat de servei.

Per tant, jo li demanaria que resitués les coses i em reconegués, realment, els esforços que s'estan fent per arribar a la resolució de tot el que tenim entre mans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la gent gran (tram. 300-00949/07)

I, passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la gent gran. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, el proppassat 18 de novembre vàrem interpellar el Govern sobre l'atenció a les persones grans amb dependència. El motiu de tornar-hi és perquè veiem que les coses no van bé, que segueixen anant malament o pitjor potser, per dir-ho més clarament. I, precisament, també destacar que algunes resolucions aprovades el mes de setembre en aquest Parlament no s'estan complint.

El model desenvolupat d'acolliment residencial a Catalunya ha estat un model pioner que ha promogut la professionalització del sector, la qualitat de l'assistència a les persones grans amb dependència, com també la qualitat de vida dels residents. Un model que ha sabut combinar el mateix impuls de l'Administració pública amb el de la iniciativa privada, que sempre a Catalunya ha tingut i té un gran paper. Un model públic privat que parteix de la premissa que cal ajudar a envelleir a casa o, quan no és possible fer-ho a casa, el més a prop possible de casa. Un model que avui està en crisi, gràcies a la gestió de l'actual Govern, a l'aturada que ha promogut l'actual Govern.

Fa cinc mesos, el 18 de novembre, li deia que tenien 1.600 places col·laboradores acreditades buides. Per tant, 1.600 places públiques buides. I això no només ho diem nosaltres, sinó que finalment també ACRA va fer una nota de premsa on denuncia aquestes 1.600 places buides que el Govern de la Generalitat té. Per tant, això vol dir milers..., com a mínim, 1.600 famílies afectades; 1.600 famílies que vostè els podria solucionar el seu problema de tenir una persona gran amb dependència a casa i que la Generalitat no el vol solucionar, malgrat tenir el recurs.

El director general de l'ICASS –amb sou de secretari general, per cert– té una llista d'espera que supera els vuit mesos; una llista d'espera que supera els vuit mesos, i això, ho va reconèixer en una reunió celebrada el 15 de març de 2005, fa pocs dies. I a més a més va reconèixer que tenen entre dos mil i tres mil –Déu n'hi do!, dir-ho amb aquesta lleugeresa– sol·licituds de residència, persones que estan esperant una residència, pendents de valorar per no engreixar la llista d'espera. A les famílies els és igual estar a la pila a o a la pila b. El que saben és que estan esperant una residència. Vostès ho apilin com vulguin però tenen la gent en situació d'espera. Vuit mesos d'espera i dos mil i tres mil sol·licituds de residència pendents de valorar. I això vol dir, consellera, que es tarda, doncs, tot el que porten de legislatura pràcticament, a resoldre expedients, el gruix dels expedients. Evidentment, n'han resolt alguns.

A més a més estan ofegant el sector: no estan pagant l'acord econòmic que vostès varen fer amb el sector privat de places públiques, que era d'un 5 per cent, i només estan pagant el 2,6 per cent i els diuen que el 2,4 ja els el pagaran, que falta un acord de govern. I això fa una situació insostenible. Però hi ha més casuística: ara estan trametent a aquestes residències els contractes dels residents ingressats el juny del 2004, amb tot el que això comporta, que aquestes persones estan a la residència sense papers. I, a més a més, en algun cas han mort persones, malauradament, i s'han trobat que

s'han hagut d'arreglar els papers a corre-cuita perquè portava cinc, sis mesos a la residència i resulta que encara no tenia els papers i s'ha de demanar als familiars que signin, etcètera.

I tot això, fets que reconeix el seu director general de l'ICASS, això, consellera, és bona gestió? Jo li diré el que crec que és: és un frau a la ciutadania, tenir places lliures i no ocupar-les amb les sol·licituds que vostè té pendents a primers d'any. Perquè ara, què dirà?, que no té recursos? Per tant, això és un frau a la ciutadania.

Fins al 2003 –ho reconeix, el sector– hi havia el cent per cent d'ocupació de les places col·laboradores, i no cal dir-ho de les places pròpies de la Generalitat. I el sector també reconeix que els expedients es resolien en dos mesos. Però el futur es presenta encara molt més negre, perquè anem a veure el que vostès varen dir..., el que va dir el president de la Generalitat de Catalunya, per ser més exactes, en el debat de política general. Va dir que es crearien 1.500 noves places d'atenció residencial d'acord amb les previsions del Pla d'inversions socials, cosa que suposaria una inversió de 80 milions d'euros; és a dir, de 13.300 milions de les antigues pessetes, l'any 2005. Jo vaig seguir amb molt d'interès aquesta intervenció, i també em va agradar veure que el president de la Generalitat deia: «La transparència és per al meu Govern un mot clau».

M'ha costat tres mesos que vostè em donés la resposta, en part perquè encara hi ha una part que l'he continuada preguntant. Aquesta és la transparència del Govern tripartit amb els diputats i diputades d'aquest Parlament. I vostè em contesta: «Us comuniquem que, de les 1.500 places que el Departament té previst crear aquest any 2005, n'hi ha una part que són de construcció pròpia, que són: Barcelona, Gràcia, Siracusa; Barcelona, Porta, carrer de l'Estudiant; Barcelona, Sant Andreu, Camp del Ferro; Barcelona, Poblenou, carrer Llull; Barcelona, Font Florida; Lleida, Balàfia, etcètera». I, una altra part diu que les farà amb el Programa de suport d'acolliment residencial.

Aquestes places són noves, consellera? La de Siracusa la data de licitació és del 16 d'abril del 2002; la de Porta, del 6 d'agost del 2002; la de Sant Andreu, del 6 d'agost del 2002; la de Poble Nou, Llull, del 6 d'agost del 2002; Font Florida, del 4 d'agost del 2003, i Lleida, Balàfia, del 6 d'agost del 2002. Ja no li parlo de Bellvitge perquè s'equivoquen, és un casal de gent gran i habitatges tutelats, no és una residència.

Consellera, simplement ens han enganyat. Però han enganyat aquí, al Parlament, en seu parlamentària, per tant, han enganyat el poble de Catalunya una vegada més. Miri, hi ha projectes aprovats, licitats, adjudicats el 2004 pel Govern tripartit, com el del metro del Carmel que ara paraven, que vostès no se'n volen fer responsables, però, en canvi, obres licitades el 2002 que ens diuen que són seves, que són del tripartit. És ben curiós, això. Quina capacitat d'embolicar la troca, quina contradicció.

I, després, hi ha el segon bloc. Que és un bloc d'inversió zero, el de Programa de suport residencial, que el faran amb les residències privades. Qui voldrà oferir places col·laboradores si hi ha quaranta residències privades que han tancat l'any 2004 gràcies a la seva bona

gestió? Si ara en tenen de lliures 1.600, per què volen noves places si després no les utilitzen, malgrat els milers de sol·licituds? I, a més, estan fent trasllats forçosos. Hi ha residents amb places de residències de centre privat que els traslladen a centre públic. I això ho estan fent sense que el resident hi estigui d'acord. El forcen a marxar. Trasllat forçós.

Vostès no hi creuen, en aquest model de proximitat, de diàleg i col·laboració. I, mirin, utilitzant paraules d'un conseller que fa poc tenia assegut al seu costat, això té una causa remota: vostès no creuen en aquest model, en aquest model públic i privat, de col·laboració amb la societat civil, amb la iniciativa social. I tenen una causa immediata o propera que és que el Departament els ve ample. Són incapaços de gestionar tot el que tenen.

I, parlant del 2004 i 2005, que vol dir que vostès ja han perdut mitja legislatura, el país no s'ho pot permetre, això, perdre mitja legislatura en un tema amb un repte emergent com és el d'atendre les persones grans. Tots els pressupostos pressionen molt la dependència, la dependència pressiona tots els pressupostos d'arreu d'Europa, els de Catalunya també, però cal voluntat política, consellera, per donar solució. Cal prioritzar, i la gent gran per vostè no és una prioritat. I les famílies catalanes ho pateixen.

Perquè jo li preguntaria: quins terrenys ha negociat la consellera amb els ajuntaments del país? A l'Ajuntament de Barcelona, en què hi havia tant de dèficit de places, ara ningú en parla. No hi ha dèficit de places, no passa res a Barcelona, estan contents! Però mirin-s'ho bé, perquè les úniques places que s'han fet són les deu residències impulsades per Convergència i Unió. Digui-me'n tan sols una que hagi impulsat vostè en un any i mig.

Transparència, per vostè, ja sabem què vol dir: places transparents, que no existeixen, i terrenys més transparents, perquè no hi són. Per tant, hi ha una feina que li he de reconèixer, consellera, i la fa molt bé, i aquesta la hi he de reconèixer: una feina d'aquest Govern ha estat endarrerir la posada en marxa de tots aquests equipaments que estaven apunt. Vostè ha endarrerit tots els concursos de mobiliari, de maquinària, d'equipament d'aquests centres, i això permet endarrerir totes aquestes inauguracions posades en marxa.

Però, sap el que significa? Perquè el que interessa no és qui inaugura, vostès tenen tot el dret a inaugurar-ho; el que interessa en tot això és que hi ha milers de famílies que pateixen la seva mala gestió: 1.600 afectades per les 1.600 places buides que tenen en centres privats, però que són places públiques, places seves, del seu Departament, del Govern de la Generalitat. Però després, també...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...acabo, senyor president...

El president

Sí.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

...també hi ha totes les places, prop d'un miler, que són aquestes residències que havien d'haver-se acabat el 2004 i que per la mandra d'inaugurar-ho i que la gent reconegui que eren obres de Convergència i Unió, vostè, entretant, aquestes famílies les deixa sense l'atenció que es mereixen.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per a la resposta l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Si us plau, senyor diputat, li respondré aquelles qüestions que considero que són dignes de ser respostes, i per començar li agraeixo que em doni el dret de poder inaugurar inversions iniciades pel Departament de Benestar, inversions..., igual que hem hagut d'assumir durant l'any 2004 desplaçaments de despesa altament importants pel que fa a places que feia sis mesos, de persones, que estaven ocupades i que sis mesos després ens arriba a l'ICASS la informació que estaven ocupades, sis mesos de descontrol, també.

No li parlaré..., de dir que enguany tenim menys recursos que l'any passat, ans al contrari: des de l'any 2003, l'any 2004 i el 2005, només els recursos d'acolliment residencial s'han incrementat més d'un 40 per cent. Vostè em deia: «Consellera, fets.» I jo li dic: «I tant!» I pel bé de la ciutadania, com deia Pau Casals i parafrasejant-lo: «Fets, fets i sempre fets.» I coneixement objectiu de la realitat i explicar les coses com són, que és el que jo intentaré de fer aquí. I dic «intentaré», perquè fa un any que ho intento, i sembla que no ens acabem d'entendre.

Pel que fa a l'evolució de l'oferta pública i de l'oferta pública i privada, l'any 2003 hi havia unes 18.900 places d'oferta pública al país i un total de 49.000 places entre oferta pública i privada, i l'any 2004, unes 19.710 places d'oferta pública i unes 51.500 d'oferta pública i privada.

I arran del que jo li comentava de més recursos, i aquests són uns números oficials a l'abast de tothom, l'any 2002, a acolliment residencial el Departament de Benestar –parlo de despesa consolidada, per tant executada– hi va dedicar 57,5 milions d'euros; l'any 2003, 78,8 milions d'euros; l'any 2004, 97,9 milions d'euros. Despesa consolidada, que poden consultar quan vulguin. I li he parlat d'aquest increment acumulat de més del 40 per cent, almenys pel que fa als pressupostos de la Generalitat aprovats en aquest Parlament, però ja li dic que la despesa final prevista per a aquest any 2005 farà que només a càrrec dels pressupostos de la Generalitat l'increment dels recursos econòmics per a acolliment residencial haurà superat el 50 per cent. Per tant, li dic fets.

A mi, no em quadra, en absolut –en absolut–, el que vostè em comenta. I, a més a més, sí senyor: el compromís del Govern és situar-se aquest any 2005 en un increment mínim de 1.500 places fins a un objectiu que ens hem marcat de 2.000. I li ho torno a reiterar aquí en

seu parlamentària. I el que diu aquesta consellera són dades oficials a l'abast de tothom i són fets.

Continuem amb els recursos, i li ho torno a repetir: l'any 2004 el pressupost consolidat per a aportacions amb prestacions a la vida autònoma per a persones amb dependència va ser de 86 milions d'euros, per 43 de l'any 2003. I la previsió, el que està en pressupost, de l'any 2005 és de 124 milions d'euros. Parlem de fets, sí, parlem de fets. I, a més a més, en aquestes prestacions hem incorporat el món local en el circuit, en l'informe social, en el circuit.

Vostè ha parlat –vostè ha parlat– del sistema d'acolliment residencial, del model d'acolliment residencial, i és clar que jo també vull parlar-ne. Vostè ha parlat també d'un comunicat de premsa d'una patronal, amb la qual hi ha un diàleg fluid, com la mateixa patronal deia, la patronal ACRA, que està en un diàleg fluid amb el Departament, com ho estan la resta de patronals, la Federació d'Entitats Religioses, la Federació d'Entitats sense Ànim de Lucre, la Unió Catalana d'Hospitals, el Consorci Hospitalari, tots integrants, com ACRA, de la taula que tenim de negociació de l'evolució del sector residencial.

Però també li vull fer..., ja que traïem trossos de premsa, a la revista *Vincles*, de la Cambra de Comerç, del mes de febrer d'enguany, una persona responsable de Mutuam també deia, pel que fa als serveis assistencials a la gent gran des de l'àmbit privat, que es generaven unes expectatives que no es corresponien amb la realitat, que hi havia molta feina per fer i que si es treballava com tocava, amb les instal·lacions i el personal realment necessari que marca la normativa, en aquest sector la rendibilitat realment no supera el 10 per cent de facturació. És a dir, és un sector molt tensionat amb necessitat de reconversió. I, a més a més, deia, aquesta responsable de Mutuam, que a les residències privades comença a haver-hi més oferta que demanda, que abans un centre de cent places privat s'omplia de seguida i que ara triga dos anys i mig a omplir-se, sobretot a les grans ciutats. Per tant, parlem d'un sector que necessita una reconversió. I, per tant, no li accepto, de cap de les maneres, que em digui que l'any passat van haver de tancar un nombre determinat de residències privades per aquesta consellera. Això no li ho accepto. I més –i més–, quan hi ha un pacte, i s'està acabant de tancar el pacte amb el sector, i aquest pacte es durà a terme. El que no es pot fer és fer créixer un sector, una mena de xarxa illusòria pública –una mena de xarxa illusòria pública–, i ara hi entro collant pel que fa als mòduls, la qual cosa sí que afecta el personal. I això és el que comencem a resoldre.

En tot cas, dir-li que no és cert que hi hagi 1.500 places residencials públiques buides a Catalunya; a Catalunya no hi ha places públiques buides. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. I les vacants que es produeixen es van cobrint, i, a més a més, es promouen noves inversions.

Vostè m'ha parlat de Barcelona; jo li parlaré de Barcelona, també. Barcelona, i per extensió el Barcelonès, és una de les zones del país amb les cobertures més baixes pel que fa a oferta amb finançament públic, un 1,2 de ràtio. El 31 de gener de 2005, 4.039 places d'oferta entre pública i privada, de les quals 1.538 places són

d'oferta possible de centres privats col·laboradors. I jo li he de dir que les places privades col·laboradores a la ciutat de Barcelona estan a plena, pleníssima, ocupació, amb una pressió assistencial importantíssima. Per tant, a mi, no em serveix que se'm donin aquestes xifres mig amagant l'ou, perquè –i d'això també n'hem parlat amb ACRA en diverses ocasions i m'ho han reconegut, com amb d'altres–, les places que hi ha d'oferta possible repartides pel territori estan molt mal repartides.

I, a més a més, una altra qüestió, no ens enganyem: el Programa d'acolliment residencial és una subvenció personal a un ciutadà o a una ciutadana que demana un ingrés residencial. Els centres s'acrediten; diuen: «Jo puc, si tu vols.» Per tant, no són places públiques. I és més. Per què? Perquè passada una setmana de l'oferta d'aquella plaça la poden tornar a passar a privada si no és ocupada per una finançada amb diners públics. Aquest és un programa complet, realment nascut a l'anterior legislatura, i ja l'anterior legislatura, des del seu naixement, es van sentir moltes veus que anticipaven les dificultats d'aquest Programa, unes dificultats, doncs, que en un moment de creixement, d'expansió clara de places, a partir de l'any 2002, en què hi havia una migradesa absoluta, va funcionar. El sistema està realment molt tensionat, però és un sistema que els ha planificat el país des de l'oferta de serveis fins a l'any 2004, i no des de la demanda de la ciutadania, i amb unes inequitats territorials, com li deia, absolutament discriminatòries, que han generat un excés d'oferta de centres col·laboradors tan gran que la forquilla entre les possibilitats reals del Govern de creació i finançament de places que duem a terme i la voluntat dels centres privats de comptar amb una part de finançament públic no sempre encaixen, ni per volum, ni per preu, ni per localització de places.

I, en resum, per tant, el que hauria d'haver estat un sistema complementari a unes xarxes acreditades de provisió s'ha generalitzat, i ara patim tant l'excés d'oferta com la desigualtat territorial, com la seva debilitat jurídica, com la manca d'estabilitat financera i d'ingressos que se situa als proveïdors i als serveis.

Aquest Govern compleix el seu compromís de creació de places residencials i ha estat absolutament transparent en la llista d'espera. Durant la legislatura passada, pregunta rere pregunta, no va haver-hi manera en quatre anys d'obtenir una sola dada, i és que no tres mesos d'espera per a una resposta, no, quatre anys de resposta que no va arribar mai –que no va arribar mai!

Li he de dir que l'1 de gener del 2005, per tant, 1.353 persones han rebut la seva notificació i resten pendants d'escollir centre residencial...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

...excepte els de Barcelona, que no el podran escollir, perquè està col·lapsat. Per això...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

Sí, sí, ni centres col·laboradors ni res.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

S'han de fer residències noves, i en això estem. I ara en la segona part...

El president

Honorable...

La consellera de Benestar i Família

...hi entraré.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Senyor Cleries... (*Veus de fons.*) Pot fer la rèplica, però seria bo que la fes el senyor Cleries, que no hi hagi un eco a la sala que...

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, em sorprenen coses que diu, haurà de parlar amb el seu director de l'ICASS, amb sou de secretari general, perquè o ens enganya o enganya el director general de l'ICASS a ACRA, o vostè també titlla de mentiders els d'ACRA. Escolti, aquí, 1.600 places buides. No crec que al sector li interessi dir això si no fos veritat, perquè viuen d'això. Per tant, no crec que al sector li interessi dir això si no fos veritat.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

A nosaltres, primer, ens agrada parlar de persones; després, d'altres coses. Vostè sempre parla d'altres coses, i, al final, les persones. És evident que és molt important tothom, però el principal receptor, en aquest cas, és la persona que ha d'entrar a la residència i que s'ha d'atendre.

Vostè ara em parlava d'evolució de places. Escolti, el 23 de març de 2005, no fa gaires dies, em diu que encara no ho sap, que encara fa números, que no la sap, l'evolució de places, eh? Ho tinc aquí; si vol, li'n donaré una fotocòpia després. Per tant, si no la sap, l'evolució de places, ara no em digui que la sap. Jo li vaig preguntar: «Com han evolucionat les places del 2003 al 2004?» I com que era zero, doncs, és clar, li va fer mandra dir-ho. Per tant, doncs, si no ho respon per escrit, després aquí no ens vingui a dir que ho sap.

Hi ha una altra qüestió importantíssima en aquest tema, i és que els recursos creixen, però les famílies no ho noten, consellera. Ens haurà d'explicar on van els recursos, perquè l'important és que ho noti, la gent, que la gent, quan demani una residència, digui: «Caram, quina fluïdesa!» I això no passa. Parli amb l'ICASS, parli amb aquests funcionaris que responen: «És que no tenim diners», que és sorprenent, eh? Perquè truques i

ho preguntes, i: «És que no tenim diners.» I, a més, t'ho diuen així. Escolti, estem al començament de l'any; si no tenim diners ara, quan en tindrem? I vostè ha dit que tenia tants i tants recursos. Ens sembla molt bé, si és el que volem, que s'atengui la gent.

I nosaltres el que li anunciem, i ens sap greu, és que demà anirem a la Sindicatura de Greuges a presentar un escrit raonat que explica aquesta situació. Com és possible que la Generalitat de Catalunya tingui 1.600 places buides, que les té disponibles, milers de famílies que les esperen, que les espera aquella persona gran i vostès no les hi donen? No em parli d'eficàcia, d'eficiència; sigui eficaç, sigui eficient, perquè parlar-ne és fàcil, l'important és ser-ne.

L'altre dia estava amb un dirigent del sector de la disminució i em deia: «A la consellera Simó se li acaba el temps d'anestèsia.» I em va dir: «Tu, Cleries, dius molt que porta el fre de mà posat», per això li ho he dit moltes vegades, i em diu: «fixa-t'hi bé, porta la marxa endarrere». I potser és el que haurem de mirar, que vostès, en aquests moments, hi ha un retrocés molt gran en totes aquestes polítiques i, per tant, també m'ha sabut greu que digui: «li respondré les preguntes dignes». Escolti, totes les preguntes i totes les respostes tenen la dignitat de la persona que es posa aquí a parlar i, per tant, totes les preguntes i totes les respostes tenen tota la dignitat de qui les diu i, per tant, també tota la seva dignitat, consellera.

Per tant, jo demano també respecte, perquè quan fem aquestes afirmacions, com vostè pot suposar, a mi no em fa cap gràcia fer-les, preferiria parlar d'altres coses: de l'accés de les classes mitjanes a les residències, que vostès no han solucionat, malgrat tenir-ho en el programa electoral. I, miri, *El Periódico* de Catalunya, desembre 2003, un article de la senyora Mercè Conesa, diu: «Geriàtrics sense espera», *El Periódico* de Catalunya, no vull dir més, *El Periódico* de Catalunya diu això, eh? Sap quina època era? Quan acabàvem la legislatura «Geriàtrics sense espera», i nosaltres vam dir: «Ara ja no hi ha espera, ara el que hem de fer és que hi accedeixin les classes mitjanes amb tota l'ajuda.»

Vostès han generat espera, han generat llistes d'espera, dos mil, tres mil expedients, perquè clar, el director de l'ICASS diu «dos mil o tres mil expedients». Potser estan apilats amb desídia, com deia vostè abans? Doncs, apilats amb desídia dos mil o tres mil expedients que no els posen a l'altra pila per no generar més llista d'espera, però s'estan esperant igual, consellera, digui-li com vulgui. I això és el que hem de solucionar.

I sap que el Grup de Convergència i Unió, amb tota la cordialitat, si vol que ens hi posem ens hi posem, nosaltres, per solucionar aquests temes hi som. En tots els temes de país li hem dit que pot comptar amb nosaltres, no hi compta: ni amb la immigració, ni amb l'Agència Catalana de la Dependència, que és un altre incompliment, ni amb tantes i tantes coses, sí perquè ara la faran el 2006, no el 2005 com diu la resolució d'aquest Parlament, aprovada el mes de setembre. I el mes de setembre va dir a aquest Parlament, amb els grups que donen suport a aquest Govern, que farien 1.500 places noves. Només li diem una cosa: facin-les, facin-les amb pressupost propi perquè a les obres del 2002 l'únic que

faltava era inaugurar-les, no cal posar-hi la primera pedra, ni la segona, ni la tercera, que ja hi eren, l'únic que faltava era moblar-ho, inaugurar-ho, i vostès, com ja li he dit, hi tenen tot el dret, només faltaria, no l'hi dono jo, l'hi dona la legalitat i, per tant, això vostès...

És el que els demanem: inaugurin les places, posin-les en marxa. Els ciutadans, aleshores, diran «això funciona». Què és el que volem en aquest tema? Escolti, el que volem és que funcioni, que la gent sigui atesa, que la gent no estigui en llista d'espera, florint-se, i que, a més a més, vostè digui que ho està fent amb eficàcia i eficiència.

El vicepresident primer

Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

Sigui eficaç, sigui eficient, que el poble de Catalunya li ho agrairà i Convergència i Unió li ho reconeixerà.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. Senyora consellera, per al torn de rèplica té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, sempre que hem tingut oportunitat de dialogar vostè i jo amigablement en aquest Parlament he acabat les meves intervencions agraint-li el seu interès, i avui també ho tornaré a fer, això no ho dubti, una altra cosa és que estigui d'acord o no amb les afirmacions fora de to que en l'anterior intervenció, en la primera, ha pogut fer.

Ja n'hem parlat respecte de les xifres de llista d'espera a desembre 2003, en aquest mateix Parlament i anteriorment, de com es contaven les llistes d'espera anteriorment. Jo vull tornar al tema de l'equitat territorial, la inequitat territorial i Barcelona ciutat. Barcelona ciutat, aquesta legislatura, tindrà 2.500 places noves, 1.500 de promoció pública –1.500 de promoció pública– i 1.000 de promoció privada, per arribar als objectius que ens hem marcat.

Amb l'Ajuntament de Barcelona ja s'està acabant de parlar dels espais –dels espais– que es destinaran –dels espais que es destinaran– i aquest any 2005 –i aquest any 2005– començaran tots els processos administratius convenients per tal de fer possible d'arribar a aquestes xifres de 1.500 places a Barcelona, de promoció pública.

Jo el que li he de dir, senyor Cleries, és que les persones trien centre, en tot cas, i que el Departament de Benestar, l'ICASS, no ha fet traspassos forçosos –no ha fet traspassos forçosos. Hi ha persones en el moment en què s'ha obert un centre residencial públic del Departament que han demanat el trasllat, en alguns casos, que han demanat el trasllat, no es fan trasllats forçosos. De tota manera, estaré amatent a tot allò que vostè em vulgui comunicar, que representa que jo no pugui saber.

En tot cas, tornaré en el tema de la inequitat. On són aquestes 1.500 places, que ja li dic que no són places

públiques, perquè a Barcelona i al Barcelonès, que és on hi ha la pressió més gran, no hi és –no hi és. (*Remor de veus.*) A la Terra Alta, repeteixo, tenim un 0,79 per cent de cobertura, el 0,79 per cent, que és de cobertura, amb places de finançament públic. En canvi, a la Conca de Barberà tenim 6,18 de cobertura, o al Pla de l'Estany, entre públic i privat, prop del 13 per cent, o el 8,32 a la Conca de Barberà. On són aquestes 1.600 places, on calen? Perquè vostè ha parlat, i jo hi estic totalment d'acord, de la necessitat de les persones que puguin estar a casa seva, si és possible, o tan a prop de casa seva com sigui possible. Per mi la solució, i això és la persona qui tria el lloc, no és dir-li a una persona de Barcelona que se'n vagi a la Conca de Barberà o que se'n vagi al Pla de l'Estany a ocupar una plaça de centre col·laborador, per exemple. I és d'això del que estem parlant, eh?, senyor Cleries, és d'això del que estem parlant. Per tant, les xifres, i vostè que és una persona documentada, hauria de saber que les xifres s'han de valorar objectivament el que són, i aquí s'amaga l'ou quan es parla d'aquestes xifres.

I també li diré una altra cosa –i també li diré una altra cosa–, nosaltres governem per a les persones i governem des de la responsabilitat i amb el compromís per al país, i per això hem fet del consens i del diàleg la nostra principal eina de gestió, com la mateixa patronal ACRA ha acceptat. I, a més a més, es produeix unanimitat en els consells de participació, pactem amb patronals, amb sindicats, l'acord estratègic on hi ha molts compromisos imposats econòmicament; estabilitzem el finançament municipal del 2005 al 2008; pel que fa a atenció domiciliària la gent al costat de casa, pactats criteris i increments amb les dues associacions municipalistes, per primera vegada a la història; recuperem la iniciativa de la planificació i la programació territorial, que és el que estem fent; incrementem la qualitat i la quantitat de serveis a persones grans; pactem amb el Departament de Salut l'acord de la dependència, el programa de la dependència, enguany, que comença a funcionar a partir del maig, l'Agència, l'any vinent; el programa, a partir del mes de maig. (*Remor de veus.*) Per fi aquest Govern ha fet possible l'acord per a la dependència, sí. I plantejem la reforma del sector de serveis de la gent gran, perquè és aquí on plora la criatura, perquè et pugui donar resposta als nous reptes que avui se li estan plantejant.

Ja som a les portes de la signatura del segon protocol per a la millora de la qualitat assistencial i del finançament del programa de suport i acolliment residencial fins al 2007. I en l'horitzó es dibuixa un horitzó molt més garantista de totes les parts, persones usuàries, famílies, proveïdors, i administracions que orienta cap a la concertació de constitució de xarxes de provisió, no, no un model esgotat...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

...no un model que ara no funciona. I de ben segur, i ja acabo, que allò que fem és millorable, i que els condicionants socials i demogràfics ens han portat a tensi-

onar de manera molt important el sector. Ara, amagant l'ou del que hi havia, tampoc no ens en sortim pas. Hi havia llistes d'espera l'any 2003, senyor Cleries, i jo ja ho he dit aquí molt clarament...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família

...però com que hem de millorar jo vull acabar tal com li he promès i faig sempre, agraint-li la seva intervenció i sap que a mi i al meu equip ens té a la seva disposició per aclarir tots aquells dubtes que li pugin sorgir i per aclarir tot allò que sigui necessari i explorar junts nous camins molt millors de servei a la ciutadania, des del rigor i no des de la demagògia.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Modificació de l'ordre del dia

El vuitè punt de l'ordre del dia, la interpellació següent ha estat posposada.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'equilibri territorial (tram. 300-00950/07)

I el novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'equilibri territorial, que formula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, bé, pujo a la tribuna per expressar la gran preocupació del nostre Grup Parlamentari davant d'un conjunt d'indicators, prou ampli en àmbits ben diferents, després m'hi referiré àmpliament, no sé ni si tan sols tindrè temps d'acabar-los tots, que, des del nostre punt de vista constaten nítidament, no només la paràlisi, sinó, fins i tot, un clar retrocés en les polítiques d'equilibri territorial dutes a terme pel Govern de Catalunya.

Aquesta situació, estic convençut, senyor conseller, que de no corregir-se ens portarà a una situació en la qual Barcelona i la seva àrea metropolitana actuaran com un xuclador que ho arrossegarà tot. Dit això, també he de dir-li que estic satisfet que sigui vostè, senyor Nadal, qui em respongui, perquè la seva trajectòria política segur que el fa més sensible a la majoria, a la matèria d'aquesta interpellació que, probablement, altres membres del Govern, no?

En preparar aquesta interpellació em preguntava, i això per què passa? Quines són les causes? I he arribat a la conclusió que n'hi ha més d'una, i no només això, sinó que algunes d'aquestes causes són tan potents,

crec jo, que veig difícil que el Govern vulgui o pugui rectificar.

Comencem per una evidència: el gran poder dels alcaldes socialistes de l'àrea metropolitana i, naturalment, de Barcelona, veritables pesos pesants. Afegim-hi la mateixa concepció de Catalunya del president de la Generalitat: «Barcelona és la meva nineta dels ulls», deia fa pocs mesos. Continuem amb la constatació que el tripartit avui és, sobretot, un govern socialista, és a dir, que qui realment remena les cireres són vostès. Observem l'actual situació de desgovern propiciada, creiem nosaltres, per la manca de lideratge del president Maragall i veurem que la manca de coordinació que aquesta manca de lideratge porta fa difícil que es puguin plantejar polítiques transversals tan necessàries per a l'equilibri territorial. I acabem constatant que, probablement, doncs, els molts anys a l'oposició van fer que en algunes matèries vostès, segurament per guanyar vots, prometessin l'«oro i el moro» i després, algunes d'aquestes promeses que vostès van fer, avui, la realitat els porta a pensar que no es poden dur a terme.

Dit això, parlem de la qüestió de fons d'aquesta interpellació, que són dels indicadors, naturalment, alguns més significatius que d'altres, però que, en conjunt, considerem globalment, demostren aquesta manca de polítiques pel que fa a l'equilibri territorial. Indicadors sustentats en fets, propostes i declaracions d'intencions.

Vostè convindrà amb mi que el pressupost és l'eina més important d'un govern per fer política, fixem-nos en els pressupostos del 2005; segons el tripartit, els primers autèntics. Són uns pressupostos clarament contraris a l'equilibri territorial, més d'un 70 per cent va a la conurbació metropolitana de Barcelona, la qual cosa fa que la major part dels àmbits territorials de Catalunya rebin menys inversió que l'any 2003. A més de vint-i-tres comarques de Catalunya la inversió és menor que l'any 2003, agafo el 2003 perquè el 2004 vostès van dir que no era un pressupost prou significatiu.

De fet, això significa una cosa: que per primera vegada els pressupostos no constitueixen una eina de reequilibri territorial, sinó que se sumen a la resta de fluxos econòmics que sempre afavoreixen, vostè ho sap, les grans capitals. Girona, però també Lleida, el Pirineu i les Terres de l'Ebre en resulten els grans perjudicats. No només això, sinó que si analitzem aquestes pressupostos veurem que no s'hi constata cap nova inversió estratègica.

Un altre indicador: increment de la pressió fiscal. Per als habitants de les zones amb climatologia adversa, l'impost autonòmic sobre els hidrocarburs repercuteix doblement, perquè també afecta el gasoli de calefacció; per tant, aquestes comarques queden doblement penalitzades.

Un altre indicador: vostè sap que una de les eines que als darrers anys s'ha demostrat més eficaç per a l'equilibri territorial de Catalunya ha estat la declaració per part de la Unió Europea d'unes comarques de Catalunya com a zones objectiu 2. La canalització cap a aquestes comarques de fons comunitaris ha permès subvencionar actuacions tan importants com centres d'empreses, polígons industrials, centres tecnològics, etcètera. No

ens consta, almenys no li consta a aquest diputat, cap acció per part del Govern de Catalunya, a part d'una iniciativa que va presentar Convergència i Unió a Madrid, per aconseguir davant de la Unió Europea un període transitori que permeti a les zones objectiu 2 continuar rebent fons a partir de l'any 2006.

El mateix podríem dir dels programes Leader, tan importants per a l'equilibri territorial, que en algunes comarques de Catalunya ja han exhaurit els recursos. No ens consta tampoc cap acció del Govern a buscar recursos complementaris en aquest àmbit.

Creiem que és anar contra l'equilibri territorial, honorable conseller, congelar línies del Pla de desenvolupament rural—per exemple, aquelles línies per a les indústries agroalimentàries—o bé suprimir-ne algunes, perdre recursos del FEOGA per manca de gestió, o simplement canviar les regles del joc del programa Proder quan els territoris ja han presentat els seus projectes.

«El món rural no està de moda»; això no ens ho deia el conseller d'Agricultura en una compareixença que va fer per parlar, precisament, doncs, d'aquest congrés que es vol fer del món rural, per lamentar-se que no es podien..., o que li era molt difícil que la seva conselleria es pogués dotar de més recursos. I vostè sap que, en bona part, els recursos del Departament d'Agricultura serveixen per a l'equilibri territorial.

Passivitat, resignació i manca d'iniciativa del Govern, des del meu punt de vista, per pal·liar els efectes que la liberalització del sector tèxtil i confecció tindrà en algunes comarques on el seu específic és considerable. Vostès em diran que el Govern ha elaborat el Pla del tèxtil del 2005, i és veritat, però li he de dir que l'he llegit i, a part de la declaració d'intencions, nosaltres considerem que els recursos que s'hi dediquen, si considerem el nombre de treballadors ocupats i la seva localització territorial, són petits.

M'estalvio d'explicar-li—m'ho pot demanar—l'actitud i la migradesa d'arguments dels partits que donen suport al Govern a la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme d'ahir per votar en contra d'un conjunt d'iniciatives de Convergència i Unió d'àmbit territorial, iniciatives sensates, senyor conseller, molt sensates, que no feien volar coloms i a les quals no es va presentar ni una sola esmena; simplement es varen votar en contra.

Turisme rural. Preocupació entre el sector perquè el decret que prepara Turisme pot deixar fora el 70 per cent d'establiments. Saben què significa això per a moltes comarques de Catalunya?

Xarxa Natura 2000. Com deia el senyor Espadaler, la proposta de protecció per al territori sembla pensada perquè l'espècie pagesa no tingui futur, particularment a les terres de Lleida. Volem que s'avanci en la protecció, però volem també que les persones continuïn residint, vivint, treballant i guanyant-se la vida en el territori, no de les subvencions, sinó de la feina de cada dia.

Sobre la nova política de l'ACA, honorable conseller, potser ja ho ha fet, però jo crec que hauria de llegir dos articles que es varen publicar en diaris de les comarques gironines, un de l'alcalde de Flaçà i l'altre de l'alcalde de Bescanó i vicepresident de la Diputació, per-

què s'adoni fins a quin punt la situació és greu. Vostè sap que avui, amb un govern que està en contra dels transvasaments, es transvasa més aigua que mai del Ter cap a Barcelona per pal·liar l'enorme dèficit hidràulic de la ciutat. I sap quina és la resposta del Govern? Fer un traspàs, voler fer un traspàs indiscriminat de competències i de càrregues als ajuntaments, i, el que és pitjor, això representarà una enorme despesa per als ciutadans i ciutadanes dels pobles petits.

Honorable conseller, en aquest tema, on és la política d'equilibri territorial? No creu arribada l'hora, considerant el nou impost anomenat «cànon de l'aigua», que els territoris més solidaris quant a l'aigua tinguin finalment algun tipus de compensació?

Ripoll ha de pagar la meitat dels col·lectors dels polígons en alta, dels polígons industrials de Pintors i Mas d'en Bosc; inversió pensada per poder oferir sòl industrial a preus competitius. Passar d'una subvenció que s'havia previst per part del Govern de Catalunya del 100 per cent al 50 per cent, vostè creu que això contribueix a millorar l'equilibri territorial?

Medi Ambient ordena a l'Incasol que aturi les obres –de fet, ja estaven aturades– de la zona industrial de Roses; l'objectiu és protegir el connector ecològic entre els aiguamolls i el cap de Creus. L'alcalde rosenc considera allucinant la situació. Avui tinc la impressió, honorable conseller, que algun membre del Govern està més preocupat per les espècies animals que per l'espècie humana.

Voldria..., podria fer uns apunts sobre alguns aspectes dels directors territorials, sobre els col·legis professionals; la seva és una proposta clarament centralitzadora, amb voluntat de suprimir els col·legis territorials i mantenir col·legis únics a nivell nacional. Podria denunciar, com fa el Consorci Forestal, que han baixat les subvencions als boscos un 60 per cent el pressupost d'enguany. Podríem parlar de l'àmbit de la salut per veure com aquelles promeses de dotar de vehicles d'assistència medicalitzada algunes comarques, avui ja se les ha emportat el vent. Podríem fins i tot parlar que les mateixes entitats ecologistes, senyor conseller, es queixen que les subvencions que abans tenien ara van totes a l'àrea metropolitana. No deixa de ser curiós que el tripartit obri, per exemple, una línia d'ajuts per a estudiants universitaris de l'àmbit de l'Alt Pirineu i l'Aran i s'oblidi de la resta de comarques i zones de muntanya. Més enllà de no treballar per l'equilibri territorial, vostès neguen uns drets a una part del territori sense cap justificació, la qual cosa és molt greu.

El vicepresident primer

Senyor Casadesús...

El Sr. Casadesús i Barceló

Acabo, senyor president. Podríem parlar de finançament universitari. I fins i tot podríem parlar d'una altra cosa, honorable conseller, que aquesta, si s'acaba consolidant, és molt greu, i vostè pot fer-hi molt, que és saber com acabarà la llei electoral de Catalunya. Perquè vostè sap que, si aquesta llei s'aprova amb els criteris que avui sembla que defensa el Partit Socialista, ens

podem trobar amb un element més molt important que pot afectar greument l'equilibri territorial de les comarques gironines.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Casadesús. L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no se'ls escapa que, pel contingut de la interpellació, pujo a aquesta tribuna en tant que portaveu del Govern, i pel caràcter transversal de la interpellació, que hauria potser pogut contestar el conseller de Governació en alguns aspectes o el conseller primer en alguns altres, però que se m'ha encomanat a mi per tal de respondre d'una manera global als plantejaments que acaba de fer l'il·lustre senyor diputat.

Jo crec que hi ha una qüestió prèvia que hem de dir, que trobo preocupant i que em sembla allargar un equívoc que Convergència i Unió ha mantingut viu durant vint-i-tres anys, que és «Barcelona i la resta», «l'àrea metropolitana i tota la resta», dos països en un. I la veritat és que és un sol país. Catalunya és un sol país que és tot Catalunya, que és tot el país. (*Remor de veus.*) El vell paradigma hanseàtic del discurs del molt honorable Jordi Pujol és una cosa molt passada, molt fora del lloc. Aquest és un govern, de fets i de dret, més comarcalista, més territorialista que cap altre dels que ha tingut Catalunya en vint-i-tres anys. (*Persisteix la remor de veus.*)

De fets i de dret, senyor Casadesús, perquè, ni que només fos per analitzar la composició de la taula del Consell i veure on viuen els seus membres, quedaria clar que en les sensibilitats territorials del Govern hi ha tots els accents i totes les veus de la terra de Catalunya. I jo crec que això és molt important, més que alguna de les coses que vostè ha dit que no deixen de ser, crec jo, alimentar un fals complex. I aquest Govern vol i creu que podrà superar el dilema entre una gran capital i un gran país, però molt despoblat.

Nosaltres farem possible que tot Catalunya senti l'orgull de la seva capital i que mai ningú de fora de Barcelona i de la seva àrea metropolitana se senti menys tingut, abandonat o maltractat pel conjunt del Govern de Catalunya. És la síntesi d'unes polítiques que s'expressen justament en allò que vostè n'ha dit «els indicadors». En el torn de rèplica parlarem d'inversions estratègiques que ara em guardo, tot i que vostè ja ho ha avançat; però anem ni que només sigui als indicadors.

Indicador primer, les inversions: pugen, del 2003 al 2005, un 65 per cent.

Indicador segon: també de caràcter pressupostari, però lligat a la inversió euro per habitant i any. Àmbit metropolità: any 2003, 177 euros per habitant; any 2005, 414. Comarques gironines: 365, 406. Camp de Tarragona: 278, 308. Terres de l'Ebre: 480, 542. Terres de Lleida: 441, en aquest cas hi ha una reducció fins a 300. Comarques centrals: 424, 346. Alt Pirineu i Aran: 829,

827. És a dir, en la majoria de les comarques de Catalunya, l'increment d'euros per habitant és notori, i a més a més hauríem de dir que, si hi introduïm alguna de les inversions estratègiques de què parlarem en la segona part, cap de les vint-i-tres comarques que vostè esmenta, cap ni una, té aquest retrocés que presumptament vostè els atribueix; més aviat passa totalment el contrari.

Pel que fa a l'àmbit de carreteres, totes elles bàsicament en el territori, molt més que en l'àmbit metropolità, la inversió puja del 2000 al 2005 més d'un 70 per cent, i la seva distribució territorial és d'un equilibri molt notable, i a més a més, en el règim d'inversions en matèria estratègica, totes, totes les inversions, fins a 1.500 milions d'euros, són de caràcter territorial no metropolità. Podem discutir-ho després, si vol.

En l'àmbit de les inversions ferroviàries, el Govern de la Generalitat ha fet i farà aquest any un esforç inversor en el tren de la Pobla, que només aquesta inversió representa un canvi radical pel que fa al volum d'euros per habitant gastats pel Govern de la Generalitat a les comarques de Lleida, que capgira aquella desproporció inversa que vostè ha esmentat i que alguna de les xifres que jo li donava apuntava tímidament. De fet, la política de Ferrocarrils de la Generalitat continua sent una política clarament orientada a reforçar la presència de factors de mobilitat en el territori, amb una insistència que ha anat més enllà del que havien fet els governs anteriors.

Si passem a indicadors en matèria de política d'habitatge, el salt qualitatiu territorialitzat que fa el volum total d'habitatge protegit construït i de lloguer per l'Incasol, o el volum de sòl disponible per a sòl residencial i industrial en el Pla de sòl de 2005 al 2008 en tot el territori de Catalunya, el canvi és tan radical que el canvi de sensibilitat territorial del Govern no té precedents, per molta literatura comarcalista que haguessin abocat des d'aquesta tribuna tots els governs anteriors.

Li faig esment d'aquest programa concret de sòl residencial i industrial, que significa, per al quadrienni 2005-2008, fer 1.000 habitatges a l'Alt Pirineu i l'Aran, 29.400 a l'àmbit metropolità, 7.900 a les comarques centrals, 14.000 a les comarques gironines, 13.600 al Camp de Tarragona, 8.600 a les comarques de Lleida, i 2.000 a les Terres de l'Ebre; i una superfície amb hectàrees de sòl industrial de l'ordre de 80 a l'Alt Pirineu i a l'Aran, 310 a l'àmbit metropolità, 250 a les comarques centrals, 200 a les comarques gironines, 275 a les comarques de Tarragona, 245 a les comarques de Lleida i 120 a les Terres de l'Ebre.

Pel que fa als programes de planificació territorial, d'ajuts de plans d'ordenació urbanístics, d'ajuts per a la redacció de nous planejaments en municipis sense planejament, hi ha tres línies d'ajut que són noves i que no havien existit mai i que, per la seva pròpia naturalesa, són municipi a municipi, i, per tant, és molt difícil que s'hi pugui atribuir un sentit de concentració metropolitana i de barcelonacentrisme, perquè tot el programa d'ajuts a municipis que no tenien planejament s'orienta justament als 111 municipis, cap dels quals se situa en aquestes comarques. I, en aquest sentit, per tant, una innovació programàtica del Govern porta els ajuts per

a la redacció de plans urbanístics fora de l'àmbit metropolità, amb una contundència extraordinària.

Podríem afegir indicadors de salut i educació per acabar, per deixar clar que de les 565 actuacions totals que farà el Departament de Salut en els propers quatre anys, 337 són a l'àmbit metropolità, però tota la resta són a la resta de comarques: nou a l'Alt Pirineu i a l'Aran, trenta-nou a les terres de Lleida, quaranta-vuit al Camp de Tarragona, quaranta-vuit a les Terres de l'Ebre, seixanta-tres a les comarques gironines, vint-i-una a les comarques centrals.

I pel que fa al nombre d'actuacions en infraestructures educatives, i amb això acabo, de les cinquanta-quatre actuacions de millora, vint-i-set són a l'àmbit metropolità, cinc a les comarques centrals, una a les Terres de l'Ebre, dos al Camp de Tarragona, nou a les comarques gironines, vuit a les comarques de Lleida i dos a les del Pirineu.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I pel que fa a les noves construccions escolars, cinquanta en l'àmbit metropolità, onze a les comarques centrals, una a les Terres de l'Ebre, deu al Camp de Tarragona, nou a les comarques gironines, cinc a les comarques de Lleida i tres a les comarques de l'Alt Pirineu i l'Aran.

I encara li podria aportar més indicadors, en aquest sentit, com, per exemple...

El president

Sobretot si tingués temps, senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo amb dues coses només. Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, increment d'un 63 per cent i el 75 per cent de les inversions del Pla únic d'obres i serveis es situa en àmbits territorials fora de l'àmbit metropolità.

I, pel que fa al Fons de Cooperació Local, el 72 per cent de les seves aportacions es situen en àmbits territorials fora de l'àrea metropolitana de Barcelona. I això sol haurien de ser ja elements suficients com per dissipar qualsevol dubte sobre una falsa manera d'entendre un país dicotòmic, dual, que s'han inventat vostès en el seu imaginari col·lectiu, i que no es correspon amb la realitat.

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats.

El president

Suspenen la sessió que reprendrem aquesta tarda a les quatre... *(Remor de veus.)* Perdó, perdó. Perdonin, però no havia...

Té la paraula el senyor Casadesús, perdoni.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Bé, jo estic content perquè com a mínim en aquesta primera intervenció seva no m'ha contradit cap ni un dels indicadors que jo li he dat, un me n'ha contradit —un, me n'ha contradit un— que, en fi, devem tenir números diferents. És a dir,

els que vostè té no coincideixen amb els que jo tinc. Per exemple, i agafo un que he analitzat molt bé, concretament el de les comarques gironines. Miri, al pressupost de l'any 2003, la inversió a les comarques gironines era de 456 euros per habitant, el 2003. El 2005, 416 –no agafo el 2004 per allò que li he dit abans. I, en canvi, a la regió metropolitana, el 2003, 313 euros per habitant, i el 2005, 418 euros per habitant.

Jo ja entenc, senyor Nadal, que vostè ara és el conseller portaveu i que, per tant, doncs, ha d'actuar com ha actuat, però jo sé que vostè sap perfectament que moltes de les coses que jo li he estic dient tinc molta raó, i segur que moltes d'elles vostè, doncs, també les ha pogut viure com a alcalde que ha sigut molts anys de la ciutat de Girona. Permeti'm que, vostè em deia: «home, és que aquí la millor mostra, doncs, que nosaltres fem una política equilibrada –diu– és perquè tenim un executiu, diguem-ne, plural i divers». Escolti'm, això està molt bé, però no vol dir res més que això. El que manen, senyor Nadal, són els fets i no les paraules.

Vostè parlava, deia, home, és que vostè ha sortit aquí, vostè i els seus antecessors, doncs, parlant de literatura comarcalista. Escolti'm, jo no sé si el que he fet avui i han fet els meus antecessors, és literatura comarcalista, però parlant de comarques sí que em preocupa un tema, que probablement vostè coneix i també l'hauria de preocupar, pel que li deia abans, però allò de la sensibilitat que vostè té, no?, que és que, vostè sap que la proposta del tripartit, a incloure en l'Estatut, és suprimir les comarques? Vostè ho sap, això? Vostè considera que això contribuirà a millorar l'equilibri territorial? (*Remor de veus.*)

Crec, senyor Nadal, no, no, ja ho sé que vostè s'ho agafa així molt..., amb molta conya, però aquest és un tema seriós. Escolti, les comarques s'han demostrat una bona eina d'equilibri territorial, i vostès se n'han adonat quan han començat a tenir la presidència d'alguns consells comarcals, i si no parli amb presidents de consells comarcals que estan manats pels socialistes i veurà que han canviat totalment el xip en el tema comarcal.

Bé, no entraré a parlar d'algunes de les coses que, segurament, vostè em respondrà en la rèplica, estic segur, doncs, que em parlarà: «Escolti, nosaltres ara tenim definit l'eix Vic - Ripoll, etcètera, i el 2008 estarà acabat; això vol dir que nosaltres treballarem l'equilibri territorial». Escolti, hi estic d'acord, vostès ho han programat d'aquesta manera, jo dubto que això estigui acabat el 2008, però en qualsevol cas això, aquesta programació que vostès han fet ha servit per a una cosa, per retardar com a mínim dos anys el desdoblament de Masies de Voltregà fins a Orís. Com a mínim haurà servit per a això, sí, senyor conseller, i sinó..., això vostè ho sap, vostè ho sap perfectament. I em diu: «Catalunya –al principi de la seva intervenció, diu– nosaltres la concebem com un sol país, són vostès que són..., etcètera». Escolti, miri, jo crec que vostès –no dic vostè, el Govern en conjunt– tenen el que una persona de Convergència i Unió deia un dia un concepte de Catalunya de la Catalunya postal. És a dir, aquesta Catalunya la qual, doncs, escolti, hem de tenir un nucli, una àrea urbana i metropolitana a la qual hi hagi de tot, es pugui fer, de fet, de tot –es pugui fer, de fet, de tot– i això ho dic per algunes actuacions concretament que hi han

hagut en el Fòrum que són un vertader escàndol, senyor Nadal, i la resta del territori, doncs, ben bonic, amb un paisatge meravellós i, en fi, i la gent que s'espavila. Cregui'm, senyor Nadal, aquest no és el concepte que nosaltres volem. Pot ser el seu concepte, però a nosaltres –hi insisteixo– ens preocupa moltíssim –ens preocupa moltíssim– aquest fet que li deia abans que pot acabar amb Barcelona i l'àrea metropolitana com un autèntic xuclador que ho arrossegui tot.

Finalment, vostè ha parlat del Puois, sap per què s'ha pogut incrementar el Puois? Perquè, per primera vegada a la història des que vostès són al Govern, la Diputació de Barcelona hi posa recursos, que no n'hi havia posat mai (*remor de veus*) –que no n'hi havia posat mai. (*Remors de veus.*) Escolti'm, vostè parla dels plans de sòl, escolti'm, concret, si us plau, –concret, si us plau– en municipis, de la A a la Z, en quins municipis concretament hi ha previstos fer aquests plans de sòl?

I acabem parlant de ferrocarril. Honorable conseller, vostè sap que hi ha una línia que passa per un territori que jo conec perfectament i he de dir-li, i lamento, que el que vostès han fet per recolzar aquests setanta-cinc anys de commemoració de la internacionalitat del ferrocarril de Barcelona a Puigcerdà, com a Govern, ha sigut molt poc. Se n'han preocupat molt poc. Vostè em dirà: «Oh, és que hi va anar el president de la Generalitat.» Vol que li expliqui com hi va acabar anant el president de la Generalitat? Quedaria sorprès. Quines gestions han fet vostès, fins avui, per aconseguir que aquesta línia acabi essent allò que tots els ciutadans i ciutadanes de l'interior de Catalunya volem? Li demano que m'ho expliqui, senyor conseller.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller. (*Remor de veus.*)

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Miri, senyor diputat, li seré ben franc: les mateixes gestions que permetran que en la proporció en el temps dels esforços fets pels seus governs han permès en un any aconseguir el traspàs del tren de la Pobla, i, per tant, en menys d'una legislatura (*remor de veus*) –en menys d'una legislatura– aconseguir el traspàs del tren de Barcelona - Vic - Ripoll - Puigcerdà - La Tor de Querol. És a dir, que allò que només un moviment d'alcaldes va aconseguir del ministre Álvarez Cascos, que és una inversió, a un traspàs de competències en la gestió, vostès no van aconseguir avançar ni una travessa de tren (*rialles*) i nosaltres aconseguirem el traspàs íntegre de la línia. (*Remor de veus.*)

Però, dit això, abans del final d'aquesta legislatura, és a dir, amb el mateix ritme de temps en què hem aconseguit en un any el traspàs del tren de la Pobla. Però parlem d'alguna qüestió a la qual vostè ha fet esment amb molta insistència, que són, primer, alguns aspectes de caràcter puntual, i en tant que puntuals anecdòtics, i d'altres que són de fons.

Pel que fa als anecdòtics, la suposada al·lucinació de l'alcalde de Roses amb relació a la resolució del conseller de Medi Ambient. Les obres estan suspeses pel meu Departament..., per l'Institut Català del Sòl des de fa un

any, i l'Ajuntament és requerit per incorporar les modificacions del polígon i la incorporació d'aquest connector en la seva modificació puntual del Pla general, que és la revisió de tot el sòl urbanitzable. I fins que en el text refós del sòl urbanitzable de Roses no hi vingui la modificació del polígon industrial, no hi haurà l'aprovació definitiva de la modificació puntual del Pla general de Roses. I així estem des de fa un any. I, per tant, resolució a banda del conseller de Medi Ambient, allò que compta –allò que compta– de veritat és que tenim un ajuntament que per alguna raó, la que sigui, es resisteix a incorporar en el text refós la modificació d'aquest Pla parcial, incorporar-lo a la modificació del sòl urbanitzable i fins que no ho faci no podrem aprovar definitivament la modificació puntual del Pla general de Roses.

I els temes concrets als quals vostè es referia, tots ells de la conselleria de Medi Ambient, ACA i Xarxa Natura 2000, vostè ha de saber que la situació compromesa de l'ACA neix més d'una hipoteca econòmica gravíssima que d'un canvi de polítiques, fins al punt –fins al punt– que a data d'avui el nou Pla d'inversions de l'ACA s'ha hagut de fonamentar en una revisió a fons dels compromisos contrets i no fets pel Govern anterior en els quatre anys anteriors. La greu hipoteca de l'ACA i la revisió de la política tarifària és una conseqüència directa d'un forat descomunal.

I pel que fa a la Xarxa Natura 2000 –pel que fa a la Xarxa Natura 2000– el que ha de quedar clar és –el que ha de quedar clar–, senyores i senyors diputats, és que està a informació pública i està en mans de tots dimensionar la zona ZEPA i la Xarxa Natura 2000 i respondre al requeriment de la Unió Europea amb seny suficient com perquè tinguem el país que volem, que no és un país de postal sinó que és el país de totes les catalanes i de tots els catalans.

I acabo, senyor president, amb dos coses. Senyor Casadesús, inversions estratègiques en sòl industrial. N'hi cito quatre simplement per assenyalar el canvi d'orientació política d'aquest Govern: Alguaire, Olvan, Òdena i la Fatarella. I això sol, en el cas de la Fatarella, consideri-ho una combinació entre la Fatarella, Flix i el Molló, en el consorci de Móra la Nova i Tivissa.

El president

Molt honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Això sol, acabo, senyor president, això sol significa un canvi d'estratègia en la política de sòl industrial i de la seva dimensió d'unes proporcions per a aquestes comarques sense precedents de cap mena, perquè fins ara vostès havien practicat el minifundisme i el micropoligonisme i ara aquest Govern farà política de sòl industrial de veritat.

Gràcies, senyor president.

(*Crits de: «Molt bé, molt bé!»*)

El president

Ara sí... (*El Sr. Casadesús i Barceló demana per parlar.*) Senyor Casadesús... Una interpellació normalment ja és...

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí, sí, però quinze segons, si us plau, senyor president...

El president

Però per...?

El Sr. Casadesús i Barceló

President, per contradiccions... Quinze segons...

El president

Són quinze segons...

El Sr. Casadesús i Barceló

No; senyor Nadal, és que al principi de la meua intervenció m'he oblidat de dir una cosa... (*Remor de veus.*)

El president

Això no són contradiccions, senyor...

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí, li ho explico, sí...

El president

Senyor Casadesús, això no són contradiccions...

El Sr. Casadesús i Barceló

Deixi'm acabar, si us plau...

El president

Centri's en les contradiccions, si us plau!

(*Veus de fons.*)

El Sr. Casadesús i Barceló

No. Simplement que si el príncep Carles no es casa aquest dissabte és per culpa de Convergència i Unió...

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Bé, reitero que això no era cap contradicció...

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria i de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i

Família i els consellers de Medi Ambient i Habitatge i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Manifestació de condol per la mort del papa Joan Pau II

Abans de començar les preguntes al president de la Generalitat, i a petició de portaveus de diversos grups parlamentaris, els demano que guardem un minut de silenci amb motiu de la mort del papa Joan Pau II.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00118/07)

La primera pregunta al president de la Generalitat, la formula el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, avui volem parlar de l'atenció a la dependència, l'anomenada «quarta pota» de l'estat del benestar, que cal desenvolupar, perquè, des del nostre punt de vista, és molt feble.

Quan parlem d'atenció a la dependència, parlem de la situació de persones grans que no es poden valdre per elles mateixes i de persones amb discapacitats, especialment si són severes.

Volem que aquestes persones puguin tenir una vida autònoma en els casos que sigui possible, i en els que no sigui possible assegurar-ne l'atenció en tots i cadascun dels elements de la vida quotidiana. És precisament el que reclamen les persones amb discapacitat; demanen mitjans per superar les seves limitacions i tenir una millor inserció laboral i social.

Volem que les persones grans puguin gaudir del dret d'estar a casa i reservar els recursos residencials per a les persones amb dependència més severa. Això implica, senyor president, un fort protagonisme en l'atenció domiciliària, que recau sobretot en els ajuntaments, per la qual cosa cal establir-hi aliances i complicitats, això sí, amb recursos.

L'atenció a la dependència ha de ser una de les polítiques prioritàries d'un govern d'esquerres, que no pot deixar en mans del sector privat lucratiu aquesta tasca, com ha passat fins ara. La nova Llei de serveis socials és una oportunitat d'or per tirar endavant les polítiques d'atenció a les persones, especialment als col·lectius més vulnerables, i fer front a una demanda social creixent.

En definitiva, no podem continuar fent recaure a les famílies la quasi total responsabilitat en l'atenció a la dependència, com s'ha fet fins ara. I quan parlem de famílies, senyor president, parlem, en concret, de les dones, que són sobre les que recau la tasca de cura i atenció de les persones amb dependència i les que pateixen més pressió i manca de temps propi.

Senyor Maragall, des del nostre punt de vista, cal una forta implicació pública, i el Govern ha d'evitar els mecanismes..., perquè sigui el conjunt de la societat, tots plegats, mitjançant polítiques públiques, qui assumeixi el dret a l'autonomia personal i a l'atenció a les persones amb dependència.

Senyor Maragall, davant de totes aquestes qüestions que li hem plantejat, quines actuacions pensa portar a terme el Govern per fer front a aquesta demanda social?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, som conscients que més de 330.000 persones de totes les edats, en totes les situacions, necessiten avui ajut d'altres persones per viure, és a dir, per viure i per realitzar les seves activitats quotidianes d'una forma semblant a la normal, al més semblant possible.

L'objectiu fonamental del Govern és aconseguir que puguin viure amb més autonomia i tenir un accés fàcil als serveis domiciliaris. Efectivament, com vostè ha dit, en estreta relació amb els ajuntaments i amb els serveis de suport en general.

Nosaltres estímem la despesa social i sanitària per atendre les persones amb dependència, aquest any, en 450 milions d'euros. Aquest és el cost que el conseller d'Economia té previst gastar en aquesta matèria.

Hem impulsat també el Programa d'atenció a les persones amb dependència, que s'iniciarà aquest mes de maig amb una prova pilot a dotze zones de Catalunya. I aquest Programa ens permetrà d'avançar en diversos sentits: en la coordinació dels serveis socials i sanitaris, fet que permetrà oferir una assistència integral i més personalitzada, i en la definició de models de gestió adequats a les necessitats dels ciutadans de cada territori de Catalunya, i en especial de les zones rurals, que, com vostè no ignora, són aquelles en les quals potser patim més del mal que patim en aquest sector.

L'objectiu és el d'estendre a tot Catalunya això que s'iniciarà en dotze zones a partir de l'any 2006, que estigui a tot Catalunya l'any 2006, a través de la nova Agència Catalana d'Atenció a les Persones amb Dependència. I aquesta Agència, juntament amb l'Avantprojecte de la nova Llei de serveis socials, que vostè ha citat, és un dels projectes més ambiciosos i estratègics per a aquest Govern en aquesta legislatura i és la millor mostra del compromís del Govern de generar un estat del benestar a Catalunya, un estat català del benestar, si vostè vol, adaptat a les noves demandes socials.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina creu que és la solució de la manca d'acció del Govern (tram. 317-00119/07)

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. La meua pregunta és tan concreta com la que ha fet el senyor Boada, però aquesta cambra la coneix amb anterioritat. A més a més, celebros que hagi pogut arribar a temps de fer la seva pregunta, senyor Boada. Per tant, senyor president, pot contestar quan vulgui.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Si em fa la mercè, senyor diputat, doncs, de concretar la seva pregunta...

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Piqué. (*Pausa. Veus de fons.*) Senyor Maragall, la pregunta formulada és sobre quina creu que és la solució de la manca d'acció del Govern.

El president de la Generalitat

Escolti, jo el que vull és saber, senyor president, primer, és si això donarà torn al senyor diputat per contestar.

El president

Evidentment, senyor Maragall.

El president de la Generalitat

Si jo contesto a la no-pregunta, aleshores ell podrà recontestar?

(*Remor de veus.*)

El president

La pregunta ha estat formulada convenientment, i, per tant, vostè n'és coneixedor.

El president de la Generalitat

Doncs molt bé, miri. Si la pregunta és sobre com s'organitza el Govern –és aquesta la pregunta?– (*remor de veus*), li haig de contestar que no hi ha ni hi ha hagut, ni hi haurà, un comitè de direcció. No sé si és exactament aquesta la seva inquietud o la seva curiositat.

I, en segon lloc, i per ser absolutament transparent, li diré que els dilluns, habitualment, em reuneixo amb el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucio-

nals i el portaveu del Govern. Ignoro si amb anterioritat, en legislatures anteriors o governs anteriors, hi havia una dinàmica semblant de despatxos habituals entre el president i el conseller en cap, en aquest cas en el dar-rer mandat, que, per cert, no havia estat creat per llei, sinó per decret.

A part d'això (*remor de veus*), jo em reuneixo setmanalment amb el conseller en cap, a part d'aquesta altra reunió, i no descarto que a la trobada setmanal amb el conseller en cap, el conseller de Relacions i el portaveu s'hi afegeixin regularment altres consellers.

El Govern, en aquest sentit, actua amb total transparència, fins i tot en això. El nostre funcionament és propi d'un govern de coalició i, per tant, d'un govern que té responsabilitats repartides i compartides. Passa una cosa, i és que la meua experiència de divuit anys de govern tripartit a l'Ajuntament de Barcelona m'ha ensenyat bastant en aquesta matèria, tot i que les responsabilitats són ben diferents.

Però el que compta ara són els fets d'aquest Govern, el que compta són els resultats d'aquest Govern, l'acció de govern. I li vull posar tres exemples molt concrets d'aquestes dues darreres setmanes. El primer és el V Pla d'acció i desenvolupament de polítiques de dones, aprovat el dia 22 de març i dotat per primer cop amb 35 milions d'euros, que contemplen més de cinc-centes mesures, i aquí enllaço amb algunes de les preocupacions del diputat Boada. En matèria d'educació, en unes setmanes s'han acordat vint-i-vuit actuacions de millores i nous centres per valor de més de 90 milions d'euros, i en el mateix període d'aquestes dues setmanes s'ha aprovat també el Projecte de Llei del paisatge, concretament el dia 8 de març.

I seguirem –i seguirem–, senyor diputat.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Senyor president, celebros que hagi dit que no hi ha un comitè de direcció, que és una figura estranya a la Llei del Govern i de la mateixa organització del mateix Govern, segons l'han de definir les lleis, i, per tant, aquest Parlament, no?

Però, en qualsevol cas, sí que deixi'm que li digui que aquestes especulacions que hi ha hagut, i que vostè acaba ara d'alimentar, el que ens mostren és un govern que no governa –ja sé que vostès em deuran dir que jo sempre dic el mateix, però és que és veritat, no?–, un govern que dona unes mostres permanents de descoordinació, que es posen en relleu en temes clau, com que no sabem quins són els criteris polítics del Govern respecte als grans temes polítics: no sabem quin és el criteri polític del Govern respecte a l'Estatut, no sabem quin és, per cert, el criteri polític del Govern respecte al finançament de la Generalitat –després en parlaré un momentet, d'això–, no sabem quin és el criteri polític del Govern respecte a la divisió territorial o respecte a la Llei electoral, ni pel que fa, per descomptat, a les infraestructures.

Però, pel que fa al finançament, hem hagut d'assistir aquests dies a un espectacle bastant lamentable, no?, i són les picabaralles entre membres distingits del seu propi Govern i dels partits que li donen suport per veure si es reuneixen junts, per separat o de quina manera ho fan, amb gran escàndol als mitjans de comunicació. És allò que el senyor Nadal avui ha qualificat de «pati de col·legi» –de «pati de col·legi»–, i el «pati de col·legi» vol dir que hi ha coses que no funcionen, que hi ha picabaralles i que no hi ha el professor que ha de vigilar el pati –que no hi ha el professor que ha de vigilar el pati– ni hi ha director del col·legi –ni hi ha director del col·legi.

I això passa en el Govern i, per cert, passa també en el tema que es va derivant de la Comissió d'Investigació del Carmel –i acabo, senyor president. Resulta que el senyor conseller de Política Territorial i Obres Públiques diu que estem davant d'un «pati de col·legi», però oblida que ell és el responsable de l'ordre del pati –de l'ordre del pati. Demana, el senyor conseller de Política Territorial, que s'han d'aclarir les coses, curiós, i que la justícia ja dirà quins en són els responsables; curiós, també, perquè parlem d'una comissió d'investigació d'aquest Parlament.

Jo li demano, senyor president, que posi ordre en aquest «pati de col·legi», que hi hagi un director...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...que hi hagi un professor –acabo, senyor president– i que aquells que juguen en aquest «pati de col·legi», que fa cinc setmanes que han dimitit, dit en termes escolars que van ser expulsats...

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

...deixin ja els seus càrrecs, perquè és un autèntic escàndol.

Gràcies.

El president

Senyor president, té cinc segons.

El president de la Generalitat

No, per dir exclusivament que el diputat ens té acostumat a coses realment sorprenents, però com la que va fer l'altre dia, cap: presentar una moció de censura i finalment retirar-la abans d'acabar la sessió. *(Forta remor de veus.)*

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00121/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre senyor Joan Ridao i Martín, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, senyor president de la Generalitat, ahir va ser un dia de moltes declaracions, i en concret n'hi va haver una que va cridar la nostra atenció, quan vostè va desvincular el futur de la present legislatura a l'èxit o al fracàs de l'Estatut i el finançament. Cregui'm que nosaltres no volem cridar el mal temps i som els primers interessats que tot vagi bé, però vostè sap perfectament que si de nosaltres depèn, no cal dir-ho, no estem disposats a allargar de forma agònica la legislatura en cas d'un fracàs. Per tant, hauran de ser les urnes les que parlin i, per tant, adjudiquin a cadascú la responsabilitat que correspongui.

Ara bé, aquest èxit o aquest fracàs, i això és particularment el que jo li volia dir, en bona part està en les nostres mans. Un president d'aquest Parlament, Rovira i Virgili, amb motiu de la discussió de l'Estatut de l'any 32, va dir que pitjor que els estatuts retallats són les ànimes retallades. I això pot passar si algú té la temptació, que esperem que no, d'actuar amb relació a l'Estatut i el finançament amb un càlcul egoista, amb un càlcul partidista, en lloc de preparar el futur del país amb perspectiva àmplia i generosa.

Però també seria ingenu pensar que tot depèn de nosaltres i que està en les nostres mans, perquè fa molt poc el senyor Felipe González va assegurar, per exemple, que preferia la Catalunya del passat que la Catalunya que està per inventar, i, de fet, no és l'únic. Aquest és tot un exemple d'immobilisme al·lèrgic a les reformes, que probablement s'explica per la profunditat de les reformes que impulsem des de Catalunya, però també per la dificultat d'alguns d'entendre i d'adaptar-se al trànsit entre el catalanisme dièsel i gradualista i el catalanisme que practica aquest Govern, que, sense cap necessitat de ser antipàtic, planteja obertament allò que Catalunya vol ser quan sigui gran.

Amb tot, en el que estem totalment d'acord, senyor president, amb vostè és que la reforma de l'Estatut tindrà conseqüències clarament en l'arquitectura política de l'Estat. I, a més a més, Catalunya anirà per endavant de la reforma de la Constitució. I si això és així, amb o després de l'Estatut caldrà impulsar també una reforma constitucional àmplia que reconegui per primera vegada, no amb quatre retocs cosmètics, per primera vegada una reforma àmplia de cara a reconèixer la pluralitat de l'Estat.

Vostè està cridat, senyor Maragall, a liderar un front comú catalanista per negociar amb força, amb empena, amb tota la legitimitat democràtica, el nou Estatut i el nou finançament, però també una nova Constitució federal i plurinacional, al costat, lògicament, d'una societat catalana mobilitzada i sensibilitzada.

Per això li demanem, senyor president, si vostè està disposat a fer això.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Començaré pel final, senyor diputat. No només estic disposat a fer-ho, sinó que consideraré aquest tema, per descomptat, el tema central de la nostra legislatura i, per tant, de la meua presidència.

Dit això, li dic que un govern que posa límit, que posa data de caducitat al seu mandat, per important que sigui la causa de la caducitat, és un govern que no està governant com hauria de governar.

Nosaltres, i jo en primer lloc, però el Govern que represento, estem convençuts que allò que estem proposant es pot fer i s'arribarà a fer, i no estem per la tasca d'anar posant a cada moment algun interrogant respecte de si les coses continuaran o no de la manera que s'estan fent.

Jo penso que nosaltres hem de seguir fent el que estem fent, nosaltres estem plantejant a Espanya un repte important, però un repte que jo crec que l'Espanya d'avui, l'Espanya política d'avui està en condicions d'entomar, amb dificultat, per descomptat, però amb l'ajuda de tots els partits que estan representats en aquesta cambra –i dic de tots– segurament ho podrem aconseguir; sobretot si des de Catalunya som capaços de fer una aposta unitària –que fins ara s'ha aconseguit fer avançar i que espero que no es trenqui–, perquè si ho és, d'unitària, serà molt difícil que a Catalunya se li pugui dir que no.

És cert que hi ha unes majories que s'han de respectar i que hi ha un Parlament espanyol que ha d'aprovar unes coses que nosaltres proposarem i haurem aprovat aquí. Però també és cert que si Catalunya ha parlat unitàriament és molt difícil que Espanya li digui que no.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el V Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones a Catalunya 2005-2007 (tram. 317-00120/07)

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Pilar Díaz i Romero. Té la paraula.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, en ple segle XXI són encara moltes les desigualtats que per raó de gènere existeixen en la nostra societat. És just reconèixer que a les darreres dècades s'han produït molt avenços i que, fins i tot, tot i que encara resulta anecdòtic, hi ha governs que tenen una composició paritària –tres en concret en tot el món; un, per cert, el presidit pel senyor Zapatero.

Si observem la situació real de les dones a data d'avui, comprovem que la igualtat de drets i oportunitats que

haurien de garantir el nostre marc legal i el nostre marc jurídic no troba reflex a la pràctica. La manifestació més dramàtica de desigualtat que encara avui pateix la nostra societat és la violència de gènere.

Aquesta diputada era entrevistada dilluns passat per una televisió local, i es lamentava per les quinze dones mortes a l'Estat espanyol des de començament d'any. El més dramàtic va ser que, quan l'endemà es va emetre l'entrevista, s'havia produït la mort de dues dones més; avui ja són dinou, dos de les quals a Catalunya.

Encara avui hem de continuar denunciant, malgrat les lleis, situacions de clara discriminació. Discriminacions en l'àmbit laboral, on per exemple les dones de mitjana guanyen un setanta per cent del sou que cobren els homes per fer exactament la mateixa feina. Discriminacions en l'àmbit domèstic, on, per exemple, la cura d'infants i persones dependents són encara majoritàriament realitzades per dones. Discriminacions en l'obtenció de prestacions socials, on crida especialment l'atenció la situació de les vídues. Discriminacions que es manifesten en un índex superior de pobresa femenina o, com hem comentat abans, en la violència masculista.

Per construir un país on dones i homes puguin gaudir d'una veritable igualtat d'oportunitats, el pacte del Tinell contemplava la necessitat de portar a terme polítiques de dones reals, no polítiques d'aparador, i amb un compromís pressupostari darrere com abans no s'havia produït mai. Convindrà amb mi, el senyor president, que els compromisos i les promeses no són creïbles si no van acompanyats d'una partida pressupostària.

El Govern ha fet fins ara passes importants per complir els compromisos presos en el pacte del Tinell, entre els quals destacaria el pes polític que ha guanyat l'Institut Català de la Dona i el pes quantitatiu que ha guanyat el seu pressupost. El Govern va aprovar el proppassat 22 de març el V Pla d'acció i desenvolupament de polítiques de dones a Catalunya amb una dotació pressupostària clara i amb sis línies estratègiques bàsiques, perquè, malgrat el que diu el Grup Popular, el Govern sí que governa.

Des del nostre Grup Parlamentari voldríem conèixer quina opinió mereix al president de la Generalitat aquest Pla.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, jo crec que aquest Govern no es pot permetre el luxe de reiterar compromisos que molts poden sospitar que són impossibles de complir més enllà de les afirmacions que reiteradament es van pronunciant sobre matèries tan complicades com la que vostè ha esbossat, no?

És evident que l'objectiu és aconseguir que les ciutadanes de Catalunya vegin respectats els seus drets i puguin exercir plenament la seva llibertat, però aquestes paraules, les hem sentit tant de cops, tantes vegades. I hem vist com s'avança en aquesta línia, però hem vist tam-

bé com quedem tan lluny dels objectius que es marquen, o que la gent s'imagina que estem dibuixant quan ho diem, que voldria ser explícitament, voldria formular explícitament un compromís personal, i del meu Govern, en el sentit d'anar més enllà, si més no.

Ara mateix, això no sempre està succeint –segueix havent-hi discriminació, el guany mitjà de les treballadores catalanes segueix sent el 66 per cent del salari dels homes– i costarà molt de sortir d'aquí.

El Govern treballa justament per eliminar totes les barres de la desigualtat i sobretot intenta trobar solucions amb una acció de govern que sigui concreta i eficaç. El Pla que hem aprovat és un exemple en aquest sentit. Jo en faig una valoració positiva, però seran les dones i la població, en definitiva, qui hauran de dir si aquesta valoració té un resultat, un referent pràctic que l'avalí.

Nosaltres hem posat 35,3 milions d'euros de pressupost, i el que és més important: per primer cop una dotació pressupostària pròpia per a cada Departament. Cada Departament té el seu pressupost per a aquesta matèria. Hem aprovat un llistat de 961 mesures concretes i no un pronunciament general, cosa que pot ajudar la concreció, perquè ajuda escatir quines són les responsabilitats específiques d'aquells que compleixin i aquells que no poden complir o no volen complir. Ha estat elaborat amb la participació de més de dues mil entitats de la societat civil catalana i amb un objectiu fonamental: treballar amb eficàcia pels drets de les dones i per la seva llibertat, donant resposta a les seves necessitats i convertint, com tots voldríem, n'estic segur, en aquesta cambra, convertir Catalunya en una nació de ciutadanes i ciutadans amb drets equivalents.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00122/07)

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, en els darrers dies hem tingut coneixement de tota una sèrie d'informacions, una d'elles sobre especulacions sobre possibles canvis de Govern. Ens consta que vostè, això ho ha comentat amb alguns membres del seu Govern, tot i que suposo que ho desmentirà.

Després, dificultats, com s'ha dit abans, per fer una reunió dintre del mateix Govern per poder parlar d'un tema tan important com el finançament. Veurem si després d'aquesta reunió en surt algun document que realment, doncs, vagi en la línia que hauria d'anar.

Aquesta gran notícia que es comentava, que ara destinaran tot el dilluns, gairebé sencer a coordinar-se entre vostès mateixos. Tot encara no, perquè sembla que els queda el sopar lliure; l'esmorzar, l'aperitiu i el dinar i el berenar encara el tenen complet, però el sopar encara

els queda lliure i probablement encara es podran coordinar millor, si és que els fa falta, que em sembla que sí.

I després, finalment, la resposta a una pregunta que vostè mateix es va formular, que en va dir «la pregunta del milió de dòlars» –mira per on–, i que ens va dir que ens la contestaria d'aquí dos anys, sobre si vostè es tornava a presentar o no a la reelecció, i que va contestar en dos dies. Jo felicito el Partit Socialista per la capacitat de persuasió i d'influència que té en el president de la Generalitat.

I després, tot això, senyor Maragall, en una setmana, només en una setmana. I després vostès es queixen que l'obra de govern no sobresurt. Com volen que sobresurti l'obra de govern, la que hi hagi, si converteixen l'acció de govern en un caos i en un vodevil permanent? No sobresortirà mai, jo no aspiro que vostè em doni una resposta concreta, perquè ja he perdut les esperances en aquest sentit, però sí que aspiro que ens digui si és conscient d'aquesta situació de desgovern que hi ha en la seva organització. I a més a més, si és conscient també que es necessita urgentment un gir de cent vuitanta graus per encarrilar definitivament les coses.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

La veritat és que la seva pregunta són una colla de preguntes i no sé ben bé cap a quina s'orienta. Potser m'ho podria escatir. En fi, m'ho podria aclarir una mica millor, no? Ha parlat de canvis de govern, de fórmula de finançament, de les reunions del dilluns, de la presentació a la reelecció.

«No es queixin», diu, «que l'obra de govern no sobresurt.» No ens queixem, si nosaltres el que fem és treballar. Ara, vostè, en comptes de demanar-me tantes coses alhora, digui exactament què és el que vol saber.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Miri, el que vull saber, senyor Maragall, ja ho sé segurament sense la seva resposta, i és que això... (*remor de veus*), això, senyor Maragall... –em descomptarà el temps, per favor?–, això, senyor president, això no va, i em sembla que vostè poc o molt en deu tenir alguna intuïció, i si no la té deu ser gairebé l'últim que no la té, perquè pràcticament tothom ho percep.

Afortunadament els grans temes de país als quals feia referència es decidiran en aquest Parlament i no els decidirà el Govern, i això certament és una esperança.

De tota manera, estic segur que, per facilitar-li l'última resposta, deu ser que tota la culpa la deu tenir Convergència i Unió. I una darrera cosa...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Com sempre... I una darrera cosa, a la pregunta que ha formulat Esquerra Republicana...

El president

El seu temps ja ha estat descomptat.

El Sr. Mas i Gavarró

...molt simptomàtica, afegeixi-hi una última cosa. Com és que no diu i no recorda que el president del Govern espanyol té el compromís d'aprovar, fil per randa, el que surti d'aquest Parlament de Catalunya? Seria bo que ho tornés a dir.

El president

Senyor Maragall, té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, avui ha perdut una mica la carta de navegar, perquè, a sobre, ha afegit preguntes que no tenien res a veure amb el que havia començat a dir. Crec que ha d'aprofitar millor el temps que té per fer la pregunta.

«Això no va», diu. El que no va, el que sí que no va, i em temo que no anirà, és el seu rol de líder de l'oposició, senyor Mas. Penso que això no va ni amb rodes. Vostè està descarrilant, està esgarriant-se, en fi, no veu ben bé per on ha d'anar, no sap quina pregunta ha de fer.

Miri, vostè diu, finalment, una cosa important: «El que es decideixi es decidirà en aquest Parlament.» Només faltaria! Però li he de dir una altra cosa: «En aquest Parlament, eh?, en aquest que ara tenim.» Sap per què? Perquè la majoria que tenim és una majoria que permet decidir i vol decidir, cosa que la majoria que vam tenir no va voler fer.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient i Habitatge pel que fa al foment de l'ús del parc de pisos buits de Catalunya per a habitatges de lloguer (tram. 310-00377/07)

El president

La següent pregunta la formula, al Consell Executiu i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Edgardo Labandera. Té la paraula, senyor diputat. (*Remor de veus.*)

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Senyors diputats... (*remor de veus*), senyors diputats.... —un segon, senyor diputat. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. La situació del parc de l'habitatge a Catalunya és evident que és un dels elements quan parlem de la política de l'habitatge que més hauríem de destacar. Som un país, honorable conseller, amb un parc de l'habitatge fins i tot, podríem dir, sobre-dimensionat per la dimensió demogràfica del país, però que en canvi no és capaç de donar sortida a les demandes d'accés a un habitatge digne a part de la població.

I tenim aquest problema, i és un problema que hem de resoldre, i sobretot l'hem de resoldre impulsant les polítiques de lloguer.

Un dels fenòmens que té també el nostre parc d'habitatge, el parc català de l'habitatge, és el parc d'habitatge buit. Algun estudi, la Fundació Bofill fa uns anys, deia que calculava o estimava que aproximadament l'11 per cent del parc de l'habitatge podia ser d'habitatge buit. Estaríem parlant que més de 250.000 habitatges al nostre país són habitatges buits. La primera consideració és si és certa aquesta xifra, si és aproximada aquesta xifra, i quina diagnosi del problema ha fet o pensa fer el seu Departament.

En el Decret del 14 de desembre passat, sobre el Pla de l'habitatge, hi ha un article, l'article 42, honorable conseller, del Decret que especifica un programa de cessió d'habitatges desocupats i que estimula justament la participació dels particulars en aquesta nova política. Hi ha experiències catalanes i municipals per fer aflorar habitatges buits, impulsades pels ajuntaments des de fa alguns anys; Vilafranca n'és un exemple, Terrassa n'és un exemple, les borses d'habitatges d'altres municipis també ho són. I l'interès d'aquest diputat, conseller, és quin capteniment té el seu de Departament amb relació a aquest parc d'habitatges buits? Les estratègies que planteja el Departament, que puguem conèixer-les més de prop, i quins resultats s'esperen d'aquesta nova política.

Gràcies, conseller; gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, l'existència a Catalunya d'un important parc d'habitatge buit és alhora un problema però, si ho sabem abordar bé, també pot ser una bona solució. I li diré per què.

Totes les estadístiques diuen que sí, que entre 250.000 i 300.000 habitatges es poden considerar tècnicament buits, i segurament una bona part d'aquests estarien en disposició de ser utilitzats en el mercat de lloguer si hi hagués, per una part, unes polítiques públiques que facilitessin l'aposta en lloguer d'aquests habitatges, hi hagués una situació de seguretat jurídica i —últim, però no menys important— s'ajudés a dotar aquests habitatges de les condicions mínimes d'habitabilitat perquè es puguin posar en el mercat.

A l'hora d'apostar per la política de lloguer que ha fet aquest Govern per a aquests propers anys, en el sentit que realment satisfem les necessitats de les persones que no hi poden accedir, hem apostat fortament per aquest parc, a través, com vostè sap, de dos instruments, que són el Pla del dret a l'habitatge i el Pla de rehabilitació de l'habitatge a Catalunya. En tots dos decrets hi han mesures que han de facilitar això.

Primer, les mesures per a la intermediació del que se'n diu «la xarxa d'intermediació social», que, seguint l'experiència dels ajuntaments que vostè deia —efectivament, jo hi afegiria també l'Ajuntament de Reus i altres ajuntaments de Catalunya—, poden facilitar l'accés de persones necessitades a aquests habitatges i donar seguretat —que era el tema clau— als propietaris perquè puguin cedir la gestió del seu habitatge a aquesta agència pública, l'Agència Catalana de l'Habitatge —que sempre serà en col·laboració amb els ajuntaments que ho farà—, perquè li rehabilitin l'habitatge, rebre una ajuda per a aquesta rehabilitació de fins a 6.000 euros i garantir-li el cobrament d'aquest lloguer. Però aquesta xarxa ha d'estar dotada també de recursos per subvencionar la diferència entre el que seria el lloguer assequible i el lloguer de mercat. I, alhora, ha de facilitar, en definitiva, la tramitació de tots els aspectes burocràtics o judicials que, en un moment determinat, garanteixin la recuperació d'aquest habitatge.

Creiem que si es dota el país d'un mercat suficient d'habitatge de lloguer crearem un cercle virtuós en què ja no hi haurà aquesta por tan terrible, per una part, del llogater a perdre la casa i no trobar-ne una altra adequada a la seva necessitat, i, per part dels propietaris, a no poder recuperar el seu pis si el necessiten.

Per últim, li vull dir que estem en contacte amb el Ministerio de la Vivienda de Madrid, perquè saben que el Govern central també s'ha proposat aquesta política d'ajuda al lloguer...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...i ho farem amb delegació a Catalunya, no amb intervenció estatal.

El president

Senyor diputat... Senyor diputat... *(El Sr. Labandera Ganachipi renuncia a fer ús de la paraula.)*

— Pregunta al Consell Executiu sobre les dades disponibles i l'avaluació de la distribució de la píndola de l'endemà (tram. 310-00378/07)

Doncs, té la paraula la il·lustre senyora Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per formular la següent pregunta.

La Sra. Valls i Llobet

Honorable consellera, en primer lloc, voldria felicitar-la per la presentació avui dels indicadors de salut

maternoinfantil, que, malgrat que el cap de l'oposició pensa que això no va, ens han donat lloc a tenir un important aprofundiment en el coneixement de la situació de la salut de dones i infants a Catalunya, des de l'any 1999 fins al 2003.

I, en aquest sentit —també ja n'havíem parlat i en aquests indicadors hi és—, l'increment important d'embarassos adolescents que hem tingut en els últims deu anys a Catalunya, de 4,1 per mil a 9,8, ha donat lloc, l'any 1993 i l'any 2003, a 1.232 embarassos no desitjats en adolescents. Però també sabem que hi han molts altres embarassos que podrien ser no desitjats però que..., perquè hi han situacions complexes i a qualsevol edat. I en aquest sentit no és solament la manca d'informació que hi pot influir: també hi ha una educació per a la salut sexual i reproductiva necessària; també hi ha la necessitat de fer servir aquesta informació, i hi ha la necessitat d'impulsar un increment en l'educació, en l'assertivitat de dones i homes perquè puguin establir unes pràctiques, doncs, amb una necessària protecció, i també hi poden haver accidents no desitjats en el moment de les relacions.

Per tot això li voldríem preguntar si ens pot avançar algunes dades sobre l'administració de la denominada «píndola del dia després»: si podem saber ja quantes dosis hem donat i en quines zones de Catalunya se n'han hagut de fer servir més i en quines edats, i si en aquest sentit estan prenent algunes altres mesures per donar suport a l'educació sanitària de tota la població en salut sexual i reproductiva.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies. Avui és el Dia Mundial de la Salut, i el tema, doncs, que l'Organització Mundial de la Salut ha triat per enguany és precisament la salut maternoinfantil, com a determinant del desenvolupament social de la majoria de països. Nosaltres, per descomptat, també hem d'avaluar-nos com a país.

Hi han algunes dades, per descomptat, positives —el descens progressiu de la mortalitat i la morbiditat infantil—, però n'hi ha d'altres preocupants: l'increment d'embarassos entre adolescents, que moltes vegades, en moltes ocasions, més del 60 per cent acaben amb interrupció voluntària de l'embaràs; l'increment de cesàries, que vol dir una excessiva utilització d'un mètode no indicat per prescripció facultativa sinó per raons culturals.

I, per tant, nosaltres, saben vostès que estem absolutament decidits, en base a aquesta avaluació..., i per això l'octubre del 2004 varem dissenyar aquest programa d'anticoncepció d'emergència, de facilitació de la píndola, «la píndola del dia després», que la gent així la coneix, que la donem gratuïtament en els centres de salut que tenen atenció continuada, als hospitals i als centres de salut sexual i reproductiva.

Abans que s'acabi el mes, senyora diputada, presentarem un estudi que hem fet d'una enquesta de vuit-

centes usuàries molt més rigorós per saber algunes qüestions, però li puc avançar, doncs, ja el nombre de píndoles que hem dispensat: 10.755, amb una distribució molt equitativa en el territori, per tant d'ús a tot el territori; també per edats, per grups d'edats: d'aquestes 10.755, 1.688 a menors de 18 anys; 5.000 entre 18 i 24; 3.000 entre 25 i 24; 839 entre 35 i 45 anys, i 117 a partir de 45 anys.

Això, per descomptat, s'emmarca en un programa molt més general que té molts altres elements. El primer, de revisar per què malgrat una informació molt més important continua havent-hi un increment d'embarassos no desitjats i d'interrupcions voluntàries de l'embaràs. La informació s'ha de donar segurament d'una altra manera; s'ha de continuar donant, però les actituds en conducta són elements substancials. I per això d'aquí ve el nostre projecte de salut a les escoles, la guia d'atenció als adolescents i preadolescents, recentment editada i distribuïda a tots els centres de salut.

Però encara hem d'anar molt més enllà, perquè segurament la clau és incorporar els joves en el projecte. I aquest és l'element determinant, també, de l'avaluació...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...d'aquest mètode d'anticoncepció i d'altres projectes educatius que tenim.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Senyora diputada, no vol repreguntar? (*Pausa.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre quina valoració fa del tancament de l'oficina de la Generalitat a Roma (Itàlia) (tram. 310-00380/07)

Doncs, passem a la següent pregunta, que la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Josefina Cambra.

La Sra. Cambra i Giné

Bé, és la pregunta sobre el tancament de l'oficina i la delegació que hi havia a Roma. És una pregunta que s'ha realitzat diverses vegades, tant per escrit com oralment aquí al Parlament, en l'últim cas dirigida al senyor Bargalló. Suposo que avui em contestarà el conseller Saura, i això també m'anima, perquè un dels grans problemes, sincerament, és que, de tantes vegades que hem preguntat, jo encara no me n'he assabentat, perquè cada vegada les explicacions, doncs, eren pedres fora de la teulada, que pràcticament un no s'aclaria de què anava el tema.

Només per, potser, orientar una mica en quina direcció va la pregunta avui, ja no solament perquè ja sabem que, és clar, el tema de Roma està en els mitjans de comunicació aquests dies per totes bandes, però només

llegir-li textualment unes paraules de la secretaria de Relacions Internacionals, senyora Margarida Obiols, i les hi transcriu literalment. Deia, en una de les compareixences, parlant de l'oficina de Roma: «La més rara era el cas de l'oficina de Roma. És molt trist, evidentment, haver de tancar una cosa i, sobretot, un palau esplèndid, luxós, absolutament meravellós, però que encara no he trobat ningú que m'expliqués per què havia de servir. Sembla que hi havia un cert intent de fer servir això de plataforma per influir en decisions del Vaticà. Va tenir una molt mala recepció, justament des del Vaticà, i des de les ambaixades espanyoles, per descomptat.» Potser aquestes paraules poden il·lustrar-li el sentit de la meua repetida pregunta.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació, senyor Joan Saura.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Vostè em pregunta la valoració que fa el Govern del tancament, i he de dir-li que el Govern no ha canviat d'opinió. És a dir, les opinions que van fonamentar el 16 de març tancar aquesta oficina, l'oficina de la Generalitat a Roma, les continuem mantenint: per funcions, creiem que no estava justificada ni per les funcions, ni per la ubicació, ni pel cost.

El president

Senyora Cambra, pot repreguntar.

La Sra. Cambra i Giné

Veig que, efectivament, em quedo igual una altra vegada. Vull dir, aquest és un tema que no té solució, pel que sembla. El que sí està clar, no?, és que..., vaja, sembla que el sentit institucional d'aquest Govern i, m'atreveixo a dir, fins i tot el sentit d'Estat cotitzen molt a la baixa, realment. Sembla mentida que no es pugui valorar aquests dies el valor de la presència institucional. Hi han grans confusions: no és aquesta una qüestió ni de fes, ni de maneres de ser, m'atreveiria a dir, ni de dretes i esquerres, com tant els agrada dir. No té res a veure amb tot això. És una presència institucional.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cambra i Giné

Catalunya necessita posar el llistó molt amunt, perquè, si no, ho tenim molt malament. Cada dia anirem davallant i anirem més a la baixa.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Senyora diputada, d'entrada, em sorprèn que si això és així, com és possible que durant vint-i-tres anys no cre-

essin l'oficina. Estic segur que molts senyors i senyores diputades no saben que aquesta oficina es va crear el febrer del 2003; van trigar vint-i-tres anys.

Què va passar?, quines funcions tenia aquesta oficina? Tenia les funcions culturals, econòmiques i turístiques. Al cap de vuit setmanes de crear l'oficina, van prendre un altre acord per canviar-ne les funcions. I, de l'oficina que s'ha tancat, les funcions, segons l'acord de vostès, eren funcions econòmiques, culturals, de recerca i científiques. I hem vist què va fer aquesta oficina: va fer simplement algunes actuacions culturals. Res de científic, res d'universitari.

És més, possiblement estem absolutament d'acord que tenim una representació comercial important a Itàlia, a Milà, al Copca. I el Govern continua pensant que l'oficina del Copca cobreix les funcions que havia de cobrir l'oficina de Roma. I, evidentment, la ubicació i el cost i una anàlisi de les activitats que es van fer amb el cost..., és absolutament desmesurat.

Per tant, no aprofiti altres esdeveniments, perquè les funcions de l'oficina que vostès van crear són unes funcions que les van canviar en vuit setmanes perquè hi havia una confusió terrible, i perquè el que va fer aquesta oficina, el que va fer i el que podia fer, en cap cas justificava la creació d'aquesta oficina.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quina valoració fa de les conclusions relatives a la crisi del motí a la presó de Quatre Camins (tram. 310-00381/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió també, la il·lustre senyora Elena Ribera. Té la paraula

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. Com tots sabem, recentment s'ha dictat una sentència que condemna el Departament de Justícia a readmetre el sotsdirector mèdic de Quatre Camins, acomiadat injustament per un govern que sembla tenir per consigna fer pagar justos per pecadors.

Ha quedat provat que en el motí del 30 d'abril passat es va produir el linxament d'un responsable de la presó que quasi mor; que es va donar l'ordre de tancament indiscriminat en les seves cel·les de més de mil interns dels quatre mòduls del centre penitenciari, sense prèvia comunicació al jutge de vigilància penitenciària ni assistència mèdica.

La Sentència els qüestiona, entre d'altres coses, per no desvincular l'anunci de cessament del sotsdirector de les informacions aparegudes en els mitjans de comunicació de possibles maltractaments als presos.

Recull també com a fets provats que vostè, senyor conseller de Justícia, va dir en la compareixença del 22 de juliol, davant de la Comissió de Justícia d'aquest Parlament, que terminantment cap responsable del Departament havia autoritzat la mesura de tancament dels

interns dels quatre mòduls, sinó que solament se n'havia autoritzat la del mòdul 1, i que el motiu de l'acomiadament del sotsdirector va ser una carta oberta en què explicava el contrari del que vostè va dir en la Comissió. I, tot això, ho recull la Sentència com a fets provats.

La Sentència, finalment, com no podia ser d'una altra manera, acaba resolent que l'acomiadament del sotsdirector és nul, per la injustícia que suposa la vulneració dels seus drets fonamentals i perquè se li van imputar tres faltes molt greus que no va cometre.

A la vista de tot això, des de Convergència i Unió, en primer lloc ens felicitem que el Departament no continuï perpetrant el nombre d'errors que ja ha comès i hagi readmès el sotsdirector, que no hauria d'haver sancionat mai, al mateix temps que lamentem els perjudicis de tot tipus que se li han ocasionat i que una sentència favorable com aquesta no podrà, en cap cas, acabar de reparar en tota la seva extensió. També lamentem que el secretari de Serveis Penitenciaris l'informés malament i que el secretari general, màxim responsable del personal del seu Departament, actuï amb tanta imperícia. La Sentència diu que les declaracions del sotsdirector s'adeqüen a la realitat i aquesta no coincideix amb la versió que vostè, honorable conseller, ens va donar. El mateix jutge acaba dient que qualsevol lector intel·ligent pot extreure'n les conclusions, quines són les seves, conseller?

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Vallès, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Prenc nota que per primera vegada he sigut felicitat per l'oposició. La valoració que fem dels fets derivats de Quatre Camins és negativa, i la valoració que fem de la Sentència de la darrera setmana, a què s'ha referit la senyora diputada, també, lògicament, és negativa.

Jo voldria, de totes maneres, detallar alguns elements addicionals als quals no s'ha referit la diputada. Primer, els incidents penitenciaris —els incidents penitenciaris— són més probables quan pitjor és la situació del sistema penitenciari, una situació que hem afirmat sovint que és dolenta. En segon lloc, que estem treballant a fons per millorar aquesta situació, amb actuacions i compromisos pressupostaris clars. Que aquestes actuacions, per exemple, en matèria de transparència informativa, per exemple, en matèria de personal, comporten el risc de cometre errors i de xocar també contra algunes inèrcies, però encara hi ha més risc, ho pensem, en la inactivitat i en el conformisme, en l'anar fent propi dels anys de gestió penitenciària que vam viure anteriorment. I, finalment, puc dir que les nostres actuacions compten amb el suport d'amplis sectors socials del voluntariat i d'entitats cíviques molt compromeses amb la tasca penitenciària.

Sobre la Sentència, no sé si hem llegit la mateixa Sentència. És cert que és negativa per al Departament perquè anul·la l'acomiadament. Però també s'ha de dir que la Sentència estableix que no es pot afirmar que

l'Administració penitenciària incomplís la normativa, o que el conseller faltés a la veritat quan va comparèixer davant la Comissió parlamentària, o que es vulneressin els drets de l'intern, dels interns, com també s'havia dit.

M'he plantejat –i això sí que li ho diré, també– si havia de dimitir, després de la Sentència. No ho faig, perquè la Sentència no invalida les línies de política penitenciària del Govern. Les sentències no són el registre exacte de la veritat, expressen la convicció d'un jutge que ha d'optar entre dues versions dels fets i qualificacions jurídiques, i, ens agradi o no, aquesta convicció de jutge és la que hem d'acatar, i així ho fem, i per això no recorrerem contra la Sentència, que potser perjudicaria una política penitenciària, que no modificarem, perquè és la que ens farà avançar, ho pensem, a mig termini.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

I també crec, senyor president, que aquest avenç seria una mica menys difícil si l'oposició col·laborés amb més reconeixement de la seva responsabilitat en la situació i amb menys aprofitament oportunista...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

...d'alguns episodis. Frases brillants i cinc minuts de debat parlamentari no ajuden a resoldre als problemes penitenciaris.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió de creació de bases per al Cos d'Agents Rurals (tram. 310-00379/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, no fa gaires mesos la inquietud dels integrants del Cos d'Agents Rurals, sobre les seves condicions de treball i el desplegament de les anomenades bases del Cos va arribar fins a les portes del Parlament. El col·lectiu de persones que treballen en el Cos d'Agents Rurals de Catalunya s'ha distingit des de la seva creació per l'excel·lència de la tasca desenvolupada i per la seva contri-

bució positiva en la conciliació entre el món rural i la consciència mediambiental.

Per poder realitzar en condicions la seva útil tasca, ja es va evidenciar, l'any 99, que calia procedir al desplegament de les bases i a dignificar les condicions de salubritat, higiene i confortabilitat d'aquestes, alhora que, quan fos possible, s'havia de facilitar el tancament de les unitats del parc mòbil.

Per aquesta raó, el 28 de juliol de l'any 1999, es va signar amb el Govern l'Acord d'adequació del Cos d'Agents Rurals a l'Administració de la Generalitat de Catalunya a les competències legalment i socialment establertes. Per a aquest Acord s'establia la necessitat d'un calendari de realització d'inversions anuals en un termini de cinc anys al final del qual havien d'estar desplegades les bases en la totalitat de les comarques de Catalunya. És evident que, amb catorze bases consolidades a finals de l'any 2003, el compliment del compromís adquirit anava endarrerit.

Entra dins de la lògica d'actuació d'un nou govern reflexionar i revisar, si cal, la política decidida i acordada per l'anterior, però sempre d'acord amb el grup social implicat i amb absoluta transparència i diàleg.

En aquest sentit, honorable conseller, li demanem quin és el calendari que el seu Departament té previst per al desplegament de les bases del Cos d'Agents Rurals, i, més concretament, quantes es posaran en funcionament durant l'any 2005 i en els següents.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquest conseller comparteix, efectivament, des del primer dia, les inquietuds del Cos d'Agents Rurals per les seves condicions de treball i la conveniència de millorar-les, com també assumim el compromís de l'any 99 per adequar les bases dels agents rurals i les seves condicions de treball, com també altres coses que hi havien a la Memòria, com el fet que hi haurien d'haver cinc-centes places creades.

Però, per poder fer tot això, no és només un problema de reflexionar i de revisar els plans de govern, ni de transparència ni de diàleg, que li asseguro que n'hi ha hagut molt i en continua havent-hi, sinó, com sempre passa en política, de recursos i de dotacions pressupostàries any rere any.

I la veritat, segons les meves dades, que no eren 14, eren 13 les bases que ens vàrem trobar condicionades el 2003, i, com bé vostè sap, per poder condicionar un local o una dependència, cal començar amb un any d'antelació. Durant l'any 2003, no s'havia iniciat cap tràmit.

Durant l'any 2004 ens vàrem poder limitar, amb la disposició que teníem, a condicionar locals ja disponibles i a endegar un programa, que resumeixo sintèticament, que és el següent: en aquest moment, 2005, tenim deu locals o deu disposicions –la Bisbal, Vilanova i la Gel-

trú, Berga, Gadesa, Tremp, Bellver de Cerdanya, Móra d'Ebre, el Pont de Suert i Sort—, en les quals o bé ja tenim els locals i s'està procedint a la contractació de l'obra, o bé tenim els terrenys, en algun cas, com és el cas de Móra d'Ebre, per fer un local conjunt amb el DARP.

Per poder accelerar el compliment d'aquest compromís i fer que es compleixi efectivament a final del 2007, no el 2005, durant aquest any 2005, i concretament abans d'acabar aquest mes, ja està preparat per ser publicat, conjuntament amb la Direcció General de Patrimoni del Departament d'Economia i Finances, i el nostre Departament de Medi Ambient i Habitatge, un concurs que preveurà la contractació amb arrendament i obra, preferentment arrendament i obra ja incorporada, o bé obra al nostre càrrec, d'altres, dic «altres» 12 –altres 12 bases. Amb això faríem un total..., si no em surten els números malament, de 35, 36 bases, que, naturalment, s'han d'afegir a les que ja estaven en les degudes condicions.

Jo lamento aquest retard. Lamento les dificultats que hem tingut en adequar no les voluntats, no els diàlegs, sinó els recursos per poder complir aquests compromisos. I li asseguro que en les properes setmanes veuran complimentat no només aquest compromís, sinó d'altres relatius al Cos d'Agents Rurals.

Gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les possibilitats de revisió dels criteris de desenvolupament de determinats plans urbanístics a les comarques de l'Alt Pirineu i Aran (tram. 310-00375/07)

Doncs, la següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyora Dolors Clavell. Té la paraula.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Senyor..., honorable conseller de Política Territorial, el nostre Grup Parlamentari entén que l'Alt Pirineu - Aran és una oportunitat per demostrar que el desenvolupament urbanístic pot ser diferent del que es va produir a la Costa Brava i que avui ens costa tant de reconduir. És l'oportunitat per demostrar que les coses es poden fer de forma diferent.

Alhora, però, tenim la percepció que molts ajuntaments de diversos colors polítics i entitats i persones diverses segueixen comptant que el creixement del mercat immobiliari és l'única sortida econòmica en territoris amb dificultats. Nosaltres qüestionem aquesta opció perquè pensem que és pa per a avui i fam per a demà. Els costos que genera aquest model són sempre apreciables a mig i llarg termini. Observem, també, a més, que hi ha una demanda residencial que és essencialment de segones residències amb una mitjana d'ocupació en aquell

territori d'uns disset dies l'any. Però, a més, això s'ha agreujat perquè en els últims temps ja tenim casos d'operacions residencials en les quals no hi ha ocupació, eh?, senzillament es construeix per atendre una demanda merament inversora. No creiem que col·lectivament ens puguem permetre aquesta realitat, actuar sobre el territori d'una forma que és irreversible per atendre aquest tipus de demandes.

No és fàcil actuar en un moment en què el mercat immobiliari és la gran aposta per a molta gent, des de la família que no sap què fer amb els seus estalvis fins als mateixos sistemes financers.

El tema és complex, però ara ens plantejem quina és l'apreciació de l'actual Govern des del punt de vista de la planificació territorial i urbanística, quin és el marge de maniobra que considera que existeix per tal de revisar els tradicionals criteris de desenvolupament urbanístic i reconduir aquesta situació. En definitiva, creu el Govern que en l'Alt Pirineu - Aran s'està en condicions de revisar els criteris de desenvolupament urbanístic aplicats tradicionalment en aquest país?

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, sí, el Govern creu que estem en condicions de revisar aquests criteris. Les expectatives de sostre que contenen acumulativament tots els planejaments vigents a l'Alt Pirineu i l'Aran són encara molt altes. I això planteja un problema delicat que és com reconduir la situació sense vulnerar presumptament determinats drets adquirits. Aquesta és una gran qüestió..., que, sobretot en l'àmbit, per exemple, de la Cerdanya i determinats creixements en raval, són un problema d'una certa importància per al mercat i per a la legalitat.

Però, més enllà d'això, el Govern té clar que en l'àmbit de la planificació territorial hi ha, avui, condicions per fer unes quantes coses, que són les següents: la primera, presentar dissabte de la setmana que ve, a Sort, en la reunió de l'Institut per al Desenvolupament de l'Alt Pirineu i l'Aran, el Pla territorial de l'Alt Pirineu i l'Aran, que està acabat, que presentarem a l'IDAPA, que el donarem a conèixer als membres de la Comissió de Coordinació de Planificació Territorial i que iniciarem el període de consulta institucional i anirem a la seva aprovació.

Segon, aprovar aquesta tardor els plans directores urbanístics de la Val d'Aran, del Pallars Sobirà i de la Cerdanya.

Tercer, donar a conèixer, a finals d'abril, i aprovar-les després, unes normes complementàries d'arquitectura de muntanya, que ens sembla que poden ajudar i contribuir a, com a mínim, modificar determinats aspectes de la tipologia arquitectònica i constructiva que s'està aplicant a molts llocs del Pirineu, a vegades pervertint el que és l'arquitectura originària o desvirtuant-la en una certa mesura.

I, finalment, el Govern va convocar l'any passat un conjunt d'ajuts perquè els municipis que no tenien cap figura de planejament s'acollissin a la possibilitat de rebre ajut econòmic o que el Departament els redactés aquesta figura de planejament. Dels 121 municipis que no tenien, que no tenen encara cap figura de planejament vigent, ni tan solament en alguns casos de limitació de sòl, 66 es van acollir a aquest ajut, i 11, d'aquests 66, són municipis del Pirineu.

Hi ha, doncs, quatre vies obertes per reconduir, corregir i modificar unes expectatives vigents, que són encara molt inercials en la línia del que vostè planteja i denuncia, i el que hem de fer és fer possible que el Pirineu pugui créixer... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...però créixer bé i en unes condicions de respecte per al territori, el paisatge i les condicions...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...de vida dels que hi viuen i dels que hi van, però, sobretot, dels que hi viuen.

El president

Té la paraula la senyora Dolors Clavell...

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies per la resposta, senyor conseller. Més enllà de la intervenció en els instruments de planejament que els ajuntaments puguin traslladar a l'Administració autonòmica, nosaltres..., o a l'Administració de la Generalitat, percebem que hi ha molta gent sensata en el territori, gent que hi viu, que té dificultats extremes per fer valer els seus criteris en un entorn on encara estan molt presents les pràctiques de tota la vida en aquesta matèria, eh? Això està molt interioritzat.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Creiem...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell Nadal

...que a partir del Pla territorial hauríem d'aprofitar per tenir una presència més activa i ajudar a tota aquesta gent sensata a fer aquest nou discurs.

Moltes gràcies.

El president

A vostè.

Pregunta al Consell Executiu sobre el contingut del projecte de llei de l'Estat concernent a la reforma del sistema educatiu (tram. 310-00376/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, quina valoració fa tot el Govern de la Generalitat sobre el contingut de la Llei orgànica d'educació que s'ha presentat recentment.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marta Cid, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ja sap que, com a consellera d'Educació del Govern de la Generalitat, ara fa un any vaig demanar que s'aturés l'aplicació de la LOCE. Els motius per demanar aquesta paralització era la invasió de competències de la Generalitat, i, sobretot, el fet que es tractés d'una llei amb plantejaments regressius, molt reglamentista, intervencionista i que posava traves a l'ensenyament de la llengua catalana.

De la nova Llei demanàvem que fos respectuosa amb les nostres competències, que donés estabilitat al sistema educatiu, que fos útil per millorar el rendiment de tot l'alumnat i per reduir el fracàs escolar i que assegurés un finançament adequat per poder desenvolupar-la.

Ara, havent estudiat amb deteniment l'Avantprojecte de la nova Llei d'educació que ens han presentat, ens trobem amb una proposta del Ministeri que, per començar endreça la normativa de l'Estat en matèria d'educació, perquè fins ara hi ha un desgavell normatiu important. La nova Llei deroga quatre lleis ara vigents, la proposta que tenim sobre de la taula, si més no, i articula la legislació en una sola norma. Aquesta va ser una petició expressa del meu Departament en nom del Govern de la Generalitat.

La nova Llei és, de sortida, més respectuosa amb les nostres competències. Per posar-li'n un exemple, en el recurs d'inconstitucionalitat que el Parlament de Catalunya va preparar contra la LOCE es van determinar quaranta-set articles com a possibles d'inconstitucionalitat per invasió de competències, i a la LOE hem vist que, com a mínim, vint-i-set ja han estat eliminats.

Deixi'm dir-li, però, que per fer l'anàlisi competencial de manera exhaustiva hem sol·licitat un informe, com vostè sap, a l'Institut d'Estudis Autonòmics, un informe que tindrem els propers dies.

Bé, no hi ha gaire temps. En tot cas, si hi ha algun tema en concret que vostè vulgui entrar-hi amb més detall..., però el tema competencial, diria, està en aquest nivell.

El president

Té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyora consellera. Home!, nosaltres no fem una valoració tan positiva de la Llei; jo entenc que vostè la faci, no?

Miri, el senyor Zapatero, en el seu discurs d'investidura, va dir que volia aconseguir un pacte social absolut, tota la crítica que se'ns feia a nosaltres quan nosaltres estàvem en el Govern, i que ells aconseguirien un pacte social, un pacte nacional, etcètera. Vostè l'ha vist, aquest pacte nacional?, perquè nosaltres encara no l'hem vist, el pacte social.

Cada dia –cada dia–, senyora consellera, hi ha una crítica en algun diari d'associacions de famílies, associacions d'estudiants, associacions de professors, que critiquen aquesta Llei. Per això ens preguntem: on està aquest pacte que vostès demanaven? I, per què ho fan?

Primer, les associacions de famílies, perquè, de nou, el que veiem és que es limita el dret a escollir centre per part de les famílies. Un altre cop, aquest benefici del dubte, que ja s'havia assajat en aquest Govern en què vostè, doncs, fa de consellera d'Educació, aquest dubte de les famílies que escollien el centre, doncs, que feien trampa, o el dubte de les escoles concertades, que també feien trampa, això s'ha vist també dins d'aquesta Llei.

També, per exemple, per què no hi estan d'acord, els professors? Doncs no hi estan d'acord perquè la seva capacitat, la seva autoritat a l'aula, ha quedat minvada respecte a la LOCE, ha donat menys poder al professor perquè resolgui els seus problemes. O, per exemple, hem perdut un any amb totes les mesures que havíem fet per part de la LOCE amb el reconeixement de la tasca docent, i li parlo, per exemple, de la funció tutorial, o li parlo de la innovació, o li parlo dels majors de 55 anys. O, per exemple, el retorn a la funció de direcció de la LOGSE, aquella funció de direcció que va fer que el 60 per cent dels directors d'escoles haguessin de ser nomenats a dit. Per què? Perquè no hi havia motivació per presentar-se a director. O, per exemple, en l'alumne, que és el que surt més perjudicat en la nova legislació, tornem a la promoció automàtica, tornem a premiar que no s'estudii. Com es pot dir, senyora consellera, com vostè ha dit, que a vostè li sembla ja poc que amb quatre assignatures puguin passar de curs? Que no entenem que a un alumne de primer d'ESO que passa amb quatre assignatures a segon d'ESO li anirà pitjor, encara? Que el que volem fer és amagar quina és la realitat? Que el que no volem fer és donar poder als professors a l'aula perquè resolguin aquests problemes? O, com podem dir que això que dèiem generarà desigualtats?

Però, un últim apunt, per acabar...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

No, no, és que ja està, acabi. *(Pausa. L'oradorriu.)* Vull dir que acabi amb l'expressió... És igual. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Vostè m'ha demanat la valoració que mereixia al Govern l'esborrany. Jo li he parlat de temes competencials, li he dit que per nosaltres són cabdals, com vostè entén, perquè després d'aquí hem de poder elaborar la nostra llei d'educació pròpia.

A mi, em preocupa el tema del finançament, em preocupen altres qüestions, de què podem parlar amb tota la seva extensió quan sapiguem el que és bàsic i el que no és, però, per exemple, resollem una situació que amb la LOCE sí que teníem, que era el que feia referència a les hores destinades a la llengua catalana.

Vostè em parla –fixi's vostè quina diferència, és evident que per entendre'ns tindrem moltes dificultats– de donar poder als professors a l'aula i m'ho posa amb el premi o el càstig de la promoció de curs i les assignatures; vostè utilitza un llenguatge que, al meu entendre, no reflecteix...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Educació

...la realitat dels nostres centres en etapes obligatòries d'ensenyament. I, evidentment, jo espero de la seva participació...

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Educació

...perquè sigui possible l'acord.

El president

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 16/2002, de protecció contra la contaminació acústica, i de la Llei 6/2001, d'ordenació ambiental de l'enllumenament per a la protecció del medi nocturn (tram. 302-00110/07)

Reprenem l'ordre del dia amb el desè punt, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 16/2002, de protecció contra la contaminació acústica, i de la Llei 6/2001, d'ordenació ambiental de l'enllumenament per a la protecció del medi nocturn. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vivim aquesta setmana, veiem aquesta setmana, com hi

han innombrables mostres de fe que mouen milions de persones d'arreu del món, i permeti'm, salvant les lògiques distàncies, presentar aquesta Moció com un acte de fe, jo diria com a dos actes de fe, pels motius que tot seguit exposaré.

El primer motiu és perquè, segurament, la temptació podia haver estat demanar, en aquesta Moció subsegüent a la interpellació que vàrem fer la setmana passada sobre el desenvolupament normatiu de les lleis de protecció contra la contaminació acústica i d'ordenació ambiental de l'enllumenat per a la protecció del medi nocturn, al Parlament de Catalunya que instés el Consell Executiu a elaborar i aprovar les dues reglamentacions corresponents, però no ho hem volgut fer d'aquesta manera, i no ho hem volgut fer d'aquesta manera, precisament, com una mostra de fe cap a les paraules del mateix conseller, que va reconèixer que teníem raó en la demanda que fèiem, però també va dir, va anunciar, que aquestes normatives estaven en preparació i alguna ja bastant enllestida per poder veure la llum ben properament. I, per tant, si haguéssim plantejat la Moció en aquests termes, ens hauríem topat amb la més que probable negativa per part dels grups que donen suport al Govern.

La segona mostra de fe, potser també deu ser d'ingenuïtat, però la segona mostra de fe era la de presentar aquesta Moció per demanar aspectes que van anar apareixent durant la interpellació, aspectes que apareixen també en el manament legislatiu de les dues lleis que varen ser objecte de la interpellació, i algun altre aspecte que també va quedar clar que no estava clar, precisament, i valgui la redundància, com era el fet que el Govern pugui dictar les disposicions necessàries perquè els municipis puguin elaborar els mapes de capacitat acústica.

Ambdues lleis, ho vàrem dir el dia de la interpellació, són lleis que ofereixen obligacions tant als ciutadans com a l'Administració, i des del moment que són aprovades pel Parlament, són publicades al *Diari Oficial* i, per tant, entren en vigor, tenen obligació per ambdues parts; el que passa és que les obligacions que té l'Administració, derivades per part d'aquesta Llei, estan, d'alguna manera, pendents del desenvolupament reglamentari d'aquesta, no així –no així– les obligacions cap als ciutadans. Per tant, l'efectivitat d'aquesta Llei és parcial, és només efectiva de cara als ciutadans, però no és plenament efectiva de cara a l'Administració, que no disposa encara, ni pot disposar, i em refereixo a les altres administracions, les administracions locals, de les eines necessàries per a la seva plena aplicació i, per tant, per a la defensa dels ciutadans davant de la contaminació acústica o per a la protecció del medi nocturn contra la contaminació lumínica.

Per tant, en aquesta Moció demanem, bàsicament, cinc coses, dues amb relació a la Llei de protecció contra la contaminació acústica, en el sentit que esmentava fa un moment, és a dir que el Govern dicti aquelles disposicions que consideri necessàries per establir els criteris per tal que els ajuntaments puguin elaborar amb plena seguretat jurídica els mapes de capacitat acústica. I una segona qüestió, també manament de la mateixa Llei, i és que el Govern prevegi i estableixi línies d'ajut es-

pecífiques per promoure l'adaptació de les activitats, instal·lacions i altres elements generadors de sorolls i vibracions a allò que, precisament, disposa la Llei esmentada.

Amb referència a la Llei de protecció del medi nocturn, les demandes, en aquest cas, són tres: constituir la comissió de prevenció i correcció de la contaminació lumínica, que és perceptiva també per la Llei, no només per elaborar el reglament que ha de desenvolupar la Llei, sinó també per fer el seguiment de l'eficàcia i de l'aplicació de la mateixa Llei i també dotar el fons que es crea des de l'aprovació de la Llei per a la protecció del medi contra la contaminació lumínica...

El president

Senyor...

El Sr. Rodríguez i Serra

...però, alhora que es dota econòmicament aquest fons...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...també el que hem de demanar –acabo de seguida, senyor president– és que s'estableixin les línies d'ajut i subvencions per a la implantació de les mesures que estableix aquesta mateixa Llei.

Espero que després de la votació d'aquesta Moció no hagi de perdre també la fe que hi havia dipositat, tot i que no hem estat des de l'oposició els qui hem qualificat l'actuació d'aquest Govern d'«agònica».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió... (*Pausa.*) El senyor Orriols. (*Pausa.*) Senyor Orriols, pot tenir la paraula el senyor Espadaler, si vol. Senyor Espadaler, té la paraula. (*Rialles.*)

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Disculpi, senyor president, ho seguia des del despatx i em pensava que s'allargaria una mica més, la defensa d'aquesta..., però, en qualsevol cas, demano disculpes al senyor conseller, a la presidència i als diputats de la cambra.

La posició del nostre Grup és clara i nítida respecte a això, i nosaltres donarem suport a aquesta Moció, que planteja dos temes, de fet, de desenvolupament de dues lleis, aprovades totes dues, doncs, per un ampli consens en aquesta cambra. I, tal com va quedar, doncs, prou palès amb les paraules del mateix conseller en la defensa en aquell moment de la interpellació que per part del diputat representant del Grup Popular es va fer, el Govern ja ha, en certa manera, treballat; una part d'aquest treball era una conseqüència directa de la legislació que havia aprovat aquesta cambra i d'alguns decrets, val a dir, amb moltes observacions, el cas particularment de

la contaminació lumínica, alguns decrets, doncs, que havien trobat ja, en certa manera, o per utilitzar una expressió prou coneguda, el calaix. Això pel que fa a la contaminació, doncs, lumínica.

Sí que li demanaríem al Govern una mica més de concreció, si pogués ser possible –i, si no, ja avanço que nosaltres donarem els nostres vots a favor del que es presenta–, en els terminis, perquè ambdues lleis, aviat, no tal dia farà un any, tal dia farà dos anys, fins i tot, d'una i altra llei, no? I, a més a més, som conscients, almenys aquesta és la percepció que tenim com a grup parlamentari que ha tingut responsabilitats en l'àmbit de Govern, que vam deixar la feina, doncs, prou enfilada, tràmit d'informació pública inclòs, doncs, en un dels dos casos.

I recordar –recordar–, doncs, que, probablement més en l'àmbit de la contaminació acústica que no pas en el lumínic, és un problema de preocupació de la ciutadania. Probablement, hi hagi menys ciutadans –i això no vol dir que no haguem de legislar i que no haguem d'actuar respecte a això– preocupats per la contaminació acústica que no pas per la contaminació lumínica, que, particularment, doncs, pot angoixar, preocupar, un col·lectiu més reduït. Això no vol dir que sigui menys important, però sí que és cert, i així ens ho diu encara..., i em sembla que en la interpellació que vam substanciar en el darrer Ple, que jo vaig seguir, doncs, amb atenció, també en aquest cas des del despatx (*l'orador riu*), es posava de manifest que, una vegada més, el síndic de greuges ens ha dit: «Home!, compte, que aquest, quan parlem de les queixes de medi ambient, probablement, segueix sent...», i això no és novetat, conseller, d'això ja fa uns quants anys. Per tant, aquesta és una responsabilitat que nosaltres no defugim, un àmbit de preocupació del conjunt de la ciutadania. Ho és amb episodis particulars, que, doncs, no sé si han tingut ocasió de tractar-los, però ara no vénen al cas, però sí que nosaltres estem d'acord en el que planteja el Grup Popular. Ens va agradar el to, doncs, de la intervenció que va fer el conseller en la resposta; sí que agrairíem un major compromís, si pot ser, temporal.

Sigui quin sigui l'acord, si hi arriben, tindrà el nostre suport, perquè pensem que es bo que es desenvolupin amb normalitat, doncs, les lleis que emanen d'aquest Parlament, tant si el Govern o els grups que donen suport al Govern hi voten a favor com si no, com si hi ha una transacció que vagi en la direcció, doncs, de poder, sobretot, concretar terminis; en tots tres escenaris nosaltres, per tal d'avançar, donaríem suport a la Moció que avui ens porta a consideració d'aquest Ple el Grup Popular.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Jo no li demano cap acte de fe, no?, ni que tingui fe en el Govern. En qualsevol cas,

que se'l cregui, que li doni un marge de confiança, en la línia que el conseller de Medi Ambient i Habitatge va exposar la setmana passada, i li diré per què, no?

Un dels temes o en el primer dels temes que fa referència a la seva Moció, que és el que fa referència a la contaminació acústica. Jo crec que de la mateixa Llei se'n deriva que els ajuntaments poden elaborar els seus mapes de capacitat acústica sense necessitat –sense necessitat– del desplegament reglamentari, tot i que el Govern ha anunciat que farà aquest desplegament reglamentari. Miri, li dic en qualitat de regidor de l'àrea territorial de l'Ajuntament de Granollers, eh?

La setmana passada, o ara fa quinze dies, ens han arribat, tant als ajuntaments com als consells comarcals, diverses propostes que ajuden a fer l'elaboració del mapa de capacitat acústica. I he comprovat amb el meu Ajuntament, amb el meu departament, si coincidien amb les orientacions que emanaven ja de la conselleria. Escolti, fil per randa, eh?, fil per randa, no ens hem equivocat ni un pam respecte al que havia elaborat el meu Ajuntament, i em consta que molts ajuntaments de Catalunya, respecte al que la mateixa Llei, les mateixes orientacions de la conselleria han elaborat. En qualsevol cas, jo sí que em crec el conseller, no és un acte de fe, és un acte de confiança en el sentit que hi haurà el desplegament reglamentari d'aquesta Llei al llarg d'aquest any.

Pel que fa referència a les subvencions que vostè també ha demanat, jo crec que el que hem de fer és avaluar la possibilitat que en el proper exercici pressupostari això tingui el seu contingut i la seva dotació corresponent, malgrat tot, aquelles activitats que incorporen a la seva mateixa activitat mesures ambientals tenen les seves desgravacions –com vostè sap– a l'impost de societats.

Pel que fa referència a l'altre desplegament reglamentari que vostè demana, el que fa referència a la Llei d'ordenació ambiental de l'enllumenat per a la protecció del medi nocturn. El conseller també ho va anunciar, a més això és així i és comprovable, que el Decret ha estat elaborat, que ha estat aprovat també per la Comissió de Govern Local de Catalunya, per unanimitat, en tot cas, també em consta que hi han hagut uns petits retocs respecte a algunes de les normatives tècniques, i en aquests moments està a informe de la Comissió Jurídica Assessora perquè, un cop hagi passat aquest tràmit, pugui ser aprovat pel Govern, no? Jo crec que des d'aquest punt de vista tampoc hi hauran excessius conflictes amb els ajuntaments de Catalunya i amb tots aquells sectors implicats. El conseller l'altre dia ho deia, posava l'exemple d'Olot, eh?, i jo he fet una cosa, que és trucar al regidor de Medi Ambient d'Olot per saber què passava a Olot, i si l'aplicació de la Llei els implicaria alguna preocupació. Tot al contrari, l'Ajuntament d'Olot no manifesta –parlo d'aquest Ajuntament, perquè el conseller en va parlar l'altre dia, eh?– cap inquietud per l'aplicació de la Llei en coherència –en coherència– amb la defensa de l'eficiència energètica i el respecte al medi ambient d'aquest Ajuntament, com m'imagino de molts ajuntaments de Catalunya o de quasi tots els ajuntaments de Catalunya. En concret, aquest Ajuntament també ha signat un protocol amb l'Institut Català de l'Energia per tal realitzar una audi-

toria de l'enllumenat públic que els permeti l'aplicació d'aquesta Llei.

Jo podria estar d'acord que la inversió que els ajuntaments del país hauran de suportar per adequar-se a aquesta normativa serà una inversió elevada que els mateixos ajuntaments i el mateix Govern del país haurà d'assumir amb la periodicitat o en el període que el mateix reglament acabarà fixant, que ha estat acordat amb les associacions municipalistes d'aquest país, la Federació i l'Associació, no? Per tant, jo crec que també hi ha hagut un compromís clar del conseller, i, per tant, entenem del Govern, que també a partir de l'exercici 2006 hi hauran les adequacions pressupostàries corresponents perquè els ajuntaments puguin anar adequant els seus plans de millora de l'enllumenat, en el període que fixarà el Decret del desplegament reglamentari, que en puguin fer l'adequació.

Per això nosaltres fem confiança al Govern, que no actes de fe i ja li anuncio, eh?, com he fet al començament, que no li podrem donar suport a la seva Moció.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra de Catalunya, l'illustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyor Rodríguez, agraim la iniciativa parlamentària que ha tingut, perquè posa damunt la taula un tema que és important per a aquest país. Jo no crec que hagi de fer actes de fer, jo crec que s'ha d'atendre als fets. «La veritat són els fets», deia el filòsof. I, per tant, de fets parlarem i de fets és del que hem de parlar i és el que hem de veure a l'entorn de les dues problemàtiques que vostè planteja. És veritat que la contaminació acústica genera problemes de convivència a les quals el síndic de Greuges ha fet referència, i que qualsevol que tingui una mínima experiència municipal sap la importància i la tensió generen en la convivència quotidiana aquest tipus..., aquesta mena de contaminació, la contaminació acústica.

Ara bé, crec que no és correcte o crec que no seria bo fer una comparació de la contaminació acústica i la lumínica dient: «la lumínica no ens importa gaire, l'acústica sabem que és urgent i la lumínica...» No ho ha fet vostè —no ho ha fet vostè—, es podia entendre de la intervenció posterior del senyor Espadaler, es podia entendre —es podia entendre. I creiem que precisament per això així com en l'acústica tots ens hi hem de posar d'acord i serà fàcil aconseguir una transformació. Fàcil no, requerirà esforços, però serà fàcil tenir la legitimitat social perquè el conjunt de la població entengui que la contaminació acústica s'ha de reduir, tots podem posar-nos d'acord fàcilment. El canvi de cultura que implica el desenvolupament de la Llei de la protecció del medi nocturn i el seu Decret corresponent sa-

bem que implica un canvi de cultura, que celebri que l'Ajuntament d'Olot ho vegi fàcil, però no ens enredem, sabem que estem parlant d'un canvi de cultura en profunditat. Sabem que això vol dir —que això vol dir— que més llum no vol dir més riquesa, ni comerç més atractiu i que «vinga, fot-li llum, que com més llum poses, més lluïts quedem!» No va així això i això implica un canvi de cultura i un canvi d'usos que serà difícil. I m'agradaria que ja que avui el Partit Popular ha mostrat interès per a aquest tema, quan es produeixin dificultats en l'aplicació d'aquest Decret amb el diàleg amb els diferents agents socials, vostè estigui al costat de la defensa de la protecció del medi nocturn i de l'estalvi energètic. M'agradaria molt —m'agradaria molt— veure'l, que quan es produeixi aquest debat vostè estigui al costat de la defensa de l'estalvi energètic i de la protecció del medi nocturn. M'agradarà molt de veure-ho. *(Veus de fons.)* Això són fets.

Vostè demana, en el primer punt de la seva Moció, que es faciliti als ajuntaments una activitat tècnica, una activitat de facilitar l'elaboració de mapes de capacitat acústica. Bé, això el Departament, el Govern ho està fent; de fet, fins i tot ho té penjat al seu web. Per tant, aquesta ajuda tècnica que demana que el Govern faci als ajuntaments ja està feta —ja està feta. I, en tot cas, això és un fet; no li demano fe, només li demano que entri a la pàgina web del Departament de Medi Ambient. Demana línies d'ajut, té raó, qualsevol canvi i transformació d'aquesta mena requereix línies d'ajuts, però al pressupost d'enguany ja hi són. Que podrien ser millors? Mirem-ho per al 2006. Però, sense reglament, que en el pressupost d'enguany ja hi hagi una partida pressupostària quan encara no hi havia el reglament desplegat, home!, indica una voluntat, indica una mostra clara de ficar-se a fer la feina d'arremangar-se, no? Això pel que fa al punt contra la contaminació acústica.

Pel que fa al segon punt, referit a la protecció del medi nocturn, vostè planteja tres demandes: demana la creació d'una comissió de prevenció i correcció de la contaminació lumínica, que de fet el Decret que ja li va explicar el conseller la setmana passada, que està enllestint, que ha passat l'aprovació per unanimitat de la Comissió de Govern Local, que ha tingut un diàleg amb els sectors afectats, amb sectors afectats de tota mena: ajuntaments, Cel Fosc, enginyeries d'il·luminació... Col·laboració i participació que segur que han contribuït a millorar el primer text del qual es partia. Això, al Decret que està a punt de sortir, i que, de fet, ja ha passat per un tros dels tràmits de Govern necessaris, per tant, ja està, també la preveu. Per tant, aquest punt ja el tenim. Vostè diu: «Dotar econòmicament un fons per a la protecció del medi contra la contaminació lumínica», això ja estava als pressupostos del 2003, pressupostos als quals vostè va donar suport, segueix estant als del 2004 i en els del 2005, amb un matís, el 2003, 6.000 euros, que és als quals vostè va votar a favor; el 2004, als quals vostè va votar en contra, 114.000, i al 2005, 180.000. Per tant, aquí, diguéssim, de cara a demanar aquest fons, quan ha recolzat pressupostos on aquest fons era molt petit i que quan aquest fons és trenta vegada més gran, doncs, no es recolza, és una petit incoherència que tots podem entendre, no?

I pel que fa al darrer apartat de la seva Moció, d'ajuts i subvencions, doncs, certament creiem que això s'ha de desplegar, que ja hi han unes quantitats per ajudar a fer aquests plans de transformació dels grups lumínics dels ajuntaments i de les entitats supramunicipals, que hi ha una dotació pressupostària per fer aquests plans i que segurament és una dotació que segur que té insuficiències com tot a la vida, però que sí que demostra que el Govern abans de desplegar els reglaments...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

...ja ha mostrat amb fets –amb fets– no amb fe, amb fets, la voluntat de transformació en aquest àmbit.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Demana la paraula el senyor Espadaler i el senyor Rodríguez. Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, senyor president, la demanava per una contradicció que m'ha semblat evident i per una referència que ha fet el diputat. Mig minut per fer un aclariment que em sembla important en el debat.

El president

Faci, faci mig minut.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Em dec haver expressat malament, en cap moment he pretès dir que el fet que hi hagués menys demanda pel fet de regular la contaminació lumínica impliqués que fos menys important o que no l'haguéssim de regular. Em dec haver expressat molt malament, volia dir exactament el contrari. Em sembla que estàvem dient el mateix i em sembla que el conseller així ho ha entès.

I segona precisió, el diputat d'Esquerra Republicana parlava de fets, jo voldria posar-ne damunt la taula un: tots els ajuntaments de Catalunya, sense excepció, disposen del cadastre, en aquest cas, de contaminació acústica, del cadastre sònic, perquè el Govern de la Generalitat, governat per Convergència i Unió, aleshores, els el va remetre. Per tant, aquesta és una feina que en el capítol dels fets potser hi havia una partida pressupostària de 6.000 euros, certament, potser és veritat, però no és menys cert que tots, del primer fins a l'últim ajuntament de Catalunya, és a dir, aquells que no tenen moltes vegades la capacitat tècnica per fer-ho, disposen d'un cadastre sònic, perquè des del Govern es va fer i perquè des del Govern es va enviar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

A veure, senyor president, molt breument...

El president

Trenta segons també.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. Actes de fe no, de fet la poca fe que he manifestat l'he perduda en el debat, no? I vostè em diu fets, doncs, els fets són el que nosaltres demanem, no?, perquè són dues lleis dels anys 2001 i 2002, i vostès, doncs, porten ja quinze, setze mesos en el Govern i els fets no els hem vist. Precisament per això hem presentat la interpellació.

Respecte a la seva demanda d'ajuda per al desenvolupament de la posada en pràctica del Decret, escolti, compti amb nosaltres, no ho dubti. Ara, fa falta que el Govern governi i elabori els decrets, i després fa falta una altra cosa fonamental perquè jo mateix els pugui ajudar, i és que la legislatura duri prou, i això qui ho ha posat en dubte avui ha sigut una persona del seu Grup, no pas del nostre.

Gràcies, senyor president. (*Veus de: «Molt bé.»*)

El president

Senyor Amorós, tanquem el tema abans de la intervenció de la senyora Font?

El Sr. Amorós i March

Senyor Espadaler, pel que fa a la importància entre la contaminació lumínica i l'acústica vostè fa una anàlisi que entenc que hi estem d'acord. El que sí em preocuparia molt, atenent l'estil d'oposició que hem vist en altres temes, el que sí que em preocuparia molt és que aspectes que tots sabem que s'han de defensar i que té costos defensar-los, com és el canvi de cultura lumínica d'aquest país, que requerim un canvi de cultura lumínica, i que perdoni, fets, en vint-i-tres anys, no n'hi va haver, (*remor de veus*) fer aquest canvi –fer aquest canvi– requerirà el suport de tots i esperem tenir-lo.

Pel que fa a la durada de la legislatura, no es preocupi, senyor Rodríguez, que aquest Govern té corda per estona i acabarà la legislatura. (*Remor de veus.*)

El president

No, no, no hi ha més paraules. Té la paraula la senyora Bet Font. (*Persisteix la remor de veus.*)

La Sra. Font i Montanyà

Senyor president, ja em pensava que entre tots s'havien proposat no deixar-me intervenir. (*Rialles.*)

El president

Ja sap vostè que això no ho permetria mai.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, senyor Rodríguez, avui hi ha hagut una frase que ja veu que és la que ens ha quedat a tots, que és la de la mostra de fe. Ara vostè ha dit que ja l'havia perduda, i jo en la meua intervenció volia dir-li que en devia tenir ja poca, no?, perquè

precisament vostè en la seva Moció continuava insistint en coses que el mateix conseller ja havia dit que ja s'estan fent, no que ja es faran, que llavors això sí que podria ser una mica de mostra de fe, però si li està dient que ja s'estan fent, no és pensar que potser sí, és que és la realitat. I, doncs, ja li han anat posant exemples de treballs que s'han fet, de pressupostos que hi han les partides allà trinco-trinco, no?

Segurament que vostè recordarà que el conseller li va explicar amb pèls i senyals, doncs, on s'estaven centrant els esforços, li va explicar que s'havien hagut de reconduir algunes normatives que ja s'estaven preparant, que ja hi eren des de l'anterior Govern, però que davant l'allau de qüestionaments, d'allegacions, de crítiques, sobretot del món municipalista, davant la impossibilitat d'aplicació, com era en el cas de la contaminació lumínica, doncs, s'ha estat reconduint.

És cert, a més a més, que en un cas, en el de la contaminació acústica, davant l'opinió que vostè, senyor Rodríguez, va mostrar, i que deia que potser podien haver-hi dificultats d'interpretar la norma, el conseller fins i tot li va dir que ho esbrinaria a través dels serveis jurídics i que, si convenia –i les paraules textuais, en el text que tenim tots de la transcripció–, deia que publicaria alguna norma aclaridora transitòria de moratòria.

Per tant, el conseller s'estava comproment a treballar conjuntament, que jo crec que això és interessant en temes com aquest que requereixen el màxim consens, per resoldre disfuncions, si és que n'hi havia alguna. Però, en canvi, vostè en la Moció continua insistint a fer propostes..., com que s'hi digui de nou que s'ha de fer una cosa que en realitat ja es fa.

I li posaré els exemples, anant seguint els punts de la Moció. En el primer punt, en el qual demana, doncs, establir criteris per a l'elaboració dels mapes de capacitat acústica, doncs, resulta que en la mateixa web del Departament de Medi Ambient ja hi han aquests criteris, però, a part, doncs, hi ha el compromís que a través d'un decret, que, evidentment, es farà abans de l'octubre, es recullin aquests aspectes tècnics, però que són aspectes tècnics que, les persones dels ajuntaments que ho han de portar, estic segura que poden saber-ho de sobres, perquè s'han anat explicant, en fòrums, en jornades tècniques, on s'exposa.

En el segon punt de la contaminació acústica insisteix novament en el tema econòmic, quan, precisament, doncs, en aquest exercici ja hi ha una previsió, però és que, a més a més, ja s'ha dit que la previsió és que per al 2006 n'hi tornin a haver. Independentment que hi ha un element important que és que hi han unes possibles desgravacions en cas que hi hagin..., en els establiments s'incorporin unes millores ambientals. I en aquests temes que ens ocupen avui, doncs, evidentment, es poden considerar millores ambientals.

En el bloc dels punts de la Moció que tenen a veure amb l'enllumenat, vostè parla de la comissió de la prevenció i correcció de la contaminació acústica com si no hagués existit mai cap comissió. I, en aquest sentit, hem de recordar-li que precisament sí que hi va haver una comissió, que ja ve de l'anterior mandat i que en el fons era una comissió per treballar en tot el procés d'elaboració del reglament. I en això ja es va fer, es va

debatre molt, hi varen intervenir sectors diversos –científics, ajuntaments, comerciants, etcètera–, de tal manera que es va arribar al que tenim ara en aquests moments a punt per ser aprovat.

Què passa, que ara que ho tenim aprovat no han d'existir comissions? Doncs, no; evidentment és necessari que hi hagi una comissió de seguiment. Però el que no té sentit és crear la comissió de seguiment per un decret que encara no ha estat aprovat. Per tant, hem d'esperar que el decret sigui aprovat, que ja ha estat treballat a través d'una altra comissió, per crear la comissió de seguiment.

I ja per acabar, hi han dos últims punts que parlen de fons, parlen de dotacions; ja li ha dit el senyor Amorós..., li ha dit les xifres concretes, com han evolucionat els pressupostos des del 2003 al 2005, però és que, a part, ja, a més a més, el 2004 es va crear l'Oficina per a la Prevenció de la Contaminació Llumínica, que no només tot es resol amb diners, hi han vegades que també es resol amb suport tècnic, que els ajuntaments gaïrebé hi han vegades que ho agraeixen tant o més.

I, per tant, ens sembla que els deures s'estan fent, que n'hi ha que falta poc perquè vegin la llum, però que ens sembla que aquesta mostra de fe que vostè deia hauria d'haver sigut més real, perquè ja hem vist que l'ha perduda molt ràpidament perquè en realitat era més aviat escassa.

I, per tant, el nostre vot serà contrari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre l'aplicació de la Llei 16/2002 i de la Llei 6/2001, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 56 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 302-00111/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya; presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Pausa.)

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, de fet, abans el diputat del Partit Popular ex-

pressava consideracions de fe per la possibilitat que pogués ser aprovada una moció presentada per l'oposició. De fet, vostè feia gala de fe. Jo crec, senyor diputat, que tal com van les coses només els miracles són possibles i expliquen que una moció de l'oposició pugui ser aprovada pels partits que donen suport al Govern. Independentment dels continguts que nosaltres plantegem, sabem a què està destinada la nostra feina parlamentària. Després hi faré referència, a això.

Però els voldria recordar en dos minuts, abans de presentar la Moció, de què vàrem debatre el passat Ple. De fet, va ser un debat sobre diverses qüestions, però hi havia un desideratum, si més no, pel diputat que feia la interpellació; desideratum que es va veure frustrat.

En quin sentit nosaltres demanàvem al conseller Rañé el que haurem de seguir demanant al conseller Rañé i al Departament: conèixer els perfils del nou model de descentralització del SOC.

Lògicament, aquesta petició anava acompanya de més qüestions, però vàrem tenir un debat frustrat, en aquest sentit, perquè no vàrem entrar al moll de l'os de la qüestió. Independentment que parlàvem de polítiques d'ocupació, que parlàvem, inevitablement, d'un balanç amb relació al SOC, etcètera, el motiu de la interpellació, el motiu central era de quina manera s'està estructurant el nou SOC en una política de descentralització per part del Departament. I va ser frustrant en aquest sentit, parcialment frustrant, si més no, perquè quan nosaltres teníem interès a conèixer la naturalesa del que serà el consorci o els consorcis, la representació, l'abast territorial, el nombre de consorcis, els programes pilot, el calendari, el finançament, l'opinió dels agents socials, no en vàrem treure clar l'entrellat. Aquesta era la qüestió.

I ho vàrem fer amb una vella tàctica parlamentària, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que jo crec que ja ha d'estar destinada d'una vegada per totes a desaparèixer. En què consisteix aquesta tàctica parlamentària? A defugir la pregunta i la interpellació del diputat que entra en acció, quan és de l'oposició, naturalment, i centrar-se en l'anàlisi del que han estat els vint-i-tres anys de govern anterior.

Això no és una tàctica parlamentària utilitzada pel conseller Rañé..., avui mateix n'hem tingut diverses expressions, no només dels diputats que han aparegut en aquesta tribuna, sinó del mateix president de la Generalitat de Catalunya.

I això, senyores i senyors diputats, hauríem de fer que s'acabés d'una vegada per totes. Per què? Doncs, per dues qüestions, perquè, setze mesos després d'iniciar el Govern, quan tornem a remetre inevitablement a l'experiència de vint-i-tres anys..., vostès volen impedir bàsicament dues coses. Una, la iniciativa política per part de l'oposició, i el control del Govern per part de l'oposició. Això és el que es pretén. I amb tota la modestia, però també amb tota la contundència: potser hauríem de pensar que ja n'hi ha prou. Perquè veritablement el que frustra és el debat que ens interessa. Fixi's, senyor diputat, que no parlo de si és bo, si és dolent, si tenim raó o no tenim raó. No parlo d'això. Parlo d'una cosa que crec que té més interès: és que el

recurs als vint-i-tres anys vol esterilitzar el control parlamentari de l'oposició al Govern, que és una qüestió cabdal, i la iniciativa política de l'oposició. I si vostès el que desitgen és, en definitiva, una cosa i l'altra, la vida parlamentària queda veritablement esquizida.

En què consisteix la Moció? U, que el Govern en un informe ens expliqui com va l'elaboració del nou model de descentralització del SOC. Ben senzill. Com que sabem que això no s'aprovarà, hem tingut, si més no, la prudència de demanar la compareixença del director general del SOC, el senyor Castellana, en comissió perquè s'expliqui. Per polemitzar amb ell, no. Ja ho veurem, si polemitzem o no; senzillament, perquè s'expliqui.

I, a més, quatre punts més de la Moció, dividits en dos punts..., en dos grans blocs. Un primer de compliment de coses que creiem que val la pena que s'asseixin per part del Govern: Pla general d'ocupació i Pla de desenvolupament de polítiques actives, que són requeriments essencials per al desenvolupament i per a la implementació de polítiques actives, i que estàvem d'acord, tots plegats, que aquest era el camí a seguir. I demanem senzillament: fem-ho.

I després una altra qüestió, que em sembla essencial, recuperar la unitat d'acció en el tema del Forcem.

El president

Honorable diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo ara mateix, senyor president. Recuperar la unitat d'acció. Perquè els esforços que vull pensar que fa el Govern català respecte al Govern de Madrid puguin veure's recompensats.

I la paradoxa és la següent. L'oposició els planteja, a vostès, unitat d'acció; l'oposició els diu: «Volem donar-los suport»; l'oposició els diu: «Plantem cara a Madrid», i el Govern ens diu que no és el moment d'aprovar una moció d'aquestes característiques.

Per això jo feia referència que, més que una qüestió de fe, per aprovar una moció, si aquesta no s'aprova per part del Govern, senyores i senyors diputats, necessitem, senyor president, un miracle.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

No tenim competència respecte a això. (*Rialles.*) Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. En primer lloc, nosaltres voldríem expressar la nostra sorpresa pel contingut de la Moció i, sobretot, pel que té de nou aquesta Moció en aquesta cambra.

Com vostè deia, senyor Fernández Teixidó, la pregunta clau seria, respecte a aquesta Moció, què vàrem debatre en el passat Ple? Perquè, coneguda la seva intervenció –que li he de reconèixer que era per ser vista i oïda–, conegut el contingut de la seva intervenció

i llegit el contingut de la seva Moció, nosaltres creiem que la distància entre una i altra és important.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Vostè, bàsicament, va centrar la seva intervenció en el tema del SOC, i la Moció el que fa, per utilitzar paraules emprades per vostè, és defugir qualsevol proposta d'impuls respecte al SOC. I centren, bàsicament, el seu contingut en dos temes, que sabem que li preocupen: el Pla general d'ocupació i el Forcem.

Respecte al Pla general d'ocupació li hem dit que els membres que formen part d'aquest Govern i li donen suport no comparteixen el Pla general d'ocupació de Catalunya, que, després de vint-i-tres anys, el Govern de Convergència i Unió va aprovar tot just el final de la passada legislatura. Per tant, no el desenvoluparem. Li ho hem dit i li ho tornem a reiterar.

El que farem..., l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, parla clarament de, «conjuntament amb les organitzacions empresarials i sindicals catalanes més representatives, definir, d'una manera clara, els eixos i les prioritats de la nova política d'ocupació catalana». I, a més a més, aquest Acord estratègic té el valor afegit que no tenia l'altre, ho entenem nosaltres, d'endegar un procés amb un clar valor afegit, com deia, del consens econòmic i social.

Aquest Acord estratègic, com vostè sap, diu que durant l'any 2005 es dissenyarà el Pla general d'ocupació de Catalunya en què s'establiran els indicadors quantitatius i qualitatius de l'ocupació, d'acord amb les directrius i els objectius establerts per l'Estratègia Europea d'Ocupació i el Pla nacional d'acció per a l'ocupació.

Aquesta proposta és coherent, com no podia ser d'altra manera, tenint present la nostra clara vocació europeïsta, amb l'estratègia europea per descentralitzar les polítiques d'ocupació, i és per això que es fa explícita referència a la descentralització dels serveis d'ocupació autonòmics per possibilitar que el protagonisme, la planificació, l'execució i l'avaluació correspongui als agents institucionals, als sindicats i als empresaris de cada territori.

Aquest és el capteniment del Govern, al qual nosaltres donem suport, pel que fa referència al nou Pla i a la redacció del nou Pla general d'ocupació de Catalunya.

Per altra banda, pel que fa referència al Forcem..., entenem, senyor Teixidó, que el Forcem és un tema que li interessa especialment, de fet, ja va interpel·lar en aquesta cambra sobre aquesta qüestió, i, de fet, en la darrera interpellació no en vam parlar del Forcem.

Entenem que la presència d'aquests dos punts responen a les seves inquietuds i que, per la nostra banda, agraïm aquesta unitat d'acció que ens demana a tots els partits polítics catalans respecte a l'assoliment dels objectius compartits pel que fa referència al traspàs del Forcem.

Vull recordar-li allò que li vam dir: el Govern de la Generalitat manté el recurs anticonstitucional interposat, i, alhora, també, com sap vostè, durant l'any 2004, per

primera vegada, s'han aconseguit avenços reals en aquesta qüestió.

Vull reiterar-li, també, que nosaltres donem suport al Govern en tots els esforços que està fent i en totes les negociacions que està fent davant de l'Estat, i reiterar, també, que els representants, en aquest cas, del Govern de Catalunya, no consideraran satisfetes les seves demandes fins que no s'hagi acomplert allò que diuen les sentències del Tribunal Constitucional.

Vull demanar-li també, però, que vostè també pugui fer un esforç respecte al seu Grup Parlamentari a Madrid per tal que aquesta defensa aferrissada i amb apassionament que vostè fa avui aquí, la faci també el senyor Duran i Lleida, bàsicament perquè la Moció que va defensar el senyor Duran i Lleida al Congrés dels Diputats, quan parlava del Forcem deia: «En particular, deberá continuarse el proceso iniciado de descentralización de los recursos de formación continua.» Home, nosaltres esperem que sigui quelcom més que *continuar el proceso descentralizado*, sinó que, com deia vostè i com diem nosaltres, fer que es compleixin les sentències del Tribunal Constitucional.

Per tant, vull demanar-li que, en aquesta línia, faci els esforços perquè aquesta defensa aferrissada que vostè fa avui aquí la faci també el seu Grup al Congrés dels Diputats, i compti que tindrà, en aquest cas, el suport dels representants del Govern de Catalunya i dels grups que hi donen suport.

Moltes gràcies, senyor president.

Perdoni..., expressar que, per aquests motius expressats a la proposta, el sentit del nostre vot serà de rebuig.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. *(Veus de fons.)* El senyor Antoni Fernández i Teixidó em demana la paraula? *(Pausa.)* Per al·lusions, estrictament en el tema del Forcem, senyor Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

President, vostè té el dret a intervenir, naturalment, quan ho cregui oportú.

El vicepresident segon

Quinze segons...

El Sr. Fernández i Teixidó

No. Renuncio, senyor president. Gràcies.

El vicepresident segon

Trenta segons..., no voldria, aquesta presidència, coartar la llibertat del senyor diputat. Si és un problema de segons...

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Molt amable. Nosaltres hem fet una interpellació que es recollia en el Pla general d'ocupació i en el Pla de desenvolupament de polítiques actives, com a elements centrals per a l'impuls de les polítiques actives que ha de coordinar, entre altres

coses, el SOC. Si vostè creu que això està separat del que és el contingut de la interpellació, aleshores no sé com sa senyoria avalua aquestes qüestions.

I una qüestió important: no els demanem unitat d'acció, senyora diputada, els la oferim. És un petit matís que veig que no es capta. No els demanem la unitat d'acció, senyora diputada, els la oferim de manera incondicional perquè el Forcem progressi en els temes que tots els partits, tots els agents socials, hem pactat.

Gràcies per la seva amabilitat, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara fixar... (*La Sra. Segú i Ferré demana per parlar.*) La diputada Segú té la paraula, també per una contradicció o al·lusió, en aquest cas, per ser més exactes.

La Sra. Segú i Ferré

Senyor Teixidó, jo no faré... (*Veus de fons.*) Sí que ho faré, senyora Carme-Laura Gil...? Per mi no quedarà, senyor Teixidó, entre demanar o oferir. Jo crec que el que cal fer és que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra defensin el mateix a Madrid amb la mateixa... (*Veus de fons.*) No, no... Senyor Teixidó, amb el mateix apassionament que vostè ha fet avui aquí. I li agrairíem, com ja li he dit, doncs, que el seu Grup Parlamentari també faci el mateix.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Correspon ara fixar posició al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta per fer-ho.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. De fet, segueix el debat a fora... Bé. Gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Teixidó, de fet, vostè, en cert sentit, m'afegeixo a les paraules que deia la senyor Segú, vostè parlava del debat que ens interessa i del contingut de la Moció.

De fet, jo també vaig tenir aquesta sensació quan vaig llegir la Moció, havent escoltat la seva interpellació. Vostè parlava de coses molt concretes, de fet, interpellava per un tema molt concret, que era el SOC. Possiblement té a veure el model de SOC amb el Pla general, però, evidentment, si estem interpellant sobre una cosa concreta, no anirem a una cosa superior, a posar-la en dubte. En tot cas, parlem d'un servei i no pas d'un pla que, en tot cas, està, com sap, a punt de canviar.

Entre altres coses, perquè, com vostè sap, el passat mes de febrer es va signar amb alguns agents socials, no tots, però sí els que tenen la majoria de delegats i delegades a Catalunya, l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

Llavors, nosaltres, el que ha fet aquest Govern, al qual nosaltres donem suport, el que fem és, a partir d'aquí,

començar a desenvolupar tots els eixos que marca aquest Acord. I aquest Acord, precisament, un dels eixos per a la nova política d'ocupació catalana està, precisament, en el consens econòmic i social que l'avalua, en un pla general d'ocupació de Catalunya que vostès van presentar que, a més a més, no tenia aquest consens ni estava avalat per aquest consens social.

Precisament, en aquest Acord es desenvolupen una sèrie de mesures que parlen de la qualitat de treball, de la cohesió social, de polítiques actives de treball..., i en totes aquestes mesures s'hi inclou, precisament, la previsió durant l'any 2005 d'un nou disseny, d'un nou pla general d'ocupació de Catalunya, en el qual s'establiran, evidentment, els indicadors quantitatius i qualitatius d'ocupació, d'acord amb les directrius i els objectius que marca l'Estratègia Europea d'Ocupació i el Pla estatal d'acció per a l'ocupació.

I és, evidentment, en aquests eixos que s'està començant a treballar sobre aquest nou Pla general d'ocupació. I, per tant, el primer punt, que és en el qual vostè demana a l'avaluació, en dos mesos..., que, d'alguna manera, ja preveia el Pla general aprovat per l'anterior Govern, perquè preveia una avaluació intermèdia al llarg del 2005, doncs, d'alguna manera, sí que es farà –de fet, ja s'està fent, ens consta, a nosaltres–, pel Departament de Treball, aquesta avaluació, precisament, per avaluar tot allò que no funciona i posar en marxa aquest nou Pla general d'ocupació de Catalunya.

És a dir, nosaltres rebutjarem aquesta Moció però no perquè no hi estiguem d'acord en gran part, sinó perquè són coses que ja s'estan fent des del nou Govern, i són coses que s'estan fent, precisament, en una altra direcció de la que vostès ens havien marcat a finals, també, de l'anterior Govern en aquest Pla general, que li donaven, precisament, la vigència fins al 2006. I, per tant, aquest Govern, amb unes altres línies, amb un consens social ampli, el que vol és desenvolupar un altre pla.

Per altra banda, evidentment que nosaltres estem totalment d'acord amb el que vostè planteja del Forcem. També és veritat que té a veure de forma tangencial amb el que es plantejava del Servei d'Ocupació de Catalunya, i que, evidentment, nosaltres tenim una postura pacífica i, alhora, bel·ligerant en aquest tema, i que nosaltres hi donarem suport. Però és que nosaltres ja estem donant suport al Govern que, evidentment, en els darrers mesos ha fet gestions, gestions que van cap a bon camí per treballar l'avanç del traspàs dels recursos econòmics, i que hi ha una intensa activitat perquè hi hagi un reconeixement, per part de l'Estat, de les polítiques que s'estan fent des del Departament de Treball i del Govern en general. Però és que, a més a més, és important que l'activitat de cara a reclamar no només el recurs d'anticonstitucionalitat, sinó a reclamar aquest traspàs que es reconeix en dues sentències, doncs, evidentment... (*veus de fons*), o en quatre, perdó... Té raó vostè, perdoni, senyor Teixidó. Doncs, que, evidentment, el que volem és que es compleixin i en això estem.

I, llavors, possiblement és sobrer tornar-ho a aprovar. També és veritat que nosaltres hi estem plenament d'acord, però, tot i així, atès que el contingut de la Moció tampoc no acaba d'adequar-se al que nosaltres pen-

sàvem, doncs, nosaltres rebutjarem la Moció, tenint en compte que són, tots i cada un dels temes que vostè planteja, coses que el Departament de Treball i el Govern de la Generalitat ja estan tirant endavant.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant. Aquesta diputada que els parla en el passat Ple..., vaig viure *en vivo y en directo*, doncs, la interpellació de l'exconseller Teixidó, que, doncs, va substanciar i a la qual, doncs, va respondre el senyor Rañé.

Jo crec que és una bona moció. I és una bona moció, i ho acabem de sentir, fins i tot, a través dels mateixos grups que donen suport al Govern, en els grups del tripartit, que comenten... El que passa és que, com molt bé deia vostè, doncs, a vegades es fa un garbuix amb allò que ens passem el temps retraient els vint-i-tres anys de govern, què han fet, què no han fet... La qüestió és que s'està perdent la fe, com molt bé deia vostè, i, de fets, sincerament, n'hi han ben pocs.

Vostè es va preocupar per tot el tema del Servei d'Ocupació de Catalunya, i es va basar en la seva interpellació sobre aquesta qüestió, en la qual, molt bé, a través de diferents punts, dels diferents cinc punts de la Moció, vostè els va desgranant.

Fa un moment que hem acabat d'escoltar la il·lustre diputada senyora Carme Porta que deia: «Ecolti'm, estem d'acord amb aquests punts de la Moció, hi estem d'acord i això s'està fent.»

Per tant, benvinguda aquesta Moció que, en definitiva, doncs, fa que el Govern tripartit constati, en definitiva, els cinc punts d'aquesta mateixa Moció. El que no volen potser ni donar dades, ni de dir-nos exactament com està o quan posaran en marxa o posaran en funcionament el Pla general d'ocupació de Catalunya? Doncs, bé, ja ho ha vist, no hem sentit cap dada.

Nosaltres, senyor president, conseqüents amb els nostres plantejaments, amb el que vam escoltar en el seu moment, nosaltres donarem suport a la Moció, malgrat que, doncs, aquesta Moció no tiri endavant. Però agraïm aquest esperit que hem escoltat dels grups que m'han precedit que, en definitiva, era una bona moció i que la compartien, i que el Govern, sembla, doncs, que tirarà per aquest camí que vostè, fins i tot, ha enfilat a través del contingut d'aquesta.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Senyor Teixidó, segurament, imbuït per aquest ambient que tenim i que vivim en les darreres setmanes ha parlat de miracles. Doncs, bé, un ateu com jo, i un que està convençut que aquest és un estat, doncs, aconfessional, el que he intentat no és quedar-me amb les paraules, sinó anar a les fonts: la interpellació que ha fet, per tant, la transcripció del *Diari de Sessions*, la seva Bíblia, que és el Pla general d'ocupació de Catalunya, a què feia tanta referència en la seva intervenció; la Moció, i després també l'Acord estratègic que, en sessió parlamentària, uns i uns altres vam dir que era un compromís i una bona eina.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Bé, respecte a la Moció, crec que és una moció recurrent; ja portem diversos plens en els quals la intervenció seva, doncs, acostuma a situar els mateixos temes, d'una manera o una altra. Després la Moció pren una altra forma, però els continguts... Perquè és just; és a dir, hi han preocupacions comunes, hi han models diferents, hi han polítiques que no s'han obert pas, n'hi ha unes altres que esperem, des del nostre Grup Parlamentari, que s'obrin pas; encara segurament lluny del que almenys el nostre Grup Parlamentari voldria, però creiem que estem en la bona línia.

Per tant, una interpellació interessant, una moció amb alguns aspectes repetitius i que, a més, tenen a veure amb qüestions que, com deien altres diputades que donen suport al Govern, s'estan tirant endavant.

Respecte a «la Bíblia», el Pla general d'ocupació de Catalunya, que me l'he llegit amb molt d'interès, qui va aprovar aquest Pla d'ocupació? Aquest Parlament, amb el suport no de tota la cambra; i, si no ho recordo malament, per la lectura també del *Diari de sessions*, no comptava amb el suport de les organitzacions sindicals.

Per tant, en tot cas, a mi m'ha fet entrar a veure que, algunes de les qüestions que vostè destacava, quantes vegades apareixien? Per exemple, el tema del SOC apareix tres cops: a la pàgina 3, a la 44 i a la 46. A la 3, amb una referència al fet que haurà de presentar un pla de polítiques actives, molt important. A la pàgina 44, dient que s'haurà de donar una base de dades per als ordinadors, per a una connexió europea; llegint les intervencions del conseller, és que no hi havien connexions als ordinadors. I la pàgina 46 diu que s'havia de completar el servei públic d'ocupació. És tot el que apareix del SOC en el Pla d'ocupació de Catalunya 2004-2006, una Bíblia que és qüestió de fe, que és qüestió de misteri, però que els continguts, les fonts, pràcticament són inexistents.

Pla general d'ocupació de Catalunya, necessari; i, en tot cas, aquest Acord estratègic, que apunta que el 2005 tindrem una proposta. Per tant, jo crec que és molt important la petició que vostès han fet, que en seu parlamentària vingui el director del SOC i que puguem discutir com, això, es concreta. Per tant, en això coincidim; però això no hi és, a la Moció. Hi han altres coses –hi han altres coses.

I en el tema del Forcem –que també és recurrent– en aquests darrers mesos s'ha avançat, no suficientment,

s'han donat els primers passos –els primers–, i crec que també coincidim que cal un model com el que diuen les sentències del Tribunal Constitucional. i crec que en això ens trobarem, aquí i a Madrid. Alguns han fet referències al *Diari de Sessions* del debat que hi va haver a Madrid el mes de març, del senyor Duran Lleida. En tot cas, no insistir-hi. Estic convençut que, en la línia que vostè apunta i en allò que defensem els grups de la majoria, tindrem *fumata blanca* del Forcem.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Miralles. (*El Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*) Senyor Fernández Teixidó?

El Sr. Fernández i Teixidó

Si el senyor president ho creu oportú, per al·lusions... No, per contradiccions, molt específiques, per part del diputat senyor Miralles.

El vicepresident primer

Endavant, té un minut.

El Sr. Fernández i Teixidó

Ens en sobrarà, senyor president. Només per fer-li avinent que el primer punt de la Moció, senyor Miralles, parla exactament d'un informe per avaluar com funciona, com ha funcionat el SOC, i quin és el nou model de descentralització. Això és el que connecta amb la petició que el director general aparegui; per això té sentit en aquesta Moció.

I només per dir-li, senyor Miralles: no sap com aquest diputat, que té les seves visions de les coses i de la vida, valora que un diputat comunista com vostè aparegui a la tribuna a parlar-nos de bíblies, de fe, d'amistat, de misteri i de caritat. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor diputat.

(*El Sr. Miralles i Conte demana per parlar.*)

El vicepresident primer

Sí, senyor Miralles, té un minut.

El Sr. Miralles i Conte

El senyor Teixidó sap que els comunistes som molt ecumènics. (*Rialles.*)

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les informacions que facilita (tram. 302-00112/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les informacions que facilita. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva defensa, l'il·lustre senyor Josep Rull. (*Pausa.*) Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui substanciem aquesta Moció subsegüent a la interpellació que nosaltres vam centrar específicament amb relació al Carmel, i especialment a la informació que es lliurava als veïns. Si se'n recorden, una mica, els dos eixos de la nostra intervenció, a banda de valoracions sobre informació que crèiem nosaltres que havia ocultat el conseller però que no forma part d'aquesta Moció subsegüent, centràvem el tema en dos elements.

El primer, que aquest tema l'hem de tractar amb extraordinària sensibilitat, rigor, seriositat, perquè estem parlant de persones, i estem parlant de persones que s'han vist greument afectades –greument afectades– per un funcionament no correcte de l'Administració pública. I, per tant, la primera idea que nosaltres traslladàvem era la idea que aquests ciutadans i ciutadanes no es poden sentir culpables d'exigir legítimament els seus drets. I quan hi ha algun ciutadà, algun veí o veïna del Carmel, algun comerciant que ens ha plantejat això, que ens ha dit literalment: «Nosaltres, quan negociem amb l'Administració, finalment tenim la sensació que som els culpables», vol dir que hi ha hagut alguna cosa que, evidentment, s'ha fet molt malament. Aquesta, doncs era la primera línia de la nostra interpellació.

I la segona línia feia referència al fet que s'anés endavant a l'hora de concretar determinats compromisos. I n'hi havia un de molt clar i inequívoc, que era tot allò que feia referència a l'àrea extraordinària de rehabilitació integral.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Aquest dematí, el Grup Parlamentari Popular, a través de l'il·lustre senyor Llobet, ha substanciat una interpellació que anava en uns termes similars. Absolutament desencorajadora, la resposta de la consellera Simó, absolutament desencorajadora, no ha aportat cap element nou, i el que ha continuat generant és aquest element d'incertesa.

També dèiem en aquella interpellació que hi havia una diferència extraordinària entre el dit i el fet. I aquesta no és una expressió nostra, sinó justament d'un dels veïns afectats, que ens ho trasllada; ens deia: «Entre allò que ens diuen i allò que finalment fan, hi ha una distància abismal.»

Doncs, l'objectiu d'aquesta Moció, que està plantejada en uns termes molt genèrics, és intentar avançar en cadascun d'aquests elements. Aquesta Moció, per bé que té onze punts, m'agradaria explicar-la en cinc blocs.

Hi ha un primer bloc que fa referència a l'atenció als veïns, a les indemnitzacions, i aquí incorporem nova-

ment el tema de danys morals. Incorporem, en el punt segon, la necessitat que l'Administració sigui diligent i que, de l'habitatge transitori, se'n pugui fer càrrec directament; no pot ser que hi hagi gent que hagi de perdre un dia, dos dies, tres dies, per buscar un habitatge alternatiu, perquè la mateixa Administració no sigui capaç de fer-ho.

Amb relació a tot el tema d'assegurances i d'avaluació, nosaltres el que demanem és que hi hagi una assegurança per a vint anys de tots els desperfectes que es puguin provocar en el futur, i una garantia de depreciació. Un d'aquests veïns aquest dematí m'ensenyava això; això és un cartell d'aquests de publicitat, d'immobiliària, que hi ha en el barri (*l'orador el mostra*). Diu: «Carmel. Local reformado como piso. Una habitación, baño, cocina americana, comedor exterior, luminoso, no zona cero.» No zona zero, evidentment, com a zona de l'edificament, sinó zona zero en el sentit ampli. Això és, segur, una anècdota en aquests moments, però el que ens agradaria és que continués sent una anècdota i que no influís de cara al futur.

Un segon bloc fa referència a comerços. El dimarts el Govern va aprovar uns ajuts, unes bestretes. Però, escolti, el mes d'abril, fins al mes de setembre, que sembla que no estarà regularitzada tota la situació, què passa? Per tant, hi ha d'haver una resposta en aquest sentit.

Madrid, el Govern espanyol, ens va prometre moltes coses, però a l'hora de la veritat pagarà molt poc, perquè els seus ajuts no són acumulatius, sinó que queden descomptats de les aportacions que facin les altres administracions? Necessitem periodificar totes les aportacions de les administracions amb relació a l'àrea de rehabilitació integral?

I un darrer tema –i l'hem platejat molt suau–, que són els ajuts de la Unió Europea. Nosaltres potser hauríem d'haver reprovat el Govern per haver promès una cosa que finalment no ha complert. I a través d'aquesta Moció, que està feta molt en positiu, el que els demanem és que facin tot el possible per aconseguir aquests diners que el Govern va prometre d'Europa i que finalment no han arribat.

I acabo tal com començava, amb un tema que necessita el màxim de sensibilitat i el màxim de rigor, perquè estem parlant no d'un tema capritxós, sinó que estem parlant de drets vulnerats de ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre... (*Aplaudiments en el sector del públic*.) Es prega, si us plau, al públic que no faci cap acte d'aprovació ni de desaprovació. Gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir els grups que han presentat esmenes, concretament el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, ciutadans que ens veuen per la televisió, veïns del Carmel, evidentment, compartim pràcticament tota l'exposició que ha fet el senyor Rull. Aquest matí nosaltres ja avançàvem que donarem suport a la Moció que ha presen-

tat, i també ja avancem que, amb la nostra interpellació, també presentarem una moció, que s'haurà de debatre en la propera sessió plenària, que tindrà un contingut, podríem dir-ne, similar a moltes de les propostes que, evidentment, s'han plantejat per part de Convergència i Unió.

Evidentment, aquest matí, com molt bé també s'ha dit, ha sigut, al meu entendre, decebedor. La veritat és que era una oportunitat històrica, en aquest cas per part del Govern, de poder-se posicionar i explicar qüestions que els veïns del Carmel demanen. Ells volen saber en quina situació es troben i quina solució se'ls ha de donar; evidentment, sobretot a aquestes famílies que han perdut el seu habitatge o que ara mateix estan en una situació de rehabilitació integral, amb micropilotatge, però sobretot volen un nou habitatge, i el volen no a canvi d'haver ells d'afrontar una nova..., o una despesa econòmica. Evidentment, aquelles solucions que està fent el Govern o està portant el Govern que aquesta diferència sigui assumida per ells, però alhora amb una protecció oficial o una protecció per part de l'Administració de cinquanta anys, i que, per tant, ells no puguin fer-ho seu, podríem dir, d'alguna manera, fins a cinquanta anys després... Evidentment hi han propostes que nosaltres entenem que no estan a l'alçada i que, evidentment, s'ha de millorar en la negociació que en aquests moments s'està portant.

També amb els danys morals, com molt bé s'ha dit, s'està fent algun esforç, evidentment, pel Govern, però és insuficient. D'un punt de partida lògic que fan els veïns afectats, que és allò que ja s'ha pactat amb els veïns que han perdut l'habitatge, que és 30.000 euros, és normal que ells prenguin una referència, és lògic, i, a partir d'aquí, aquesta negociació, que, segons ells, ha de començar amb 15.000 euros, el que no pot ser és una primera oferta, molt minsa, de 6.000 euros per família, i ara, a poc a poc, començar unes negociacions que sembla que han d'anar pel bon camí.

I esperem que amb les interpellacions que fem els grups de l'oposició, amb aquesta pressió que ja crec que, després de dos mesos, toca fer-la..., hem estat molt curosos, hem estat dos mesos en els quals no hem intentat en cap moment interferir en aquest sentit; esperem que ara, dintre de pocs dies, puguem dir –ho puguem dir– que està tot solucionat.

També amb els comerciants. Ja ho hem dit aquest matí: dos mesos per arribar a començar a afrontar la realitat d'aquells comerços que estaven fora de l'entorn del col·lapse, d'aquells comerços que no han tancat. I al cap de dos mesos, el Govern treu unes ajudes a compte..., bestretes a compte d'unes futures d'indemnitzacions, i, a sobre que no són a fons perdut, els diuen que són les últimes i que, per tant, no hi pot haver cap negociació més en aquest sentit.

Nosaltres demanem, com molt bé demana la mateixa associació de comerciants, que s'estudiï la pròrroga, com no, fins al mes de setembre o octubre, que és quan creuen que estarà normalitzat, i alhora també puguem ampliar el radi d'acció d'aquestes persones que l'han demanat, que actualment està al voltant de cent, quan efectivament podem estar enraonant de més de dos-cents comerços afectats, ja siguin les parades del mer-

cat..., i de les tendes que hi han al voltant o activitats econòmiques que hi han al voltant.

També s'ha enraonat, evidentment, de l'ARI. Aquest matí se n'ha enraonat, i el senyor Nadal ens ha comentat si coneixíem les aportacions que farà el Govern de la Generalitat i de l'Ajuntament. Esperem que siguin efectives, però ens preocupa l'aportació que faci el Govern de l'Estat i ens preocupa l'aportació que faci la Unió Europea. Nosaltres volem dades concretes, volem ja que, d'una vegada per totes, el Govern central, no només amb aquestes aportacions econòmiques, sinó també amb aquelles capacitats que tenen, fiscals, amb l'IRPF, amb l'IVA, amb el que sigui, amb la Seguretat Social, prestacions de l'atur, es comenci a mostrar un tarannà millor envers els ciutadans del Carmel.

Bé, nosaltres, evidentment, donem suport a la proposta. Hem fet una esmena tècnica, perquè entenem que la reubicació d'aquests afectats ha de ser en el mateix barri, com ells demanen, en llocs, evidentment, puntuals, com ells diuen, que hi ha en el carrer Lisboa, o al carrer de l'Estatut, en els quals es poden fer promocions perquè es puguin reubicar.

Nosaltres hi donarem suport, i presentarem demà mateix una moció perquè sigui debatuda en el proper Ple d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara fixar posició als grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, correspon fixar-la al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; té la paraula per fer-ho el senyor diputat Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Rull, jo estic segur que des del Govern es faran moltíssimes, moltíssimes coses de les que vostè demana, de les que es demanen aquí, perquè algunes s'estan fent. Però al mateix temps que li dic això, que el Govern farà i està fent moltes coses de les que vostè demana, li dic que no li podem votar la seva Moció. I li diré per què.

Miri, vostè és un diputat normalment rigorós, que prepara seriosament les seves intervencions. I jo puc donar fe d'això, perquè treballo amb vostè en la Comissió d'Investigació del Carmel, i perquè sé com ha treballat en la legislatura anterior.

Però jo crec que vostè ens fa trampa avui. Avui ens ha fet trampa, i en la interpellació de la setmana passada ens va fer trampa. Perquè vostè va fer una interpellació genèrica que deia: «Sobre la informació del Govern», i quan va estar en aquesta tribuna, la va girar. I vostè mateix, en la interpellació, diu que es va escapar, que reconeix que es va escapar una mica del tema, i va dedicar tota la seva intervenció no a parlar dels veïns del Carmel, com ha fet avui, sinó a atacar políticament, a erosionar el senyor Quim Nadal.

I vostè va centrar el 80 per cent de la seva intervenció a posar damunt de la taula temes que s'estaven debatent

a la Comissió d'Investigació, temes que s'estaven discutint i temes –de passada li ho dic– amb els quals vostè té una posició erràtica, perquè, a mesura que anem fent la Comissió d'Investigació, que van sortint coses noves, vostè va adoptant i va adjudicant culpabilitats de manera conseqüent a allò que es diu a la Comissió d'Investigació o a allò que passa en aquest Parlament. I per tant ens fa trampa. I a mi em sap greu que vostè ens faci trampa, perquè el considero un bon diputat.

I vostè, avui, aquí ens ha tornat a fer trampa, perquè ha instrumentalitzat aquesta Moció, que no es correspon en absolut amb la interpellació, i perquè ens porta una llista de coses que, hi insisteixo, el Govern ha començat a fer, està fent, moltes les farà, i estem convençuts que les farà fins a les seves últimes conseqüències.

I jo crec que això, senyor Rull, no és elegant. I no és elegant..., i no li ho dic jo sol, sinó que li ho va dir el president de la Comissió d'Investigació, que li va cridar, a vostè, l'atenció en l'última sessió precisament per la interpellació que vostè ens havia fet aquí.

Què li estic dient amb això? En aquesta cambra, tot-hom, tots els diputats d'aquesta cambra estan profundament preocupats pels fets del Carmel. Aquesta cambra va prendre unes resolucions que anaven molt lluny, que encarregaven al Govern que fes moltes coses, i el Govern les comença a fer, i comença a negociar, hi posa diners, hi posa hores, hi posa ganes, i arribarà a bon terme, i ho farà; estem convençuts que ho farà, senyor Rull.

Ara, el que no pot fer vostè és apuntar-se a un tren que ja està en marxa, que té objectius, que sap el que vol, que sap on vol anar, i venir amb una moció aquí i dir-nos que vostè proposa això, i explicar als veïns que vostè proposa això. No, senyor Rull. Vostè no proposa això. Això ho va proposar i ho va votar el Parlament de Catalunya. Això ho estan gestionant les diferents conselleries del Govern català. I això arribarà a bon port encara que avui no li votem la Moció.

I no la hi votarem, perquè la considerem oportunista. L'oportunisme, en política, senyor Rull, es paga. I es paga molt car –es paga molt car–, perquè la gent sap, al final, si algú se'ls ha pujat al carro quan tenien el problema, no perquè l'estimen, aquest algú, i volen que resolgui el seu problema, sinó perquè amb això erosioni i es porta la causa al seu cantó.

Això és el que li volia dir. Em sap greu aquesta actitud, senyor Rull, perquè jo li tinc respecte i perquè, sobretot, tinc respecte als veïns del Carmel, i penso que ells es mereixen que els diguem les coses de veritat. L'Administració està treballant; tindran segurament moltes discrepàncies amb l'Administració, però el que vostè no pot fer és aprofitar-se d'aquest procés de negociació per irrompre així i intentar passar el rasclet des del punt de vista polític.

Permeti'm, amb aquests pocs minuts que em queden, amb aquests pocs segons, que li digui... Miri, perquè li vull parlar de coses concretes. En el primer punt, vostè ens diu: «Garantir indemnitzacions pels danys morals», etcètera. Ja sap vostè que s'ha fet allò dels trenta-quatre pisos, ja sap vostè que s'ha indemnitzat amb trenta mil euros les persones que ho van perdre tot, però

hi ha unes bases d'acord en el Carmel, que hi han propostes ja d'indemnització en dos trams, per persones i per temps que estaran fora de casa.

Vostè en el segon punt ens diu que cal cercar habitatges transitoris i tal. Sap que hi ha unes bases d'acord, que les tinc aquí i després les hi puc passar, a vostè, on hi ha un oferiment per permutar «vivendes», per trobar «vivendes» alternatives, per trobar solucions a aquestes circumstàncies. Per garantir el preu del mercat, també hi ha l'Administració que està prenent mesures; per fer un ARI amb 240.000.000. I vostè enganya, perquè diu que no sabem d'on treure els milions. (*Veus de fons.*) Però aquest matí el senyor conseller –acabo, senyor president– li ha dit que s'ha començat a muntar una comissió mixta que farà totes aquestes funcions.

No em puc estendre més. Segurament, els posteriors intervinents podran desglossar encara més aquests punts. Però, senyor Rull, el que ha fet vostè avui, aquí, no és de rebut. Vostè no es pot apuntar a una acció que ja està en marxa, a un tren que està en marxa, que té objectius, que arribarà a bon port, i que no necessita oportunitats polítiques com el que vostè ens ha mostrat aquesta tarda aquí.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Forta remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara fixar..., el torn de posició al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té, per fer-ho, la paraula el diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyores diputades, senyors diputats, veïns del Carmel que avui ens acompanyen –gràcies per ser aquí–, parlem d'una qüestió molt seriosa que a tots ens preocupa molt, a tots els que estem en aquesta cambra; segurament, als que som de la ciutat o de barris propers al Carmel, encara més.

I la reflexió que s'imposa al llarg d'aquesta crisi, que és tota una crisi del Govern i fins i tot de la política catalana, en aquests moments en què ens porta a debatre una moció –creiem que on no toca ni en el moment que toca; en tot cas després anirem desglossant per què..., s'imposa una reflexió de dir: «Bé, ja que s'estan fent actuacions en diferents àmbits, algunes de les quals on no toca i quan no toca, la pregunta és què hi hem perdut, al Carmel?»

I des del primer dia aquest Govern, i els grups que li donen suport, i qui els parla, sempre ha reconegut que la crisi del Carmel no era una cosa passatgera, no era una crisi que un govern pot dir: «No ha passat res», no –com hem vist, de vegades, fer a alguns governs de diferents colors polítics–, sinó que era una cosa important.

Era una cosa important, perquè si una cosa ens legitima els actors públics, si una cosa ens legitima els governs, si una cosa legitima que paguem impostos és que és funció del sector públic garantir la seguretat de la gent. I al Carmel no l'hem garantit. Els que fem la cosa pública, els que fem transport públic, en aquest cas,

però podria ser una altra cosa. Tots els que som aquí, el que ens legitima és això. I allà hem fallat.

Per tant, s'ha produït, no només una crisi d'una acció concreta o d'una gestió concreta d'una part concreta del Govern, sinó, arran d'aquesta crisi, una certa crisi de legitimitat de la política, a la qual el Ple extraordinari el primer dia no hi va ajudar, per error de tots, o variats, és igual; ja n'hem parlat prou d'això. Però s'ha produït una crisi d'aquest estil.

Aleshores, això és el que ha d'emmarcar les actuacions a emprendre. Quan hi ha hagut una crisi de legitimitat d'aquest estil, ens hem de preguntar com es fa per recuperar aquesta credibilitat.

Primer punt: tenacitat en el suport als afectats. El Govern ho ha dit una pila de vegades: no marxarà del Carmel, no parlarà fins que cadascun dels 1.058, o 1.087 després, afectats tinguin resposta als seus problemes. Tenacitat en la resposta. El Govern ha indicat i ha mostrat una voluntat decidida i clara d'afegir-hi recursos humans, econòmics, els que siguin, per solucionar això. Que tothom no està content encara? Que tothom no està d'acord encara? És clar que sí. Que s'ha acabat la feina? No s'ha acabat la feina. Per tant, aquest punt no s'ha acabat i el Govern no ho ha acabat tot. Que està en camí de fer-ho? Que ha donat mostres que està en camí de fer-ho? Que té la credibilitat de poder dir: «Nosaltres hi abocarem el que faci falta», perquè fins ara, amb les diferents coses que han passat, no s'ha estalviat cap recurs, ni humà, ni econòmic per abocar-hi? Això és un fet –això és un fet. No dic que estigui tancat. Dic que, la voluntat, l'hem demostrat clarament. I això no ho pot negar ningú. Que s'ha acabat? No. Fins que els 1.057, o 1.087 –el senyor conseller em corregirà–, estiguin en la mateixa situació que estaven el dia abans del 25 de gener, no haurem acabat. I aquest és l'objectiu i el compromís que hem agafat.

Primer, tenacitat. Segon, aclarir els fets. I tenim una comissió d'investigació –novetat en aquesta cambra– que va pel bon camí. Ja ho veurem. No és el moment, ni, aquí, el lloc d'avançar com acabarà. I aquí, senyor Rull, permeti'm que li retregui que bona part del contingut de la seva interpellació no va ser lleial al treball de la Comissió. Però en tot cas tenim una comissió que crec que anirà bé –crec que anirà bé–, en el sentit de donar resposta a aquest segon objectiu.

I tercer objectiu..., tercer, el tercer, perquè són més importants els dos primers, el tercer: recuperar la credibilitat de la política. I aquí què s'ha de fer? Doncs, home, cadascú, el que li toca. Que cadascú miri la seva nòmina i miri: què hi posa aquí? Si en la meua hi posa «política territorial», doncs, engagar tota una sèrie d'actuacions; si a la nòmina d'un altre hi posa «comerç», engagar tota una altra sèrie d'actuacions. I a la seva i a la meua què hi posa, senyor Rull? Hi posa «control de l'acció del Govern», de l'«acció». Per tant, haurem de deixar que aquesta acció es produeixi, no haurem d'interferir a mitja negociació; faci tot el control que cregui necessari, però quan s'hagi produït l'acció.

Segon, impuls del Govern. I aquí, si no hi hagués hagut unes resolucions del Ple, votades per unanimitat, i que si les vam votar per unanimitat, alguna lleialtat hi ha de tenir...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

...aquesta interpellació tindria sentit. Però no és així. Vam acordar els criteris que havia de seguir el Govern, els vam acordar, els vam votar tots, per tant, impuls, en aquest cas seria correcte, però no ha estat lleial amb l'actuació i el seu vot en un ple. I tercer...

El vicepresident segon

Senyor diputat, el seu temps s'ha acabat, eh? (*Remor de veus.*)

El Sr. Amorós i March

Acabo en un moment, senyor president. I la tercera cosa que diu a la nostra nòmina és l'impuls legislatiu, que, de les conclusions de la Comissió, segur que en traurem algunes iniciatives legislatives a tirar endavant.

Que cadascú faci el que diu a la seva nòmina. I el que no s'ha fet a vegades...

El vicepresident segon

Senyor diputat, hauria d'acabar de forma immediata.

El Sr. Amorós i March

Acabo immediatament.

El vicepresident segon

Porta un minut i quinze segons més del compte.

El Sr. Amorós i March

Molt bé. Doncs, perdoni, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspondria ara la intervenció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. La il·lustre diputada senyora Dolors Clavell té la paraula. (*Veus de fons.*) Ah!, perdó, la senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

M'he canviat, perdó; perdó, president, perquè no devem haver-ho notificat correctament. En tot cas, em sumo a les intervencions que han fet els companys del Grup Socialista i d'Esquerra Republicana. És conegut –el senyor Rull ho sap– que en aquests moments s'està en un procés de negociació. És conegut també que els elements que estan sobre la taula són els temes de seguretat, de patrimoni, d'habitatge, del mateix barri, i que els punts que s'estan reflectint o que diu vostè en la seva Moció ja són els punts en els quals s'està treballant. I, per tant, nosaltres entenem que aquí el que cal és deixar fer. No un deixar fer perquè sabem, vostè sap que es va a la idea, que es a voler resoldre els problemes.

Ens sorprèn aquest sobtat interès del Grup de Convergència i Unió pels veïns d'un barri afectat. Ens sorprèn

aquest to paternalista que hi descobrim, ben bé de voler-se aprofitar d'una situació. (*Remor de veus.*) Sí, sí, hi torno a insistir, que veiem que vostès s'estan aprofitant de la situació. Perquè, si no, recordem què feien vostès quan eren al Govern, què feien en determinats barris que ara els passaré a comentar, de quina manera vostès reaccionaven i com estan incidint ara perquè reaccionin aquest Govern. A veure quins veïns estan més decebuts de l'acció d'un govern; a veure, senyor Rull, qui ha vulnerat més drets de ciutadans i ciutadanes, com feia servir abans vostè en les seves paraules. Li'n posaré quatre exemples.

Sallent: 300 habitatges, 10 anys d'afectació, Govern de Convergència i Unió. Solució: cap. Ara, el 2005, està en vies de solució. Indemnització: cap.

Turó de la Peira: 1.500 habitatges afectats, 14 anys d'afectació. Govern: Convergència i Unió. Solució: un pis nou a 45.000 euros. Indemnització: cap.

Sant Roc: 918 habitatges, 12 anys d'afectació. Govern: Convergència i Unió. Solució: un pis nou a 50.000 euros el pis. Indemnització: cap.

El Carmel: 500 habitatges, 2 mesos d'afectació. Govern: tripartit. Solució: un pis pont, un pis nou, 70.000 euros, més 30.000 euros per pèrdua d'habitatge.

Què hi diu, senyor Rull? Com es pot comprovar, no és la mateixa, la manera que tenia el seu Govern, els seus governs de dretes..., perquè les indemnitzacions varen ser nul·les, perquè els constructors privats no han pagat mai, ni materialment ni judicialment, i perquè, per exemple, en barris afectats com era el cas de l'aluminosi, l'Administració el que feia era oferir un pis nou al qual es descomptava el valor del pis antic i havien de pagar-ne la resta.

El cas més clamorós, Sallent. Vostè sap, senyor Rull, que des que sóc diputada en aquest Parlament n'hem fet el seguiment. El barri de l'Estació de Sallent s'estava construint quan l'Ajuntament i la Generalitat, de Convergència i Unió, sabien que els túnels de l'antiga mina provocaven l'esfondrament del terreny; deu anys sense solució. Ara ha arribat el Govern d'esquerres i planteja la remodelació de tot un barri; per cert, amb l'oposició de Convergència i Unió a la població.

La comparació entre dos governs, a nosaltres ens sembla que és claríssima, de quina manera reaccionen uns i de quina manera reaccionem els altres. (*Persisteix la remor de veus.*) En aquests moments, en un barri on la gent treballadora ha aconseguit, si més no, que s'estigui parlant dels seus drets, que s'estigui parlant d'indemnitzacions diàries, que s'estigui parlant de la valoració dels seus habitatges..., vostès, en els casos que li he plantejat, no ho feien.

Qui hi surt perdent? Queda clar; en els governs de Convergència i Unió, era clar qui estava desafavorit. Per exemple, els governs del PP –que també se suma a aquesta demanda, ara, de cara a quedar bé amb bona part de la població–, els governs del PP compensaven amb bilions de pessetes la transició del monopoli, la competència a les elèctriques; i, en canvi, no insistien que es donessin indemnitzacions a gent treballadora de barris afectats.

Això és política –això és política–, i en això nosaltres volem continuar treballant. Com també és política que ara es parli d'indemnitzacions i no es parli de compensacions a fons perdut, com des de Convergència i Unió i el PP es demanava. Un, les indemnitzacions; les indemnitzacions impliquen que paguin les empreses constructores i les seves asseguradores. L'altre, les compensacions que deien vostès, implica que paguin els fons públics, és a dir, els diners de tothom.

Queda clar, els dos models, quins són. No vinguin a donar lliçons. Nosaltres som conscients que els veïns s'ho estan passant malament, i per això en aquest Parlament s'està treballant, per això en aquest Parlament s'ha arribat a acords, per això el Govern s'està compromentent a aquests acords a què es va arribar aquí.

I, per tant, nosaltres entenem que aquesta Moció és, com deia, oportunista, en realitat no diu res que el Govern no tingui ja previst de fer, i, per tant, crec que entendran perfectament que nosaltres hi votem en contra.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara el darrer torn, per pronunciar-se sobre les esmenes, al diputat senyor Josep Rull. Té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. A banda de posicionar-me, evidentment, sobre l'esmena que ha plantejat el Grup Parlamentari del Partit Popular, que ja els avanço que l'acceptarem i, per tant, es votarà amb aquesta Moció, no em puc estar de respondre algunes de les al·lusions que s'han fet, eh?, i que són esmenes, també, i van vinculades amb aquesta esmena, evidentment, perquè estem parlant del mateix.

Quan la senyora Bet Font ha intervingut, ha fet l'efecte que estàvem parlant dels intocables. Ens ha parlat de paternalisme. És que vostès no tenien la legitimitat, senyora diputada, quan presentaven iniciatives sobre el Turó de la Peira, sobre el Carmel, sobre Sallent...? Sobre totes aquestes actuacions, nosaltres mai no els vam negar aquesta legitimitat. Què és el que ens estan negant en aquests moments? Justament aquesta legitimitat.

Escolti, en aquests moments, el que és prioritari és el que deia el senyor Oriol Amorós, que és plantejar aquesta actuació d'impuls. I nosaltres el que demanem és que en tots aquests àmbits, u, que són nous respecte a les esmenes que es van aprovar, les resolucions que es van aprovar en el Ple específic, i dos, en què hi ha una tirallonga d'incompliments... I aquests incompliments..., nosaltres no els podem, allò, complaure amb el: «Deixeu-nos fer. Tranquils, que nosaltres mateixos ja ho fem.» En el moment que hi ha el neguit que hi ha, la percepció que no s'estan fent bé les coses, la nostra obligació, com un grup responsable d'aquest Parlament, és presentar una iniciativa en aquests termes.

I també s'ha plantejat el tema de la interpellació trampa, o no. Escolti, el senyor Nadal sabia exactament quin era el contingut concret de la interpellació que faríem,

i que parlaríem justament dels veïns. I això és el que vam fer en el primer tram de la nostra intervenció. Després, el conseller Nadal va parlar molt poc dels veïns i va parlar molt concretament del que era la Comissió específica. Per tant, escolti'm, parlem de les coses clares.

I vostès ens diuen «elegància»? Saben què vol dir l'elegància? L'elegància vol dir que una moció d'aquestes característiques, amb l'aportació de l'esmena del Partit Popular, que està feta en positiu, que està feta no amb voluntat d'erosionar, sinó amb voluntat d'impulsar l'acció del Govern, l'elegància és, en aquest cas, també estar al costat dels veïns.

Vostès no tenen el monopoli absolutament de res. Vostès, com a govern, tenen l'obligació de ser eficients, de ser eficaços, de ser diligents a l'hora de garantir determinats drets. I nosaltres, com a oposició, el que no renunciarem a fer mai és a posar els interessos dels ciutadans de Catalunya, siguin del Carmel o siguin de Sallent, sobre la taula de discussió d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments i remor de veus.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Aquesta presidència no ha cridat l'atenció al senyor diputat que intervenia, en tant que en el seu inici d'intervenció ha fet referència ell que també volia, per al·lusions, respondre..., que han estat repetides vegades fetes al diputat. Per això aquesta presidència no ha cridat l'atenció al diputat. És evident que si algun grup parlamentari vol demanar la paraula per intervenir, aquesta presidència li donaria també la paraula. *(Pausa.)*

Doncs, en aquest sentit, cridaríem a votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció sobre les informacions que facilita el Consell Executiu.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la transparència, la qualitat i l'eficiència del sistema de salut català (tram. 302-00113/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la transparència, qualitat i eficiència del sistema de salut de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Passaré a defensar la Moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya per millorar la transparència en el sistema de

salut. Per nosaltres, des d'Esquerra Republicana, és un moment històric el fet no de presentar aquesta Moció, sinó tot el que hi ha hagut des del canvi de govern, de millora en el que ha estat la transparència d'un sistema de salut que venia d'una gran opacitat, com ho demostren les propostes que presentem tot seguit, com ho demostra la simplicitat de les propostes que presentem tot seguit i que de manera sorprenent no estaven presents, no estaven incorporades en el propi sistema de salut.

Aquest Govern de la Generalitat demostra que no té por de posar la seva gestió per escrit, de posar la seva gestió..., d'incorporar la seva gestió i les seves decisions al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, d'incorporar les seves decisions a registres a internet, en definitiva, de fer la seva gestió consultable, accessible a tota la ciutadania d'aquest país.

I amb les mesures que presentem, d'alguna manera volem trencar aquell tòpic que la sanitat era considerada com un aspecte complicat, complex, com un batibull de dades absolutament indesxifrable. Això no és cert.

La primera mesura, ben senzilla: publicar al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* els concerts amb els centres sanitaris i la consolidació econòmica d'aquests.

I la pregunta que ens hem de fer: com és que no s'havien publicat fins ara? Uns concerts que impliquen una despesa de 2.000 milions d'euros, un 2 per cent del producte interior brut català, un 10 per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya, fora del que eren els textos del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*!

I no és només perquè això generi més confiança en el sistema, sinó que realment és una fórmula, també, d'evitar favoritismes, d'evitar falsos privilegis que hi havia hagut fins ara durant aquests últims vint-i-cinc anys també a la sanitat catalana.

I no només proposem que es publiquin els concerts, sinó també els resultats consolidats d'aquests, és a dir, les variacions econòmiques que pugui haver-hi des del moment en què s'acorda un concert, i finalment, el resultat, el que efectivament es paga a cadascun dels centres sanitaris.

I ho repeteixo: no ha de ser perquè hi hagi una desconfiança en la gestió d'aquests centres, sinó simplement per garantir precisament la confiança de tots els gestors d'aquests centres que disposen d'unes quantitats justes, equitatives amb la resta de centres del sistema.

La segona mesura: establir una agència d'informació del sistema de salut durant l'any 2005 que tindrà per objectiu la promoció de l'ús, de la qualitat, de l'accés i del tractament de la informació, que exerceixi, entre d'altres, de central de resultats, de valoració i millora de la gestió dins una política de transparència orientada a resultats. Es dotarà dels oportuns sistemes d'auditoria i de comissió d'experts independents.

Per què, aquesta proposta? Perquè actualment el sistema de salut té una dispersió de dades que fan difícil l'avaluació i la millora de la gestió d'aquests centres. Sovint, quan hem d'afrontar, per exemple, l'epidèmia

contra la grip, l'altre dia en parlàvem, quan presentava la interpellació, ens hem d'adreçar a tota una sèrie de dades disperses de diferents centres, i tot això hem d'aconseguir que se centralitzi en un mateix organisme i que a partir d'aquí sigui fàcil avaluar, fer informes, proposar mesures de millora de la gestió dels centres.

I no es tracta que aquesta avaluació de la gestió signifiqui anar fent de policia dels diferents gestors dels centres sanitaris. Al contrari, es tracta d'iniciar una etapa de coordinació, de complementació, de col·laboració amb tots aquests gestors perquè puguin anar progressivament millorant la gestió i aplicar mesures interessants que estiguin fent a diferents centres en cadascun dels altres, que potser encara no els estan desenvolupant.

I l'últim: garantir l'accés públic a les dades dels diferents registres existents o que s'estableixin. Una mesura, també, que ens hauria de semblar sorprenent que no hagi estat aplicada durant tots aquests anys. Com és que un ciutadà normal no sap, no té els mecanismes per accedir als diferents registres que actualment existeixen en el sistema de salut?

Doncs, bé, ja era hora que poguéssim posar a disposició de la ciutadania..., evidentment, complint les mesures de protecció de dades que s'han de complir, és evident, però poder posar a disposició de la ciutadania, d'investigadors, d'agents socials, d'investigadors científics, que puguin, a partir d'aquestes dades, anar construint informes, puguin anar desenvolupant, també, propostes de millora del sistema de salut.

Aquestes dades també proposem que siguin, evidentment, entenedores, que puguin ser comparables...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertran Arrué

...i que no genen...

El president

Hauria d'anar acabant...

El Sr. Bertran Arrué

...i que... —ja acabo, senyor president—, i que no generin dubtes.

Per tot això, estem segurs que comptarem amb la majoria suficient d'aquest Parlament per tirar endavant aquestes propostes, que esperem que puguin ser aprovades per unanimitat.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula per defensar les esmenes, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat que l'altre dia va substanciar la interpellació... Jo la vaig seguir amb

molta atenció. Permeti'm dir-li una cosa. No vaig acabar d'entendre ni el to ni el contingut de la interpellació.

Jo ja li accepto que jo tinc un pecat original que fa que difícilment entengui les subtils que vostè tenen quant a la forma de governar; és a dir, vostè ens ho han dit moltes vegades: no sabem governar. Jo ja li ho accepto. Probablement aquest pecat original fa que jo no entengui lo que vostè planteja moltes vegades en la seva interpellació.

No ho entenc, entre altres coses, perquè ja vam substanciar una altra interpellació, l'octubre, on es va votar i es van fer una sèrie de mesures de cara a la transparència del sistema sanitari.

Però és que vostè, en plena interpellació, ens deia coses com les de..., parlant de la situació de la Fundació Puigvert, «ampliament difosa pels mitjans de comunicació», ens deia: «Vostè sap que el seu fundador, Antoni Puigvert, va ser diputat d'aquesta cambra del nostre Grup, Esquerra Republicana de Catalunya, cosa que lliga que el nostre Grup, no només per responsabilitat, sinó també per fraternitat a l'esdevenidor d'aquesta Fundació.» Ens ho deia així, ens deia: «Escolti, la Fundació Puigvert..., vagin amb compte perquè resulta, senyora consellera, que els fundadors i alguna de les parts de la discussió són d'Esquerra Republicana.» Molt bé, ens reclama transparència, i ho entenem. Jo entenia el que li deia la consellera quan li deia: «Escolti, les irregularitats administratives detectades són menors, són menors!»

Deia una altra cosa que també li he de dir, senyora consellera, honorable consellera, que jo no entenia, quan ens deia que volien entrar a la Fundació Puigvert, que això probablement era legítim i no legal, però que igual ho farien perquè... (*Veus de fons.*) Em deia això: «Ho podem imposar. És legal? No, però serà...» Bé, és un tema que..., jo ja li anuncio que en aquest tema farem la nostra interpellació per a aclarir això.

Però permeti'm dir una cosa a l'il·lustre diputat que va presentar la seva interpellació. Fixi's bé. L'octubre l'honorable consellera li deia: «Canvi de verb: no digui "hem de fer", digui "farem".» I actualment, a la mateixa interpellació, li deia exactament lo mateix. Li deia: «Escolti, no ens digui "hem de fer", digui "ja estem fent"», li deia, per dues, vegades la consellera.

Jo ja li ho dic, no entenc aquesta interpellació, no entenc el to de la interpellació, perquè entenc que la tasca de govern és una tasca solidària, i, per tant, aquesta interpellació, jo la trobo fora de lloc. I li ho dic sincerament. Per això no li votarem la Moció.

Però, és més, la mateixa consellera li deia que, després de la Moció, després del que es va votar l'octubre, no més era necessari posar molt més rigor en la feina i garantir que es complien cada una «de les nostres pròpies capacitats de control i de rigor en nom de la transparència». Li deia això i li reclamava confiança. Jo crec que és cert, la consellera constantment ha reclamat autoritat i confiança. I ens sobta que no se li n'atorgue des dels grups que recolzen el seu Govern

Però és que és més. Escolti, que no parlen, vostès, dintre del Govern? Que no hi ha una direcció general, on està el senyor Balcells, que té també un determinat co-

lor polític..., ja sé que el Govern no, però les persones sí. Que no parlen? Que no es fiquen d'acord? Que ens vénen a portar aquí les seves desavinences internes per a públicament acabar votant el mateix?

Però, fixi's bé, encara ho entenc menys quan vostè, en la seva pròpia intervenció, ens diu que el comitè d'experts ha redactat el document marc del grup de treball per a la racionalització i el finançament de la despesa sanitària, encarregat per la mateixa consellera de Salut: allí es parla clar i es proposa que els costos de la prestació del servei vénen condicionats entre d'altres per l'organització del sistema. Fixi's, no es tracta de mocions parcials. Se tracta de proposar un sistema, un finançament, i dintre d'aquest mateix sistema, els mecanismes de control que la consellera li diu que ja estem avançant. A què portem, aquesta Moció?

Jo, la veritat, és que a vegades he acusat la consellera de fer globus sonda. Però, fixi's, vostè no ajuda, és a dir, perquè al final aquestes mocions ja no són ni globus sonda; són un globus que sembla que ens elevéssim de terra i ens allunyéssim del que és la realitat del dia a dia del Govern, de la consellera de Salut.

Jo tinc moltes vegades en aquestes interpellacions... –i li accepto que això és un pecat original per ser de Convergència i Unió–, de no entendre com passen aquestes coses. Tinc la sensació que, en aquestes interpellacions i en aquestes mocions, el Parlament levita i s'aixeca del terra.

Fixi's bé, probablement el meu pecat original em fa que no li entengui moltes coses. Però li vaig a dir una cosa: amb aquesta actitud, amb aquestes mocions, amb aquest discutir l'autoritat de la mateixa consellera a la qual s'hauria de recolzar, no es dura vint-i-tres anys en el Govern, senyor Uriel. A nosaltres, això ens pareix perfecte. Però li vaig a dir una cosa: és molt necessària una actitud molt responsable perquè el sistema de salut, que és bo, funcioni.

I jo li reclamo que ens accepti l'esmena perquè lo que li proposem és precisament lo que s'està proposant des dels grups d'experts i assumit per la mateixa consellera. Discutim un sistema al Parlament, una organització de la consellera de Salut, aquí, al Parlament, i imposem les mesures de transparència que facin falta. Però no juguen –no juguem– amb aquesta situació, on el nostre pecat original fa que no ho entenguem, però, fixi's bé, molts de ciutadans poder també consideren, després de veure el to de moltes intervencions, que aquest Parlament levita i s'allunya de la realitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per fixar posició en nom dels grups parlamentaris, i, en aquest cas, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., a vegades, senyor Sancho, les interpellacions no són per presentar les coses en negatiu, són per permetre, també, parlar el Govern. I jo crec que la con-

sellera ens va poder explicar molt bé tres fets fonamentals: hem acabat un primer any amb un dèficit zero a la sanitat; tenim propostes de fer tot un sistema de contractacions diferents a tot el sistema sanitari del que s'havia fet abans, i, en tercer lloc, tenim preparada una agència d'avaluació del sistema sanitari, que crec que van ser els tres punts fonamentals que la consellera va plantejar en aquest hemicicle. I, per tant, a vegades el Govern també es pot expressar a través de les interpellacions i pot permetre dialogar sobre futurs.

I, a més, aquesta és una moció que, en part, ja té efecte retroactiu perquè la meitat, o una part d'aquesta Moció que avui aprovarem, potser ja s'ha complert. I per això no m'estendré a repetir les paraules de l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran, sinó una mica a explicar que els fets canten, no?, com deia la meua àvia, que feina feta no fa destorb.

I, per exemple, els voldria comunicar com ja hem tingut per primera vegada un sistema de contractació de proves mèdiques, que l'Institut Català de la Salut ja ha acabat i ja ha adjudicat, que ha canviat no solament tot el sistema i els criteris per fer-les, sinó que ha estalviat al sistema públic més del 10 per cent de pressupost, tot i podent realitzar-ne moltes més.

Miri, per a l'any 2005 s'estima que hi haurà un volum de 921.000 proves complementàries, que suposarien un cost de 38,89 milions d'euros, entre diagnòstics per la imatge, ecografies, ecocardiografies, mamografies, TAC, ressonàncies magnètiques, anatomia patològica, etcètera.

I el canvi de criteri més important ha sigut, primer, dotar de mitjans propis els centres de l'Institut Català de la Salut perquè puguin realitzar la majoria d'aquestes proves. I, en segon lloc, prioritzar la realització de les proves pels centres de la xarxa d'utilització pública, formalitzada mitjançant convenis, que segueixen també tres criteris bàsics: primer, criteris tècnics, que la ubicació sigui al mateix hospital; criteris de proximitat, per exemple, valorat amb un 25 per cent del total de la puntuació, i criteris econòmics.

I l'aplicació de tots aquests criteris, amb un concurs, ja adjudicat i ja acabat, ha permès que el 13 per cent de productes intermedis ja es poden realitzar en els mateixos centres de l'ICS, cosa que no passava. Per tant, ja tenim 2,6 milions d'euros que estan radicats en els mateixos hospitals.

Ha passat també que, a la xarxa, a la XHUP, se li ha adjudicat també per valor del 56,5 per cent de tots els altres productes... I, amb contractes privats amb altres centres, només el 30 per cent de la contractació, cosa que l'any 2004 havia sigut del 56 per cent.

Per tant, què ha passat? Doncs, ha passat que s'han fet concursos amb la màxima transparència, amb un plec de condicions també amb la màxima transparència, amb un accés a tota la informació; s'han adequat les llistes d'espera existents perquè la gent no s'hagi de desplaçar, sinó que les proves se les puguin fer en el lloc més proper. I, a més, l'ICS posa en marxa una línia d'inspecció per verificar que els equips i els professionals presentats pels licitadors guanyats són reals, estan operatius, que no hi ha duplicació de proves, perquè no hi hagi cap tipus de connivència entre metges pres-

criptors de l'ICS i empreses adjudicatàries, i perquè les proves tinguin el màxim nivell de qualitat.

I en aquest procés de compra, que s'ha fet totalment públic i s'han expressat tots els resultats, hem trobat que estalviem, per als TAC del sistema musculoesquelètic, un 10,9 per cent; per a les ressonàncies magnètiques, un 10 per cent, i per a les ressonàncies magnètiques de la resta d'exploracions, un 10,4 per cent.

Per tant, hem incrementat la garantia de qualitat d'aquestes proves, i, per tant, tenim en aquest moment un acompliment, ja, d'aquesta Moció, perquè tot això ja s'ha fet públic.

I en segon lloc, i ja per acabar, només dir que la consellera també va ratificar que uns altres dels canvis de transparència..., no serà solament l'econòmic, sinó el dels consells de participació ciutadana, els de la participació a compartir govern amb els municipis, i, per tant, l'important no és durar vint-i-tres anys, sinó fer feina per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Maria Àngeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, la veritat és que per al Partit Popular de Catalunya la Moció que ens ha presentat avui Esquerra Republicana ens ha produït certa perplexitat atès que ja fa dos mesos que el Grup Parlamentari del Partit Popular va presentar una moció que fins i tot era més àmplia que la que avui ens presenten, on dos dels punts feien referència al tema que avui ens presenta Esquerra, i que va ser rebutjada per la fragmentada majoria tripartita, adduint que la nostra era una moció parcial i que tan sols abordava part de la problemàtica de la gestió de la sanitat a Catalunya.

Què ha canviat en dos mesos? L'única raó per la qual Esquerra Republicana ha presentat aquesta Moció, o l'única que nosaltres podem veure, és que Esquerra vol fer palès, mitjançant l'aprovació d'aquesta Moció, que és Esquerra qui marca la pauta i el ritme d'aquesta conselleria, encapçalada per l'honorable senyora consellera Geli. Un cop més escenifiquen vostès, mitjançant mocions, les diferències i el resultat de les seves negociacions i equilibris. (*Remor de veus.*)

El president

Senyora diputada, potser sí que hem de recuperar un punt de silenci. (*Pausa.*) Gràcies. Pot continuar.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Però entrant en el fons de la matèria, nosaltres considerem que el punt número 1, igual que el punt número 2, són ben tristos perquè s'hagi d'aprovar mitjançant una moció allò que ja està previst en la mateixa Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, la LOSC. A més, vostès..., nosaltres considerem que fan postures mitjançant aquestes mocions i que el

que s'ha de fer són altres coses, com, per exemple, desenvolupar la Llei en la seva totalitat, ja que si es desenvolupa aquesta Llei, tots els elements de transparència que vostès avui ens sol·liciten i nosaltres ja vam demanar..., hi estariem d'acord i, per tant, s'implementarien.

I la segona, i més important, i de fet el senyor Sancho ja hi ha fet referència, és que el Govern el que ha de fer és complir la seva paraula i que després de la presentació del document d'experts ens ha de presentar..., i és un document ben concret que ens hauria de servir per arribar al pacte sobre la gestió i el finançament de la sanitat de Catalunya. La consellera es va comprometre en seu parlamentària a presentar la proposta en un termini breu, però la realitat és que el temps ha passat i que estem esperant aquest document i que seguim sense notícies.

Estem davant d'una actuació que per nosaltres és un clar exemple de manca d'acció de govern. Per tant, ja li anuncio que la votació del nostre Grup serà d'abstenció. El que li recriminem és la forma, la via de la Moció, sobretot atès que la nostra era més àmplia i ja contenia aquesta. Per tant, com ja els hem dit algunes vegades, no totes les mocions que presenta l'oposició són destructives, sinó constructives, i, per tant, el fet que aquesta avui l'aprovin, vostès, per la majoria tripartita i no pel seu contingut, significa només una cosa: la política del rodet.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputades.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, aquesta Moció ens parla de transparència i el nostre Grup lògicament està a favor, i molt, de la transparència, jo diria que fins i tot en fem bandera des del punt de vista que entenem que no hi ha altra manera de governar i actuar en política a partir de la transparència, per dues raons com a mínim: Una perquè és un principi democràtic bàsic i que dóna qualitat democràtica. I una altra, perquè la transparència permet estalviar perquè vol dir rendir comptes.

I ara mateix, fa un moment, la diputada Carme Valls ens ho demostrava amb xifres a partir de com l'Institut Català de la Salut amb les noves formes de contractació fa possible un estalvi, i val la pena ressaltar-ho, en un moment precisament en què el debat sobre el finançament del sistema sanitari és un debat molt present a nivell polític i a nivell social també. I per això, precisament, perquè fem de la transparència una bandera, donem suport a aquest Govern, el Govern catalanista i d'esquerres que també ha fet de la transparència un principi bàsic de la seva actuació, millor dit, el principi de la seva actuació.

La Moció recull aspectes que la comissió d'experts recomana, aquella comissió d'experts sobre el finançament del sistema sanitari. Aquell document recull moltíssimes més coses, lògicament, però alguns dels

aspectes estan recollits en aquesta Moció. I són aspectes que estic convençuda, em consta que el Govern està elaborant a partir de la comissió d'experts, del document de la comissió d'experts, un document d'actuació amb relació al finançament de la sanitat, em consta que ho recull també. Per tant, què estem fent en el Parlament donant suport a aquesta Moció? Reblant el clau, és a dir, una cosa que ja, de fet, estava prevista fer, que la comissió d'experts recomana, que el Govern assumeix, que estava assumint com a propi –encara no tenim la proposta del Govern, però ens consta que el Govern assumeix com a propi–, ara ho aprovarem en el Parlament.

Està de més? Doncs, no, no està de més, en tot cas hi han aspectes que el que fan és reforçar l'acció d'aquest Govern, que nosaltres lògicament hi donem suport. I, per tant, votarem també a favor d'aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Sancho, li asseguro que els diputats i les diputades que donem suport a aquest Govern de la Generalitat no som diputats *floreros*, li ho asseguro. Per tant, la nostra responsabilitat és impulsar l'acció de govern en tots aquells aspectes que considerem adequats per al mateix Govern i que en coordinació amb el mateix Govern puguem exercir, i per tant que aquí, al Parlament, no ens dediquem a fer el *florero*, sinó que puguem també tenir un marge de fer política, que per això són els parlaments, per poder fer política i per poder desenvolupar-la.

I sap què em sembla, senyor Sancho? Que vostè no vol que s'apliquin aquestes mesures, que vostè, en realitat, no vol que s'apliquin aquestes mesures, i que es mantingui el sistema d'opacitat que vostès ens van deixar. Com, senyor Sancho, no vol vostè que es publiquin els concerts amb els centres de salut? Com no vol, senyor Sancho, que es creï una agència d'informació en el sistema de salut? Com no vol que els ciutadans de Catalunya puguin accedir als registres del sistema de salut? Sap què penso? Que no ho volen fer perquè vostès pensen que potser algun dia tornaran a aquest Govern i més val que no es trobin amb determinades estructures i amb determinats marcs que els condicionin en el futur i que els obliguin a fer una política transparent. Però també li dic, senyor Sancho, que amb aquesta actitud trigaran a tornar –trigaran a tornar–, amb aquesta actitud obstruccionista, de dilatació, de dilació dels projectes polítics que vagin cap a construir un marc de transparència, trigaran a tornar.

Penso que fer oposició amb la simple voluntat d'adoptar un rol sense preocupar-se efectivament per millorar el sistema, en aquest cas, de salut, realment és fer un flac favor al nostre país i a la nostra ciutadania.

Per tant, senyor Sancho, i altres comentaris que ha fet respecte a la fundació..., de veritat, no sé què s'empatolla. Li ben asseguro que és una fundació independent que no té implicacions polítiques i era una referència

històrica la que en aquell moment jo feia. Però em sembla, senyor Sancho, que vostè ha de defensar els interessos del conjunt de la ciutadania del país i no continuar defensant determinats interessos de sectors econòmics que han estat privilegiats durant molts anys.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Bertran –senyor Bertran–, no ha dit si accepta l'esmena o no.

El Sr. Bertran Arrué

Per això rebutgem l'esmena que vostè ens ha presentat.

El president

Gràcies.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, posaríem a votació, doncs, aquest tretzè punt de l'ordre del dia.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat provada per 69 vots a favor i 50 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre.